

Tshni si, Ethane

WHITNEY G.

WHITNEY G.
Trhni si, Ethane

*Pro nás, kteří jsme vyrůstali v době, kdy nestačilo jen kliknout
na tlačítko, aby se někdo stal naším přítelem, kdy internet fungoval
jen přes telefonní připojení a kdy jsme si mysleli, že to tak bude
vždycky...*

PROLOG

Rachel

První dopis, co jsem kdy napsala, jsem poslala spolužákovi v první třídě. Jmenoval se Nate Cloud, a dokonce i v šesti letech jsem do něj (a jeho světle modrých kalhot s laclem) byla úplně blázen. Slova napsaná světle zelenou pastelkou byla prostá: „Máš mě rád? Zakroužkuj ano, nebo ne.“

Ten blbec zakroužkoval ne.

Druhý dopis jsem napsala spolužačce na knihovní hodině. Jmenovala se Ashley Donovanová. Zoufale jsem se chtěla stát její nejlepší kamarádkou. Napsala jsem celé tři řádky, kde jsem uvedla všechno, co jsme měly společné – všechno to, co z nás mělo udělat ty nejdokonalejší kamarádky (růžové gumové sandály, Barbiin Dům snů a sbírka zářivých plyšáků). Napsala jsem jí to na papír z notesu a poslední otázka zněla: „Budeš, prosím, moje nejlepší kamarádka? Zakroužkuj ano, nebo ano.“

Nezakroužkovala ani jedno.

Vytvořila si vlastní možnost: NE.

Přetrpěla jsem první a druhou třídu se zlomeným srdcem a bez kamarádů, ostatní dopisy jsem si proto nechala pro sebe.

Dokud jsem se neseznámila s klukem, který bydlel v naší úplně nové ulici a stal se mým prvním nejlepším kamarádem.

Na celé *tři vteřiny*.

Byl to ten nejhorší člověk, jakého jsem v životě poznala, a ve chvíli, kdy pronesl jakýsi debilní citát „Přátele si držte nablízku, nepřátele ještě blíž“, shodil mě z kola a skopl na zem, jsem byla přesvědčená, že slovo „přítel“ nebude nikdy patřit do mého slovníku.

Tedy až do okamžiku, než se stal první osobou v mém životě, která mi kdy odepsala.

Ne jednou.

Ne dvakrát.

Pokaždé.

Přestože jsme jeden druhého nenáviděli až do morku kostí a nikdy jsme spolu nevydrželi déle než dvacet minut, vždycky jsme si odepisovali.

TENKRÁT: V sedmi a půl letech

Ethan

Přísahal bych, že dítě našich sousedů mělo být kluk...

To mi aspoň rodiče říkali, když se dům v naší ulici konečně prodal. Povídali: „Ach, vypadají jako taková milá rodina! Dokonce mají syna, se kterým se můžeš seznámit. To bude báječné, že?“

Bylo by to velice báječné, protože všechny rodiny v naší ulici měly pitomé holky. Ani jedna z těch holek mě neměla ráda a já jsem na oplátku neměl rád je.

Takže když táta dnes přišel do mého pokoje a pobídl mě, abych se oblékl, protože se půjdeme seznámit se sousedy, šokovalo mě, když mi vzal akční figurky a vrátil je na noční stolek.

„To si neber,“ řekl. „Rachel asi tohle nebude chtít vidět.“

„Rachel? Kdo je Rachel?“ zeptal jsem se.

„Tvoje nová sousedka v naší ulici.“ Usmál se tak prostě, jako by těch pár slov nezničilo veškeré moje naděje, že budu mít konečně v téhle ulici kamaráda. Už tak bylo na nic, že jsme bydleli na předměstí a trvalo půl hodiny dostat se někam, kde bylo kino nebo skate park. Ale teď se do posledního domu v našem bloku nastěhovalo to nejhorší na světě: holka. Už zase.

Zasténal jsem, strčil si do batohu sluchátka a CD přehrávač – připravený přestat vnímat hned, jakmile si rodiče začnou povídat o nudných blbostech. Sešel jsem do přízemí a popadl z kuchyňské linky mámin obvyklý dort „na přivítání sousedů“. Následoval jsem ji a tátu ze dveří a dál po chodníku. Obrátil jsem oči v sloup, když jsem uviděl Cramerovic dvojčata, která si hrála před svým domem.

„Dobrý den, pane a paní Wyattovi!“ Holky zamávaly. „Ahoj, Ethane!“

„Nemávejte na mě,“ řekl jsem.

„Ethane...“ Máma na mě přimhouřila oči. „Chovej se mile.“

„Ahoj, Claro, ahoj, Joan.“ Přinutil jsem se k úsměvu. Sotva se ke mně máma otočila zády, obě holky mi ukázaly prostředník. S radostí jsem jim to oplatil.

Uch.

Když jsme dorazili k novým sousedům, ze dveří vyšla rusovlasá žena a její manžel a usmáli se na nás.

„Páni! Nečekala jsem, že nám opravdu upečete dort!“ Sousedka vypadala překvapeně. „Už je to dlouho, co jsem jedla něco domácího.“

Koupila to v obchodě. Není to domácí.

Když nás pozvali dovnitř, doufal jsem, že jejich obvyklý hovor s novými sousedy nebude trvat tak dlouho jako vždycky. S každou novou rodinou pokaždé mluvili přesně o tom samém. *Jsou zdejší školy tak dobré, jak se říká? Co děti tady kolem dělají, aby se zabavily? Nebylo by milé, kdyby se naše děti skamarádily?*

„Hej, podívejme se na tebe!“ Sousedka se ke mně sklonila. „Zamávala jsem na tebe před pár dny, když sis hrál na dvoře, ale asi jsi mě neviděl. Jsem paní Dawsonová. Jak se jmenuješ ty?“

„Ethan Wyatt,“ odpověděl jsem.

„No, Ethane, máme dceru Rachel, která je asi v tvém věku. Nech mě hádat. Je ti sedm, že jo?“

„Sedm a půl.“

„Ona říká totéž.“ Zasmála se a ukázala ke schodišti. „Co kdyby ses jí šel představit, zatímco tvým rodičům naliju sklenici vína? Je to první pokoj nalevo.“

„Ne, to není třeba.“ Pokrčil jsem rameny. „Nechci se seznámit s další holkou. Už takových znám dost.“

„Ethane Waytte,“ varovala mě tiše máma. „Jdi pozdravit Rachel, hned.“

Protočil jsem panenky a loudavým krokem vyšel schodiště. Zastavil jsem se, když jsem na chodbě uviděl plakáty. Samí superhrdinové a herci. Superhrdinové a herci, které jsem měl rád.

Možná má Rachel nakonec bráchu.

Zaklepal jsem na Spidermana, který byl nalepený na dveřích. Otevřela mi holka s křivou ořinou a ošklivými pihami.

„Máma říkala, že jsi pěkný kluk.“ Založila si paže. „To mi teda *lhala*.“

„Ty máš co mluvit,“ odfrkl jsem si. „Vypadáš jako Pipi Dlouhá punčocha, která si sama opidlala vlasy tupou břitvou.“

„Taky že jsem si je opidlala sama.“ Přimhouřila na mě oči. „A použila jsem břitvu.“

Zamračil jsem se na ni a ona se zamračila na mě.

Napadlo mě, že bych jí něco shodil na zem nebo do ní strčil, aby spadla. Tak bych jí ukázal, kdo je v téhle ulici pánem, jenže mě na její zdi zaujal

plakát *Jurského parku*. Pod ním na komodě stála sbírka akčních figurek ze *Star Wars* a velká hromada komiksů.

„Máš staršího bráchu?“ Zapomněl jsem, proč jsem se na ni zlobil. „Proto tu máš všechny ty věci?“

„Ne, to je všechno moje.“ Svalila se na postel. „Všechny holky v mojí staré škole si myslely, že jsem divná, ale mně je to fuk. Superhrdinové jsou vždycky lepší než Barbie. Ty máš sestru?“

„Ne, jsem jedináček.“

„Já taky.“ Prohlídla si mě a pak vydechla. „Je tohle dobrá čtvrt?“

„Je tady nuda,“ odpověděl jsem a přistoupil k její druhé sbírce komiksů. „Ale nebudeš mít problém si tady najít kamarádky. V každé rodině v tomhle bloku i v tom vedlejším mají holky.“

„Všimla jsem si,“ zasténala. „Včera jsem potkala nějaká dvojčata. Ty holky mě pozvaly, ať k nim o víkendu přijdu na čaj a zkoušet si oblečení.“

„Vidíš? Než se naděješ, Cramerovic dvojčata budou tvoje nejlepší kamarádky.“

„Nesnáším zkoušení oblečení.“ Nakrčila nos. „A nesnáším taky čaj. Prostě budu dělat, že jsem nemocná.“

Usmál jsem se. Možná Rachel není tak špatná. Sice je to pořád holka, ale možná je fajn holka. Zatím.

„Rád jsem tě poznal, Rachel.“ Zamířil jsem ke dveřím, protože jsem uslyšel mámu, jak na mě volá.

„Počkej.“ Ukázala na moje sluchátka. „Co posloucháš?“

„Dobrou muziku. Věř mi, vím jistě, že o tom nic nevíš.“

„Tak mě vyzkoušej.“ Hodila mi krabičku cédéček, proto jsem vytáhl z batohu svou složku s cédéčky a hodil ji Rachel. Procházel jsem její disky a valil oči, když jsem četl jména umělců. Až na pár hrozných popových skupin poslouchala skoro stejné zpěváky a kapely jako já.

„No, nemáš špatnej vkus.“ Vrátila mi cédéčka a já jí vrátil ta její. „A víš, ty taky nejsi tak špatnej. Dovolí ti rodiče internet?“

„Jo a ne,“ přiznal jsem. „Rodiče vždycky kontrolují počítač, než mě k němu pustí, a potom taky, takže ho moc nepoužívám.“

„Aha, dobrá...“ Vytáhla poznámkový lístek a napsala na něj celé svoje jméno a adresu. „Stejně radši píšu dopisy.“

„Chceš, abych ti napsal dopis a poslal ti ho, když bydlím ve stejný ulici?“

„Proč ne?“

„Protože bydlíš *přímo v týhle ulici*,“ řekl jsem a zasmál se. „Jsem pořád venku. Prostě za mnou přijď, jestli tě rodiče pustí. Navíc podle toho, jak vypadá tvoje nástěnka, neumíš ani pořádně psát. Slovo ‚zapomněl‘ se píše s ‚mně‘, a ne s ‚mě‘. Bylo by ode mě zjevně nefér, abych od tebe očekával ucházející dopis, jestli neumíš napsat správně ani takový jednoduchý slovo.“

„Uch.“ Protočila panenky. „Fajn, jak chceš.“

„Fajn.“ Vyšel jsem na chodbu, ale než jsem mohl položit nohu na první schod, ucítil jsem, že mě tlačí rukama do zad. Cítil jsem, jak do mě strká, a než jsem se vzpamatoval, už jsem padal ze schodů. *Tvrdě.*

Co to, k čertu...

Když jsem dopadl na podlahu, zadržel jsem výkřik a zadíval se nahoru, protože jsem nechápal, proč to udělala, ona si však jen založila ruce.

„Rozmyslela jsem si to,“ prohlásila. „*Nemám* tě ráda a nechci být tvoje kamarádka. Kromě toho se slovo ‚zapomněl‘ píše přesně tak, jak to mám, takže by sis možná měl nechat prohlídnout oči nebo se naučit číst. A máš to, Ethane.“

„Já taky nechci být tvůj kamarád.“ Zlostně jsem se na ni zadíval a vstal s vědomím, že jsem nikdy neměl věřit pitomé holce. „Trhni si, Rachel.“

1. SKLADBA: This Is Why We Can't Have Nice Things (4:00)

Ethan

Současnost

Pořád nenávidím Rachel Dawsonovou...

Prohlédl jsem si nejnovější dopis, který mi poslala ze studijního programu „Semestr na moři“, a pořád jsem se nedokázal přinutit k tomu, abych jí odepsal. Od obdržení posledního dopisu uběhly už tři měsíce a krev se ve mně vařila, jako bych četl její slova poprvé.

Milý Ethane,

vím docela jistě, že tě tvoje holka podvádí. Jako že tomu odpovídají všechna ZNAMENÍ a viděla jsem je už před osmi dopisy. Jako osoba, která tě upřímně ráda vidí trpět, nemůžu říct, že z toho mám radost. (Ovšem jenom proto, že nesnáším podvodníky. Kdybys byl rozhozený kvůli něčemu jinému, vysmála bych se ti.)

Možná na ni prostě nedělají dojem všechny ty pocty, které mi pořád tak rád předhazuješ. Například to, že sis byl na střední tři roky za sebou Pan Oblíbený. (Stále věřím, že jsi tu volební urnu vycpal sám. Navíc to bylo už na střední. Je čas nechat to být.) Nebo to, že jezdíš klasickým modrým kabrioletem. (Co to má vůbec s něčím společného? Jako kdykoli?) A taky to, že údajně „vládneš kampusu Saltbeachské univerzity“. (Jsem na téhle lodi tři roky, a ani jeden ze studentů, který je tu na jeden semestr, netuší, kdo jsi, když se ho zeptám. Ani jeden.)

Děkuju ti za nevyžádanou radu o MÝCH klucích, ale vzhledem k tomu, že vím, kolik to dá práce, aby vztah fungoval, nepotřebuju ji.

Trhni si.

Rachel

P. S. Možná nejsi v sexu tak dobrý, jak sis myslel? (Asi to bude tím. Mohla bych ti k tomu tématu poslat pár knih „Jak na to“, jestli máš zájem. Dej mi vědět!)

Přečetl jsem si její dopis naposledy a zastrčil ho do příruční přihrádky v autě. Potom jsem se zadíval do oken své přítelkyně – stál jsem tu už druhou hodinu – a pozoroval ji, jak si to rozdává s jedním z mých nejlepších kamarádů.

Měl jsem ji právě teď překvapit dárkem k „čtyřměsíčnímu výročí“, protože se o tom celý týden „nenápadně“ zmiňovala, jenže po tom, co jsem ji viděl, jak do sebe nechá přirážet někoho jiného, vrátím všechno do obchodu hned, jakmile jí dám kopačky. Tedy dneska.

Nemůžu uvěřit, že měla Rachel v tomhle pravdu.

Nechtěl jsem čekat, až skončí. Vystoupil jsem z auta a došel ke dveřím. Použil jsem klíč, který mi před pár měsíci dala, ten s nápisem „Ethan a Lisa navždy“, a vešel do obývacího pokoje.

„Aaach, bože!“ zasténala. „Jooo, bože!“

„Jo?“ Můj kamarád Brody ji plácl po zadku. „Tohle si ti líbí?“

„Jo, v týhle pozici to miluje,“ odpověděl jsem a on okamžitě ztuhl. Vytřeštil oči a Lise vyprchala z tváře všechna barva.

Brody se z ní vytáhl a rychle poodešel. Potom na mě v šoku několik vteřin zíral, než popadl džíný a odběhl do koupelny.

Lisa přede mnou stála, celá nahá a rudá. Dívala se mi do očí a přešla k pohovce.

Kousla se do rtu a působila, jako že přemýšlí, co má říct.

„Ahoj, Ethane,“ pronesla nakonec. „Vím, že tohle vypadá opravdu špatně, ale můžu ti to vysvětlit.“

Mlčel jsem a ona zatím sbírala svoje oblečení.

„Zaprvý, mohl by ses na mě přestat tak dívat?“ Přetáhla si přes hlavu podprsenku. „Prosím?“

Nepohnul jsem se. Pozoroval jsem ji, zatímco bojovala se zbytkem oblečení. Modrými džínami, vybledlým tričkem a mojí školní mikinou ze střední.

„Vypadáš teď jako zombie, nebo něco takovýho,“ poznamenala.

„Od chvíle, co jsi sem vešel, jsi na mě nepromluvil. Aspoň mi dej najevo, co si myslíš, ať vím, kde začít.“

Brody vyšel z koupelny, pohlédl na nás dva, popadl svou bundu a došel ke mně. „Mezi náma dvěma je to pořád oukej, že jo?“ Napráhl ke mně ruku, abych si s ním potřásl. Stálo mě spoustu vůle, abych ho nesrazil k zemi a neskopal do kuličky.

„Takže není?“ zeptal se. „Neříkej mi, že seš ochotnej spláchnout roky kamarádství do hajzlu kvůli takový volovině?“

„To záleží na tom,“ odpověděl jsem konečně, „jestli *takovou volovinou* myslíš to, že jsem seděl v autě na příjezdový cestě a dvě hodiny tě pozoroval, jak šukáš moji holku?“

Zbledl a Lisa si asi postě upravila tričko.

„Vím, že to vypadá odporně,“ ztišil hlas, „ale kámoši maj před holkama přednost, člověče. To ona mi zavolala, ať sem přijdu. Odmítl jsem, jenže byla neodbytná, a pak řekla –“

„Klid’ se mi z očí.“ Zamračil jsem se na něj. „*Hned.*“

Tvářil se, jako by chtěl ještě něco dodat, ale neudělal to. Na pár vteřin se zadíval přes rameno na Lisu, než nás dva nechal o samotě. Jakmile se zabouchly dveře, Lisa začala přecházet sem a tam.

„Mrzí mě to, brouku,“ řekla s tím nejlepším pokerovým výrazem. „Byla to ode mě hloupost, a kdybych to mohla vzít zpátky, udělala bych to.“

„Co z toho?“ Zatřáskl jsem prsty do skříňky. „Na tomhle je víc věcí špatně.“

„Ale no tak, Ethan!“ vykřikla a přistoupila blíž. „Tohle byla obrovská chyba, a kdybych věděla, že se dneska vracíš do města...“

„Udělala bys to včera?“

„Ne,“ povzdychla si. „Omlouvám se, jasný? Nevím, jak jinak chceš, abych to řekla. Bylo mi smutno a toužila jsem po sexu, a protože jsi tu nebyl delší dobu, tak jsem se asi nechala unést.“

„Byl jsem pryč dva dny. DVA DNY.“

„No, vzhledem k tomu, že to, co spolu máme, je skutečný, vím jistě, že to překonáme. Pořád k tobě něco cítím a vím, že ty cítíš něco ke mně.“ Mlela pantem závratnou rychlostí a já jsem si nemohl pomoci – přestal jsem ji poslouchat a jenom na ni zíral.

Rusovlasá, zelenooká Lisa je rozhodně jedna z nejkrásnějších holek v kampusu a je si toho dobře vědoma. Nedokáže si pomoci – flirtuje se všemi kluky kolem. I když jsem to akceptoval jako jednu z jejích nejhorších chyb, sexem s mým nejlepším kamarádem (no, už bývalým kamarádem) rozhodně překročila všechny meze.

V duchu jsem si přehrával posledních pár měsíců našeho otřepaného vztahu – všechny její nové pláče a nářky, všechny její falešné sliby a lži.

„*Hej, s Brodym se jdeme společně učit.*“ „*Ne, nedělej si starosti, Brody mě hodí domů.*“ „*Ach, brouku, od toho je tu tvůj kámoš Brody.*“

„Myslím, že se přes do dostaneme, když si trochu promluvíme.“ Ještě pořád žvanila. „Tohle mezi náma nemusí znamenat konec.“

„Je mezi náma konec.“ Sundal jsem ze svazku klíčů ten její a odložil ho. V jejím pokoji bylo několik mých věcí, upřímně se však bez nich radši obejdu, než abych ji musel dál poslouchat.

Naposledy jsem si ji prohlédl a chtěl říct nějaká poslední slova na rozloučenou, protože „Jdi do hajzlu“ mi pro ni znělo moc dobře, už jsem s ní však skoncoval. Otočil jsem se, odešel a zamířil dolů ze schodů.

„To je všechno?“ zakřičela a šla za mnou. „Nedáš mi šanci ti to vysvětlit?“

Nasadil jsem si na oči sluneční brýle a pokračoval dál.

„Já v tomhle vztahu nejsem jediná, kdo kdy udělal chybu, Ethane!“ Přidala do kroku a zastavila se před mým výstavním modrým kabrioletem. „Občas jsem viděla, jak si prohlížíš jiný holky, a neřekla jsem ani popel.“

Vklouzl jsem za volant a nastartoval.

„A nezapomínej na to, že jsi mi letos nenapsal narozeninový přáníčko.“

„To si teď ze mě děláš prdel?“ Zamračil jsem se na ni. „Fakt se upřímně snažíš porovnat to, že jsem ti nenapsal přání, s tím, že jsi za méma žádama šukala s někým jiným?“

„Ne, ale...“ Povzdychla si. „Občas jsi mě zanedbával.“

Zadíval jsem se na hodiny na přístrojové desce. Dával jsem tomuhle rozhovoru dvě minuty. Potom z její příjezdové cesty sakra vycouvám a nikdy se nevrátím.

„Vím, že pracuješ a tak, přesto sis vždycky našel čas na to, abys byl s Emily.“

„Emily byla moje studijní partnerka a pokaždý jsem tě pozval, abys šla s náma.“

„No...“ Poklepala se po rtu a hledala další výmluvy, další způsoby, jak by udržela v chodu něco, co dávno nefungovalo. „Nikdy jsi mě nepolíbil na veřejnosti, abys lidem ukázal, že jsme spolu. A vždycky si najdeš čas, abys každé týden napsal jistý osobě dopis. Mně jsi přitom nikdy žádnéj nenapsal.“

„To jsou kecy, Liso.“ Obrátil jsem oči v sloup. „Jestli ta jistá osoba, o které se tu snažíš mluvit, je moje dřívější sousedka Rachel Dawsonová – o níž jsem ti opakovaně říkal, že ji upřímně nemůžu vystát – tak bys měla vědět, že jsem jí neodepsal už tři měsíce. A my dva spolu chodíme jenom čtyři.“

„Ethane, omlouvám se. Můžu něco udělat, abych si znovu získala tvoji důvěru?“

„Ano, můžeš ustoupit do trávy.“

„Dobře...“ Ustoupila do trávy a usmála se. „Je to všechno?“

Prudce jsem zacouval, aniž bych jí odpověděl, a když jsem se ocitl na ulici, praštil jsem pěstí do volantů. Podezřívám jsem ji už před měsícem, že s ní něco není v pořádku, a věděl jsem, že tohle nebylo poprvé, co mě podvedla. Taky jsem věděl, že se budu muset dneska opít, abych na ni zapomněl, a ujistit se tak, že se z ní co nejdříve stane jen rozmazaná vzpomínka.

Když jsem zastavil na červené, vytáhl jsem mobil a dvakrát zkontroloval adresu svého nového bydliště. Protože letos poprvé bydlím mimo kampus, těším se, že se nebudu muset potýkat s opilými prváky, nekonečnými kolejními večírky a potížemi vůbec. Už dvakrát v minulosti na mě vlétla kampusová policie poté, co jsem pořádal několik divokých nočních večírků, a tušil jsem, že by při příští návštěvě nebyli tak shovívaví.

Otevřel jsem přihrádku, abych našel kód ke vstupu do domu, a na podlahu se vyhlilo moře fialových obálek a dopisů.

Ach, Rachel.

Posbíral jsem je a nacpal je zpátky.

Odbočil jsem k nové zástavbě a prosvištěl kolem všech bílých domů – hledal jsem jediný modrý. Dupl jsem na brzdu, jakmile jsem na místě, kde měl stát můj dům, zahlédl hromadu spáleného dřeva a zkrouceného kovu.

Musel jsem vjet do špatné ulice...

Odmítal jsem uvěřit, že se mi to nezdá, a několikrát jsem zamrkal. Potom jsem objel blok, když jsem se však vrátil na ulici Sun Swept Lane 3376, pořád tu bylo totéž.

Dům spálený na popel.

Co to je, k sakru?

Zhasl jsem motor a vystoupil z auta.

Tam, kde měl stát krb, byla žlutá páska a z bývalé kuchyňské linky se na mě usmívala placka s červeným smajlíkem. Vedle poštovní schránky stála ohořelá cedule s nápisem „Vítej doma“.

„No že ses tu konečně ukázal!“ Greg, můj náhodně vybraný spolubydlící pro tento rok, mě zezadu poplácal po rameni. „Už tu na tebe čekám celý hodiny, kámo.“

„Co se stalo s naším domem, Gregu?“

„Vypadá to, že shořel.“

„No, to vidím.“ Založil jsem si paže. „Co se tu sakra přihodilo?“

„Musíš mi nejdřív slíbit, že se nebudeš zlobit.“

„Ne, ty mi musíš nejdřív říct, co se tu přihodilo.“

„Ten slib potřebuju,“ pronesl s úsměvem. „Už jsem slyšel, co se stává, když se naštváš. Lidi pak mívají zlomený čelisti.“

„Cože? Tu kravinu sis právě vymyslel.“

„Je to ale pravda?“

Prázdně jsem se na něj zadíval.

„Dobrá, dobrá.“ Pokrčil rameny. „No, zatímco jsi byl pryč, uspořádal jsem malou uvítací párty s táborákem. Když nám došel alkohol, šli jsme pokračovat v párty o pár bloků dál, do bytu jednoho fotbalisty, jenže jsem asi před odchodem zapomněl uhasit všechny uhlíky. Aspoň jsem ale přežil, ne? Myslím, že to je opravdu to hlavní, na čem v týhle nešťastný situaci záleží.“

Nevěřicně jsem na něj zíral. Hlavním důvodem, proč jsem si Grega vybral za spolubydlícího, bylo, že nepatří k mým blízkým přátelům. Je student s vyznamenáním a přísahal mi, že stejně jako já touží po odpočinku od kampusového života a že je zodpovědný.

„Chápu správně, že naše třitisícová kauce je tím pádem v prdeli?“ zeptal jsem se.

„Jo, k čertu.“ Zasmál se. „Tu už nikdy nezískáme zpátky a myslím, že ani nedostaneme doporučení.“

„Takže to máme bydlet ve svých autech, zatímco budeme splácet pojišťovně škodu?“ Zaťal jsem čelisti.

„To vůbec ne, kámo.“

„My dva kamarádi nejsme.“

„Ale budeme.“ Usmál se. „Pronajímatel byl docela v klidu, když se o tom požáru dozvěděl. Teda ne že by skákal radostí a myslím, že mě nazval troubou, ale pojišťovna mu všechny škody uhradí.“

„A co teď budeme dělat my?“

„No, požádal jsem ho, jestli by nám pronajal ten vedlejší dům, jenže to rozhodně zamítl. Tak jsem včera pátral po domech k pronájmu a našel pro nás jiné místo, který je desetkrát lepší než tohle.“

Odmítal jsem tomu uvěřit. Všechny nejlepší domy okolo kampusu už byly na semestr pronajaté a tenhle dům byl podstatně modernizován, než ho Greg spálil.

„Fajn,“ řekl jsem. „Ukaž mi ten novejšej bejvák.“

Vklouzl jsem zpátky za volant a jel za ním po klikatící se cestě, kterou lemovaly velké domy s výhledem na pláž. Každý byl čtyřikrát větší než ten náš spálený dům a každý taky vypadal, že není určený pro vysokoškolské studenty.

Má tamten barák bazén na střeše?

Vjel na příjezdovou cestu u posledního domu v bloku – obrovskému bílému plážovému baráku se světle šedými okenicemi. U všech čertů jsem doufal, že tohle místo patří někomu z jeho docela vlivné rodiny.

„Budeš čumět, jak to vypadá uvnitř!“ Greg vyskočil z auta a vyšel na verandu táhnoucí se kolem domu. Otevřel dveře.

Sotva jsem vkročil dovnitř, věděl jsem, že tohle si nikdy nebudeme moct dovolit.

Ani ve snu.

„Jsou tu čtyři ložnice, čtyři koupelny a vzadu venku vířivka.“ Prošel kuchyní. „A taky je to kompletně zařízený!“

„Patří tenhle bejvák tvému tátovi?“

„Chacha! Ne. Ten by mi dovolil bydlet ve svém domě na pláži jenom v případě, že bych šel studovat na jeho alma mater.“ Otevřel dveře pokoje pro hosty. „Mimochodem, nevol ho, prosím tě, v příštích volbách jako starostu. Já budu volit jeho protivníka.“

Chtěl jsem se zasmát, jenže jsem na něj byl pořád naštvaný. „Kolik za tenhle dům chtějí?“

„Ze zadních dveří můžeš jít přímo na pláž a terasa se táhne kolem celého domu,“ pokračoval. „Jo, a mrkni se na tohle.“

Zvedl ovladač a žaluzie v obýváku se začaly vyhrnovat a odhalily tak krásný výhled na oceán. O vteřinu později začalo hořet v krbu.

„Kolik chtějí za nájem, Gregu?“

„A musíš omrknout ten sklep! Jsou tam dva kulečníky a bar. Jo, a nezapomínejme na bazén s regulací teploty, co stojí na střeše – jako opravdu *na střeše!*“

„Gregu.“ Postavil jsem se mu do cesty. „Kolik tady dělá nájemný?“

„Sedm set padesát měsíčně.“

„Opravdu? To je všechno?“

„No, je to sedm set padesát za osobu, pokud tu budeme bydlet jenom my dva. Jo, a nejsou v tom zahrnutý žádné náklady, což dělá asi jenom čtyři stovky, ale je v tom výhled. Bylo by to pět set měsíčně, jestli seženeme

třetího. Ještě míň by to dělalo ve čtyřech, ale vím, že nechceš bydlet ve čtvrtáku se třemi studenty.“

Sotva snesu bydlet s jedním... „Prosím, řekni mi, že si teď děláš prdel.“

„Bud' vezmeme tohle, nebo byt na ulici Lobos. Chci říct, že byty na Lobos stojí jenom dvě stě padesát na osobu, ale je to nedostatečný zboží, takže teď bysme se asi museli s někým podělit o garsonku.“ Rozhlédl se. „Říkal jsi, že chceš bydlet někde, kde je obrovský ticho.“

„V tom domě, kde jsme měli bydlet, obrovský ticho bylo.“

„Nebyla tam ale vířivka.“ Znovu stiskl tlačítko na ovladači a otevřely se dveře na terasu. Za nimi stála velká vana, ze které stoupala pára. „Nemůžeš říct, že jsem se nesnažil...“

„Mohl bych ti teď říct spoustu věcí, něco mi však napovídá, že na tom nezáleží.“

„Opravdu ne.“ Usmál se. „Zejména proto, že jsem tu nájemní smlouvu už podepsal... Jo a, hm... Taky jsem zapomněl tvoje jméno. Nebyl jsi ve městě, a protože jsem netoužil stát se bezdomovcem, musel jsem udělat rozhodnutí za nás oba.“

Cože? „Takže budeme rozhodně potřebovat spolubydlícího.“ Zaťal jsem zuby a došel k lednici. Zavrtěl jsem hlavou nad cedulkou „Moooooc mě to mrzí, kámo!“, kterou položil na balení šesti piv. „Nejlépe do konce týdne. Teda pokud už jsi sám nezaplatil nájemný za první měsíc?“

„Jo, jasně.“ Zasmál se. „Pronajímatel se mrkl na moje příjmení a kvůli tátovi mi důvěřuje. Musíme zaplatit do konce týdne.“

„Už jsi někde vyvěsil inzerát?“

„Jsem deset kroků před tebou.“ Usmál se a ukázal mi výtisk nejnovějšího čísla studentských novin. „Lidi už mi dokonce ohledně bydlení poslali e-maily a několik jich ve čtvrtek přijde na obhlídku. Teda jestli to bydlení nechceš nabídnout svojí holce.“

„Bejvalce. A i kdyby nebyla ex, radši než s ní bych žil s někým cizím.“

„Počkej, bejvalce?“ Povytáhl obočí. „Nebyli jste minulej tejden spolu?“

„Byli, dokud mě nepodvedla.“ Otevřel jsem si pivo a vypil ho na ex.

„Chceš sem pozvat pár lidí na drink, aby mi pomohli na ni zapomenout?“

„Rozhodně.“ Usmál se a vytáhl mobil. „Víš, jestli chceš, abych uspořádal další párty s táborákem za domem, abych ti mohl ukázat, že vím, jak takovou udělat –“

„Dokud bydlíš se mnou, už žádný táboráky, Gregu. Nikdy.“

„Jo, to...“ Odkáslal si. „To je asi dobrej nápad. Teda prozatím. Mimochodem, mrzí mě, že tě podvedla holka. Je mi jasný, žes to nečekal.“

„To fakt ne,“ vydechl jsem a pomyslel na to, že Rachel to ve svém chytráckém dopise odhadla na stovky kilometrů daleko (doslova). „Hned se vrátím.“

Zamířil jsem ven a ve svém autě otevřel přihrádku. Vytáhl jsem Rachelin rozvrh přístavů a čistý papír.

Konečně jsem věděl, jak odpovědět na její poslední dopis.

2. SKLADBA: So It Goes... (4:23)

Rachel

Upřímně si přeju, aby autorky romancí začaly na všechny svoje knihy dávat nálepky s varováním: *Ve skutečném životě se vám tohle nikdy nestane*. To maličké upozornění by mě zachránilo před tím, abych si dělala zbytečné naděje a abych očekávala, že každý můj nový vztah skončí jinak než ten předchozí.

A možná kdybychom začali dávat tahle varování na romance, rozšířil by se ten trend i na univerzity, které mystifikují studenty. Věta „Semestr na moři: zamilujte se při plavbě do svého vzdělání“ je totiž absolutní volovina.

Když přede mnou studijní poradce poprvé utrousil slova „Semestr na moři“, okouzlo mě všechno, co tahle výuka nabízela. „Výletní loď přestavěná na učebny“, „Vzdělávejte se na moři“ a „Rozšiřte svůj pohled na svět cestováním po četných přístavech v cizích zemích“.

Představovala jsem si, že strávím nekonečné večery u bazénu a bezpočet hodin pozorováním vln a že získám kamarády na celý život. Dokonce jsem sama sebe přesvědčila, že najdu na palubě lásku svého života a budeme si moře užívat společně.

Jelikož jsem byla osmnáctiletá prvačka, která se chtěla dostat co nejdál od svého otce, Ethana Wyatta a všeho, co mi připomínalo naše městečko na pobřeží, podepsala jsem se na vytečkovaný řádek v přihlášce na tříletý studijní pobyt na moři.

Nyní toho rozhodnutí zatraceně lituju a jediné pozitivní, co o tom můžu říct, je, že mi všechno to cestování možná poskytne mírnou výhodu v kariéře po vysoké škole, protože mým hlavním oborem je vizuální umění a design. Klíčové je ovšem slovo „možná“.

Ty nekonečné večery u bazénu nebyly nic víc než falešné naděje, protože u bazénu je vždycky plno a zavírá se v osm večer. Neustálý pohled na vlny se stal připomínkou toho, jak moc se mi stýská po pobřeží doma, a „kamarádi“, které jsem si našla, rozhodně nejsou na celý život. Jsou moji vždycky jenom na jeden semestr.

Většina lidí – chytřejších lidí – si totiž vybrala možnost „jeden semestr“ a považovali tuhle plavbu za prázdninové studium v cizině. Všechny jejich sliby „Zůstanu s tebou v kontaktu!“ vždycky po pár týdnech vyprchaly.

Vzhledem k neexistující wi-fi, předvídatelné každodenní stravě v jídelně a nekonečnému moři to už nevypadá jako vzdělání mých snů. Je to spíš noční můra.

A nejenom to: moje naděje, že si na moři najdu lásku, je taky k pláči. Většina studentů tu hledá pouze sex. A ti, co ho nehledají? Jsou dobří jen do konce plavby.

Ve skutečnosti mi můj nejnovější vztah pouze připomíná, že jen žalostný a špatně informovaný člověk se upíše na tři roky na téhle lodi.

„Ahoj, zlato.“ Tate, můj přítel na dva semestry, vešel do kajuty a usmál se na mě. „Co děláš?“

„Zapisuju si nějaký myšlenky,“ řekla jsem a ukázala na kalendář. „Taky odpočítávám minuty do posledního dne na palubě.“

„Super.“ Zabouchl dveře a podal mi štos obálek. „Zkontroloval jsem ti schránku. Chceš si udělat přestávku?“

Přikývla jsem a zaklapla zápisník. „Zajdeme si na hodinku do kavárny na kafe.“

„Hm, myslel jsem, že bych si mohl dát na hodinku tebe.“

„Toužíš po sexu?“ Usmála jsem se.

„No, po naší speciální verzi sexu.“ Došel ke mně, vytáhl mě na nohy a dotlačil mě k posteli. „Na ten pravý sex ještě nejsme připravení.“

Povzdychla jsem si, lehla jsem si na postel, oblečená v mikině a džínách, a on mě přetočil na všechny čtyři. „Vypadáš v té mikině tak sexy, zlato,“ zašeptal mi do ucha a sevřel mi boky. „Připravená mě ucítit?“

„Jo, jasně.“

„Nemůžeš říct ‚jo, jasně‘ v takovém klíčovém okamžiku, Rachel,“ zakňoural. „Říkal jsem ti, co musíš říkat, aby to na mě fungovalo, a co potřebuju, abych si byl jistý, že jsi ta pravá. Řekni to.“

„Jsem víc než připravená tě cítit, brouku,“ pronesla jsem co nejpřesvědčivěji. „Chci, aby se z nás stala jedna duše.“

„Co ještě máš pak říct?“

„Pospěš si, ať se cítím dobře, *Velký Medvěd*.“

„Ano, to je ono,“ zavrčel. Jako zatracený grizzly. Políbil mě zezadu na krk a zakroužil jazykem po kůži, než mi zatlačil hlavu do matrace. Zašeptal cosi ve smyslu, že to vezme pomalu, a pak začal v teplácích

přirážet proti mým džínám. Jako tolikrát předtím, když jsme tohle dělali, jsem cítila mezi jeho nohama pouze malý tvrdý výčnělek a věděla jsem, že než skončí, budu mít na zadku další odřeninu od džínové látky.

„Zlato, mám pocit, že tu nejsi se mnou,“ zašeptal mi do ucha. „Jsi tady?“

„Jsem tady.“ Zahrála jsem zasténání. „*Ach, anooo...*“

„Ach, anooo, *Velký Medvěde*,“ opravil mě. „Řekni to víc nahlas a zavrč se mnou.“

Na to jsem neodpověděla.

Zrychlil tempo a já jsem cítila, jak mě tělo žádá, abych se svým časem dělala něco víc naplňujícího.

Třeba spala.

„Jooo, bože,“ vydechl. „Představuj si, jak jsem hluboko v tobě, jak kloužu do tvé nenasytné vlhké buchtíčky.“ Popadl mě za prsa, jako by byla odnímatelná, a vrčel ještě hlasitěji než předtím.

„Aaach...“ Ještě párkrát proti mně svým hrbolkem přirazil a pak mě pustil, než se svalil na postel.

Otočila jsem se a všimla si, že má obličej pokrytý potem, jako bychom spolu fakt souložili.

Co to je za flek na jeho kalhotách? To se při TOMHLE opravdu udělal?

Povzdychla jsem si, popadla z koše na prádlo ručník a podala mu ho.

„Líbilo se ti to, *Medvídku*?“ zeptal se.

Přikývla jsem, protože jsem stále odmítala slovně reagovat na takovou přezdívkou.

Několik minut jsme mlčky seděli, a když už jsem chtěla navrhnout, že si zajdeme do jídelny na espresso, Tate si odkašlal.

„Miluješ mě, Rachel?“ zeptal se.

„Cože?“ Povytáhla jsem obočí. „Vždyť se známe teprve od minulého semestru.“

„A co?“ Posadil se. „Já můžu upřímně říct, že tě miluju.“

„Vždyť se sotva známe, Tate.“

„No, právě proto jsem s tebou chtěl mluvit, než dorazíme do dalšího přístavu...“ Narovnal se. „Chci říct, že i když to, co jsme teď dělali na tvé matraci, bylo kouzelné – stejně jako jindy – myslím, že nejsi moje duše, Rachel.“

„Myslíš jako tvoje spřízněná duše?“

„Ne, myslím moje duše. Jako její druhá polovina.“ Vypadal, jako by měl problém najít správná slova. „Mám pocit, že už tě nevzrušují ty věci, co

mám rád.“

Opřela jsem se o stěnu. „Protože mě vždycky nevzruší to falešný šukání?“

„To není *falešný šukání*, Rachel.“ Zatvářil se uraženě. „To je příprava na chvíli, kdy se konečně doopravdy pomilujeme. Ovšem teď si myslím, že k tomu nikdy nedojde.“

„Dobře, ale...“ Povzdychla jsem si. „Ale kromě přípravy na milování jsem si myslela, že si ve všem ostatním rozumíme.“ *No, skoro ve všem.*

„Cha!“ odfrkl si. „Napsal jsem ti stovky milostných vzkazů na lístečkách a tys mi nikdy neodepsala. Ani jednou.“

„Protože jsi napsal všechny ty vzkazy v ruštině.“

„A co? Kdybys mě opravdu milovala, tak by ses rusky naučila,“ namítl. „Stačí použít překladač na Googlu.“

Neobtěžovala jsem se mu připomenout, že ruská azbuka vypadá úplně jinak než anglická latinka a že bych ani nevěděla, kde začít.

„Připadá mi docela výmluvné, že místo abys mi věnovala veškerou písemnou pozornost, kterou potřebuju, radši píšeš domů tomu kamarádovi Ethanovi.“

„Už snad postý ti opakuju, že Ethan *není* můj kamarád.“

„Jasně.“ Obrátil oči v sloup. „Je tvůj nepřítel, kterého prý nemůžeš vystát, přesto mu kdovíproč pořád píšeš dopisy. Není to tak?“

„Už jsme jeden druhému nenapsali asi tři měsíce.“

„A co?“ Vstal, došel k mému stolu a prudce vytáhl zásuvku nalevo, až z ní vylétly dopisy.

„Tak se podívejme...“ Sbíral jeden po druhém. „Dopis od Ethana Wyatta. Dopis od Ethana Wyatta. Dopis od Ethana Wyatta. Dopis od Richarda Dawsona? Kdo je k čertu Richard Dawson?“

„Můj otec.“ Vstala jsem a obálku mu vytrhla.

Dál sbíral ty ostatní a opakoval Ethanovo jméno, než zvedl i tu poslední.

„To je přes třicet dopisů, a to jenom za dobu, co spolu chodíme.“ Došel k bedýnkám, kde jsem uchovávala všechnu poštu, co jsem kdy obdržela, a pak zvedl několik obálek odtamtud. „Netuším, co za chlapa by sledoval tvůj rozvrh přístavů a posílal ti do každého dopis. Kdybych já měl skutečného nepřítele, neposlal bych mu ani hovno. Taky potřebuju být v životě své holky jediný chlap. Jestli jí má někdo posílat dopisy, musím to být já.“

„Tak to přece není, Tate. Je to jenom...“

„Přirozený zvyk,“ dokončil mou větu. „Přirozený zvyk z dětství, protože spolu takto komunikujete už od sedmi a půl let, já vím.“

„Takže to konečně chápeš?“

„Ne, sakra,“ odfrkl si. „Tahle výmluva je totální blbost.“

Protočila jsem panenky. Měla jsem chuť mu říct, ať si některý Ethanův dopis přečte, aby se přesvědčil na vlastní oči, ale začala se mi zamlouvat možnost, že už nebudu mít zadek odřený od džín.

„Upřímně jsem si myslel, že budeš pro mě ta pravá, Rachel,“ pokračoval a vrátil dopisy do šuplíku. „Doufám, že taky brzy najdeš svou duši.“

Pokusil se mi dát pusu na čelo, ale ucouvla jsem.

„Vidíš?“ řekl s úsměvem. „Selhala jsi v poslední zkoušce. Moje pravá duše by žadonila o odpuštění a druhou šanci.“

„Nebudu se tě doprošovat.“

„Moje duše by se omluvila.“

„Prosím, vypadni z mé kajuty, Tate. Hned.“

„Moje duše by se mnou takhle nikdy nemluvila.“ Zavrtěl hlavou.

„Milovala by mě natolik, že by mi nikdy ani slůvkem neublížila.“

Ukázala jsem na dveře a čekala, až odejde. Potom jsem za ním dramaticky zabouchla.

Došla jsem k závěsnému kalendáři na stěně a jasně modrým inkoustem jsem přímo do středu dnešního data zapsala slovo „rozchod“. Už ani nevím, kolikátý je to vztah od nástupu na tuhle loď. Ani jeden z nich neskončil jinak než rozchodem.

Ve všech těch vztazích jsme jenom pluli po povrchu. Dozvěděli jsme se dost podrobností jeden o druhém, abychom se spolu necítili jako cizí, základy však nikdy nebyly postaveny na ničem pevnějším. V tuhle chvíli už jsem akceptovala, že všechny vztahy v semestru na moři jsou jen způsobem, jak si ukrátit čas do další cesty. Věděla jsem, že než skočím do dalšího, zcela zapomenu na ten předcházející.

Posadila jsem se ke stolu, probírala se nejnovější poštou a našla dopis od Ethana. Váhala jsem, jestli ho otevřít, chtěla jsem si ho nechat na dobu, až se příští týden vrátíme z přístavu v Jihoafrické republice, nemohla jsem však odolat.

Milá Rachel,

moje holka mě podváděla. Poděkoval bych ti za to upozornění předem, jenže jsem je přistihl při sexu v jejím obýváku, takže bych to zjistil, ať už bys mi svůj nevyžádaný názor na tu situaci sdělila, nebo ne.

Když už jsi zmínila moje pocty, dovol mi, abych tě v pár věcech opravil:

1) Zvolili mě Panem Oblíbeným čtyřikrát za sebou. (Byl jsem jediný prvák, který tuhle cenu na Azul Mar High obdržel, a nikdy jsem nemusel vycpat volební urnu, protože jsi byla jediná na celé škole, kdo pro mě nehlasoval.)

2) Moje auto je Alfa Romeo Spider ročník 1968, což je nejlepší klasické auto všech dob. (Souvisí to s tím, že jediné, co jsi kdy „řídila“, je kolo, a přesto ses dokázala zaplést do několika autonehod.)

3) Opravdu tomuhle kampusu vládnu, ale vzhledem k tomu, že strávíš příští školní rok na lodi – už zase –, to nikdy neuvidíš na vlastní oči. (Všichni na téhle škole vědí, kdo jsem, Rachel. Všichni. Je čas přestat si něco nalhávat.)

Děkuju za tvou zbytečnou radu ohledně mé bejvalky. Na druhou stranu si nejsem jistý, jestli bych měl přijímat rady od holky, o kterou si její kluk jen třikrát denně tře péro a nutí ji, aby mu říkala Táto Medvěde. (Nebo Velký Medvěde?)

Snažil jsem se ti poslat nějaký zklidňující krém na tvůj odřený zadek, ale Japonci to neproclili.

(Kdybys chtěla, můžu tobě a tvému klukovi poslat pár pornofilmů, abyste věděli, jak vypadá skutečný sex.)

Trhni si.

Ethan

P. S.: Začínám si myslet, že tenhle rok ses nejbliž dostala k sexu na stránkách svých romantických knih. Proto jich máš tolik? (Jestli jo, dovol mi, abych ti povyprávěl krátký milostný příběh: Rachel Dawsonová zamručela, zatímco si Táta Medvěd třel ptáka o její džíny. Zasténala hlasitěji, zavřela oči a rozhodla se, že její život byl až dosud absolutně patetický, takže vlastně není důvod to teď měnit. KONEC.)

P. S. S.: Epilog: Žila s Táťou Medvědem šťastně až do smrti a on ji naučil, jak se taky udělat do kalhot. :-)

Prokrista!

Odhodila jsem jeho dopis přes kajutu a zasténala. Zírala jsem na něj několik minut, jako by měl sám vstát a uložit se na své místo, než jsem ho konečně sebrala. S výjimkou nedávné korespondence jsem všechny Ethanovy dopisy ukrývala v zamčené truhle. A kdykoli jsem přečetla nejnovější balík romantických knih od začátku do konce, udělala jsem si čas, abych si jeho dopisy znovu přečetla, protože se často vychloubal, jak zábavný je život ve „skutečném kampusu“. Psaní mu vždycky šlo a nikdy jsem nepochopila, proč si zvolil jako hlavní obor podnikání místo tvůrčího psaní. Ovšem ne že by mi záleželo na tom, co dělá se svým životem.

Uspořádala jsem všechny obálky, kterých se Tate dotkl, a ujistila se, že jsou seřazeny podle data doručení. Potom jsem pro ně udělala v truhle nové místo.

Když jsem skončila, vytáhla jsem novou fialovou obálku a čistý papír – připravená mu okamžitě odpovědět, avšak světla v mé kajutě zablikala a loď se začala houpat.

Nemusím mu odpovídat, protože už zbývá pouze jeden přístav. Nepovím mu, že se na poslední ročník školy vracím zpátky. Beztak s ním v kampusu nebudu trávit čas.

Přesunula jsem se na postel a odolávala celých deset minut, než jsem se přetočila a popadla vibrátor... spolu s romantickou knihou.

3. SKLADBA: Should've Said No (2:41)

Rachel

O pár týdnů později, když jsem se naposledy vylodila, jsem si pořídila posledních několik fotografií výletní jachty World Odyssey. Vyfotila jsem si hlavně tu skalní stěnu, kterou jsem často sama zlézala, impozantní paluby, po nichž jsem každé ráno chodila, a pak tu část lodi, po níž se mi bude určitě stýskat nejvíc. Zád', kde jsem strávila většinu volného času popíjením kávy a psaním dopisů „kamarádům“, kteří mi sotva kdy odepsali.

Zastrčila jsem foťák do batohu, zvedla deštník a došla k zavazadlům. Prošla jsem mezi všemi těmi usazenými šťastnými shledáními a našla své dva kufry. Jeden s romantickými knihami, druhý s oblečením.

Vytáhla jsem mobil a spatřila, co jsem za tři roky na moři neviděla víc než pár minut najednou. Skutečné čárky ukazující dostupný telefonní signál.

Nalistovala jsem tátu a zavolala. Doufala jsem, že mi neodpoví.

„Rachel?“ zničil mé naděje po prvním zazvonění. „Rachel, ty se vracíš už dnes?“

„Jo.“

„Aha. Kdovíproč jsem si myslel, že to je až zítra.“

Protože jsem ti řekla, že je to zítra. „No, není. Právě jsem se vylodila a chytím si taxi, aby mě odvezlo k domu, kde budu na podzim ubytovaná. Až tam dorazím, napíšu ti adresu.“

„No, kdybys počkala asi dvacet minut, můžeme pro tebe se Stellou přijet. Vypadá to, že se žene bouřka.“

„Ne, to nemusíš.“ Když vyslovil jméno své druhé manželky, zkroutil se mi žaludek. „Seženu si taxi a později ti zavolám.“

„Dobrá, no...“ Odmlčel se. „Jsem rád, že jsi v pořádku zase doma. Moc se mi líbily ty dopisy a fotky, co jsi mi často posílala. Taky si cením toho, že jsi mi každou druhou neděli volala z lodního telefonu. Skoro jsem měl pocit, jako bys nikdy neodjela.“ Znovu se odmlčel. „Mám tě rád.“

„Taky tě mám ráda, tati.“ Ukončila jsem hovor a ucítila povědomou bolest v hrudi. Kdykoli jsme spolu mluvili, slova „mám tě rád“ vždycky zněla dutě, pokaždé jsem měla pocit, že něco postrádají.

Když se lehké mrholení proměnilo ve slejvák, došla jsem ke stanovišti taxíků a zamávala na první žluté vozidlo.

„Kam to bude, slečno?“ Řidič mi otevřel zadní dveře, než naložil do kufru moje zavazadla.

„Beach Tree Cove 235.“

Přikývl a vyjel na silnici.

Zatímco řídil, dívala jsem se z okna a pozorovala všechno, po čem se mi z tohoto města stýskalo. Venkovní kavárny, které lemovaly Hlavní třídu, moderní hotely a molo s kolotoči na turistické části pláže a bílý písek táhnoucí se kolem celého zdejšího krásného pobřeží. Dokonce i v dešti působilo město malebně a nemohla jsem se dočkat, až ho za slunečného počasí budu zase celé prozkoumávat.

O půl hodiny později auto zastavilo před domem na Beach Tree Cove 235. Zkontrolovala jsem adresu, abych se ujistila, že jsem tady správně. Dala jsem řidiči dýško, aby mi odnesl zavazadla k hlavním dveřím, a jakmile odjel, stiskla jsem zvonek.

Nikdo neodpovídal.

Zazvonila jsem znovu.

Zase nic.

Celá zmatená jsem vší silou zabouchala na dveře.

Okamžitě se otevřely. Předě mnou se objevila Meredith Greenová, se kterou jsem strávila plavbu na lodi minulý semestr.

„Rachel Dawsonová?“ Usmála se. „Nemůžu uvěřit, že jsi už konečně vystoupila z té lodi! Co tady k čertu děláš?“

„Já tady bydlím, vzpomínáš?“ Podala jsem jí olivovou větvičku, kterou jsem si dovezla z Řecka. „Poslala jsem ti poštou dopis a napsala ti, že jsem ochotná být tvoje spolubydlící. Zítra ti můžu přinést od táty peníze na kauci.“

„Cože?“ Tvářila se zmateně, ale otevřela mi dveře. „Nikdy jsem od tebe žádný dopis nedostala, Rachel, přísahám. A spolubydlící už mám.“ Poškrábala se na hlavě. „Proč jsi mi neposlala e-mail nebo mi nenapsala přes Facebook?“

Odolala jsem nutkání a nezasténala. Vždycky mě přivádělo k úžasu, jak rychle někteří lidé (zrovna ti, kteří měli za sebou Semestr na moři) zapomínali, že na lodi není wi-fi. A co si pamatuju, právě ona prvních pět dní plavby naříkala, že nemá přístup k Facebooku.

Než jsem jí mohla sdělit zdvořilejší verzi svých myšlenek, zasmála se.

„Ach, bože!“ Dlaní se uhodila do čela. „Žádná wi-fi ani Facebook! Jsem tak ráda, že jsem z toho zatracenýho krámu vypadla. Musela jsem čekat celý čtyři měsíce, než jsem mohla sdílet svoje fotky online. Myslela jsem, že umřu. Podívám se, jestli najdu tvůj dopis.“

Následovala jsem ji do obývacího pokoje a rozhlédla se po hromádách oblečení a pytlích s odpadky, které se válely všude po zemi.

„Máte dneska velké prádlo?“ zeptala jsem se.

„Cha! Ne, k úklidu jsem se ještě od nastěhování nedostala. Musím to udělat, hned jak příští týden začne škola.“

Modrooká siamská kočka zavrňela a usadila se na vysoké hromadě podprsenek. Šla jsem za Meredith do kuchyně.

Otevřela skříňku pod dřezem. Přimhouřila jsem oči na zrezivělé pasti na šváby a krysy ležící pod trubkami. A na umírajícího brouka, který mával nožkami v posledním záchvěvu života.

„Mám tolik neotevřených pošt,“ poznamenala Meredith a vytáhla dvě nákupní tašky plné obálek. „Jsou tu nabídky na kreditní karty, faktury a finančník mi každý měsíc pořád posílá tu samou obálku s modrým pruhem.“

„Aha.“ Odkáslala jsem si. „Ty obálky z finančníka bych být tebou otevřela radši dřív než později.“

„Hm.“ Pokrčila rameny. „Je toho na mě prostě moc. Pokud někdo chce, abych si něco přečetla, nechápu, proč mi prostě nepošle e-mail. To může přece finančník udělat taky, ne?“

„Jo...“ Všimla jsem si, že po kuchyňské desce lezou mravenci. Utvořili řadu k drobkům ovocných cereálií. „Můj dopis by měl být ve fialové obálce.“

„Jo, tím se to hledání usnadní.“ Odhodila tašky s poštou na druhou skříňku a vytáhla moje dvě papírové obálky.

„Páni!“ Několik vteřin na ně zírala. „Ty jsou fakt pěkný!“

„Děkuju.“

„Upřímně nemůžu uvěřit tomu, že sis udělala čas a něco mi napsala!“ Usmála se, došla k čajové konvici a mravenců si nevšimla. „Ještě nikdy jsem skutečný dopis od kamarádky nedostala. Chci se ujistit, že si ho pořádně užiju. Chceš čaj?“ zeptala se a vytáhla dva hrnky.

„Moc ráda.“

Podala mi hrnek se sáčkem čaje a já jsem se málem pozvracela. Uvnitř byl zažloutlý povlak a mrtvý mravenec.

Když se voda uvařila, zalila oba naše čaje a posadila se na kuchyňskou linku. Potom otevřela můj dopis a četla ho nahlas, jako bych snad nevěděla, co jsem v něm psala.

Milá Meredith,

přeju ti všechno nejlepší k narozeninám z World Odyssey! Doufám, že se máš na souši skvěle a že si dáš na svůj speciální den pár silných panáků! S láskou a větrem v plachtách

Rachel Dawsonová

„Aaach!“ Usmála se a otevřela ten druhý.

Milá Meredith,

doufám, že se máš dobře! Píšu ti, protože jak víš, wi-fi na lodi nemáme, a protože si chci být jistá, že ti dopis dorazí dlouho předtím, než začne podzimní semestr. Než ses vylodila, říkala jsi, že potřebuješ spolubydlící. Ráda bych to byla já! Můžu zaplatit nájemné za první dva měsíce a kauci ve výši, o které ses zmínila, hned jak se na podzim vrátím.

Odepiš mi a drž pro mě pokoj.

Rachel Dawsonová

„Ach!“ Hleděla na ten dopis. „Máš tak krásný písmo, Rachel. Kéž bych tak uměla psát já. Každopádně je mi líto, ale s ubytováním ti tenhle semestr nepomůžu. Na druhou stranu jsi mi mohla zkusit poslat e-mail, když jsi byla někde v přístavu, a možná bych pak pro tebe byla schopná to místo podržet.“

Kousla jsem se do jazyka. Tenhle rozhovor za to nestál. A podle toho, jak ten byt vypadal, jsem věděla, že bychom jako spolubydlící stejně moc dobře nevycházely.

Proč pořád ignoruje všechny ty mravence?

„Tady máš něco, co by ti mohlo pomoci,“ řekla a podala mi výtisk studentských novin. „Tohle číslo právě vyšlo. Spousta lidí ještě na tenhle semestr hledá spolubydlící, tak možná budeš mít štěstí a bydlení si najdeš. Jo, a nezapomeň na inzertní web Craigslist.“

„Děkuju.“

„Jestli chceš, klidně můžeš pár nocí přespát na mém gauči.“ Došla k pohovce a sebrala z ní kalhotky. „Nejdřív ti ho uklidím.“

Přinutila jsem se usmát a přikývnout. Potom jsem viděla, jak zpod polštáře vytáhla použitý kondom, tak jsem okamžitě otevřela ty noviny.

V žádném případě tu na noc nezůstanu.

Inzeráty „Hledá se spolubydlící“ byly seřazeny abecedně podle názvů ulic a všimla jsem si, že měsíční výše nájemného dělaly asi jen polovinu toho, co mi Meredith předtím sdělila.

„No, asi ten gauč nejdřív postříkám sprejem, než tu budeš spát,“ poznamenala a přiměla mě k ní vzhlednout. „Zdá se, že si pár mravenců pořád užívá drošky Snickers z minulého týdne, ale jsou to jenom mravenci. Hned se postarám o to, aby byli mrtví a vysátí.“

Odešla z pokoje, než jsem mohla odpovědět. Vytáhla jsem mobil, abych si zase zavolala taxi.

Ještě jednou jsem si prohlédla inzeráty a všimla si fotky krásného domu, který se nachází několik ulic od hlavního kampusu. Dům byl obrovský a nádherný – s pískovými okenicemi a soukromou terasou vedoucí na pláž.

Fakt vidím na té střeše bazén?

Rose Bay Avenue 301. Dva vysokoškolští studenti hledající spolubydlícího do luxusního domu na pláži. (Ano, na té střeše je BAZÉN, šmejdi!)

Vířivka, kulečník, herna a spousta místa pro studium, pokud se chcete učit (nebo taky ne, jestli jste čtvrták jako já). Dostanete vlastní koupelnu a vlastní zařízenou ložnici s výhledem na oceán.

PŘEDNOST MÁ MUŽ A NEKUŘÁK.

*Pro více informací a prohlídku napište
Gregu Charlestonovi III. na číslo 555-8718.*

Zadávala jsem se na inzerát znovu a zamračila se na slovo „přednost“ v popisu. Přesto jsem si uložila kontakt do telefonu.

„Hej, Rachel, odložila bys ty noviny a pomohla mi s tím gaučem?“ Meredith přišla s láhví čističe a ručním vysavačem. „Vypadá to, že všichni ti brouci nejsou mravenci...“

4. SKLADBA: Bad Blood (3:22)

Ethan

Jsme oficiálně v hajzlu.

„Tak co si o tomhle místě myslíš?“ Greg zakašlal, když zavedl našeho nejnovějšího potenciálního spolubydlícího na terasu.

Opřel jsem se ve vřívce a čekal, co ten kluk odpoví. Byl tak sjetý, že sotva vkročil do našeho domu, ucítil jsem z něj trávu. Nedokázal pronést jedinou větu, aniž by se smál. Bohužel to byl zatím ten nejlepší člověk, který o bydlení s námi projevil zájem.

„Je to úžasný. Fakt úžasný. Je tu dost místa, abych si sem zval distributory na porady.“

„Distributory?“ zeptal se Greg a zase zakašlal. „Ty podnikáš, jo?“

„Cha!“ Kluk se zasmál. „Dalo by se to tak říct. Distributory jako dealery. To jsou lidi, co prodávají moje zboží.“

„Takže něco vyrábíš a prodáváš?“

„Mluví o drogách, Gregu.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Je to drogový dealer.“

„Ale neprodávám žádný tvrdý drogy,“ hájil se ten kluk. „Jenom trávu, pilulky a roháče. Žádný tvrdý matroš. Pořád hledám lidi, co by se připojili k mému týmu, jestli má některý z vás zájem. Dokonce mám konkurenceschopný plán zdravotní péče.“

Obrátil jsem oči v sloup, ale Greg se nenechal rozhodit. Jakmile se zmíní, kolik činí nájemné, vsadím se, že ten kluk odsud vyletí jako střela, ostatně jako všichni před ním.

„Takže nájemný dělá pět set dolarů měsíčně pro každého,“ oznámil Greg. „A o náklady se dělíme stejně. Teda za vodu. Můj táta uhradí všechno ostatní.“

„Paráda.“ Přikývl. „To by rozhodně šlo. Můžu zaplatit na celý rok dopředu.“

„No, než se k tomu dostaneme...“ Greg se poškrábal na hlavě. „Během prohlídky domu jsi vykouřil dvě cigarety a jointa, a přitom trvalo jenom dvacet minut, než jsem ti všechno ukázal. Takže...“

„Takže co?“ Kluk povytáhl obočí.

„Jestli se domluvíme, že se můžeš nastěhovat, můžeš omezit svoje kouření na možná tři čtyři šluky denně? Ani jeden z nás nekouří, takže to totálně naruší atmosféru domu, jestli ty kouříš.“

„Ne, potřebuju svoje cíga i trávu,“ odpověděl kluk a založil si paže. „Jsou mojí součástí, a jestli mám přispívat pět set babek měsíčně na společnej nájem, měl bych mít možnost dělat si, co sakra chci.“

V tom má asi pravdu...

Kluk ukázal na pláž. „Je z některý z kamer na domě vidět až tamhle?“

„Ne, pokud víme,“ odpověděl Greg. „Proč?“

„Fajn.“ Hleděl na vodu. „Jenom si chci bejt jistej, že je tu bezpečný místo, kde bych mohl potrestat svoje distributory, kdyby na to došlo. Vy dva nesmíte sedět na terase, jestli k tomu dojde, jasný?“

Střelil jsem po Gregovi pohledem a on zvedl ruce v odevzdaném gestu.

„Rozhodneme se a ozveme se ti tak či tak.“ Naznačil klukovi, ať ho následuje.

Pozoroval jsem Grega, jak ho vyprovází z domu, a potom jsem se natáhl přes hromádku osušek pro mobil. Nepřišel mi žádný nový e-mail jako reakce na můj příspěvek do novin podnikatelské fakulty, měl jsem však spoustu zpráv od Lisy a Brodyho. Opakovali tytéž falešné omluvy, tak jsem je smazal.

„Fajn,“ řekl Greg, když se vrátil, a začal přecházet po terase. „Takže se musíme rozhodnout mezi drogovým dealerem, klukem, co dělá podivný triky s krysama a švábama, a týpkem, kterej může platit jenom polovinu nájmu, ale nabízí, že za mě udělá sociologii nejhůř za B minus... Nevím, jak ty, ale kloním se k tomu třetímu.“

„Zmlkni, Gregu,“ zabrzdil jsem ho. „Už tě někdo kontaktoval na základě inzerátu v Craiglistu?“

„Jo. Inzerát v Craiglistu vzbudil obrovskej zájem.“

„Fajn, tak proč jsi tady nikoho z těch lidí ještě neprovedl?“

„Protože jsem ho nechtěně umístil do sekce ‚chlapi hledají sex‘, proto myslím, že bychom na ně neměli nějakou dobu odpovídat. Pokud to ovšem není něco, co máš zájem dělat ve svém volném čase.“

Zavrtěl jsem hlavou. Odmítal jsem uvěřit, že studuje s vyznamenáním.

„Dneska přijde ještě jedna potenciální spolubydlící, ale protože má dvacet minut zpoždění, nevím, jestli s ní máme vůbec počítat.“

„S ní? Jako že je to ženská?“

„Jo.“ Pokrčil rameny. „Pokud nemáš seznam lidí z podnikatelské fakulty, kteří tu chtějí bydlet, myslím, že bysme v tuhle chvíli měli dát možnost i ženským.“

„Fajn. Jenom aby to nebyla moje bejvalka ani nikdo, kdo se s ní kamarádí. Ona se automaticky zamítá a tvoje bejvalka se taky zamítá, protože jsi mi povídal o pár věcech, co udělala.“

„Dokonce i když má prachy?“ zeptal se. „A teda, moje bejvalka mi jenom jednou ojela klíčem auto. Kdyby to neudělala, nevěděl bych, že je na čase koupit si novou káru. V podstatě mi prokázala laskavost.“

Věnoval jsem mu prázdný pohled.

„Fajn, fajn, žádný bejvalky. Co říkáš na to, že bysme nabídli pokoj i jiným než vysokoškolským studentům?“

Než jsem mohl odpovědět, ozval se zvonek a on odešel z terasy.

Otevřel jsem si v mobilu kalkulačku a snažil se přijít na to, kolik hodin navíc budu muset tenhle měsíc makat, jestli neseženeme spolubydlícího. A kolik hodin navrhnu Gregovi, aby odpracoval taky, protože to je on, kdo nás do téhle šlamastyky dostal.

„Ach, páni!“ zaslechl jsem zastřený hlas zevnitř. „Tohle je skvělý. Podle tý fotky to tak ani nevypadalo.“

Ani jsem se neobtěžoval vzhlednout.

Deset hodin týdně navíc by nám mělo stačit aspoň na tři měsíce.

„Prosím, postup dále do našeho skrovného obydlí a chovej se tu jako doma.“ Gregův hlas zněl, jako by byl radostí bez sebe. „Chodíš na SBU celou dobu?“

„Jo.“ Zasmála se. „Tuhle otázku dostávám tenhle týden pořád.“

„To se vsadím.“ Odkášlal si. „Jak je možný, že jsem tě tu nikdy neviděl? Chci říct, neber to špatně, ale *rozhodně* bych si tě pamatoval, kdybych tě tu zahlídl.“

„Absolvovala jsem tři roky Semestru na moři.“ Odmlčela se. „Měla jsem ten program zamluvený na celý čtyři roky, ale rozhodla jsem se ho na poslední rok neobnovit.“

Okamžitě jsem ztuhl a doufal, že ten zastřený hlas nepatří tomu, komu si myslím.

„No, tak to jsem rád, že ses rozhodla připojit se k nám ve skutečném kampusu,“ odpověděl Greg. „Představím ti svého spolubydlícího. Já jsem Greg Charleston, mimochodem. Jak že jsi říkala, že se jmenuješ?“

„Rachel. Rachel Dawsonová.“

Prokrista...

Napřímil jsem se a pomalu se ve vířivce otočil, připravený jí říct, že „rozhodně ne“, jenže jsem najednou hleděl na ženu, která se *vůbec nepodobala* té Rachel Dawsonové, již jsem si pamatoval. A to ani omylem.

Zmizely její velké černé brýle, co jí dřív zakrývaly polovinu obličeje a zničily každou třídní fotku svým odrazem. Místo kudrnatých divokých vlasů, které vždy působily, jako by příliš dlouho strkala prsty do elektrických zásuvek, jí teď prameny v hladkých vlnách spadaly až k nadrům. Dokonce zkrotila ty husté hnědé housenky, kterým kdysi říkala obočí.

V naprosté nevěře jsem naklonil hlavu na stranu, neschopný na ni přestat zírat.

Co se to sakra děje?

Všiml jsem si, jak jí při hovoru s Gregem hnědé oči září a že má ve vlasech medově zbarvené melíry. Zatímco jsem si ji prohlížel, nemohl jsem uvěřit, že na sobě nemá oblečení, jaké na střední nosila každý den. To, o němž se v nedávných dopisech chlubila, že ho pořád nosí.

„Jediné, co tady na lodi nosím, jsou volné šedé tepláky a obyčejné tričko.“

Ted' na sobě nic obyčejného ani volného neměla. Oblékla si světle modrou sukni, která objímala její křivky, jichž jsem si až dosud nevšiml, a odhalovala dlouhé opálené nohy, které dřív skrývala pod několika vrstvami látky. Bílošedé tričko bez rukávů bylo průsvitné, takže jste pod ním mohli vidět růžovočervenou podprsenku.

Nechtěl jsem to přiznat, ale *tahle* Rachel Dawsonová je ztraceně krásná. Nejde to popřít.

„Tohle je můj spolubydlící,“ řekl Greg, když konečně vyšli na terasu. „Známe se teprve pár měsíců, ale...“

„*Ethane?*“ Rachel mi pohlédla do očí a o krok ustoupila, jako by spatřila ducha.

„Aha.“ Greg se usmál. „Takže vy dva se znáte?“

„Ne,“ pronesli jsme zároveň a přimhouřili jeden na druhého oči, jako bychom se setkali poprvé.

„Cha! Fajn, super!“ Zatleskal. „Rachel, dovol, abych tě tu oficiálně provedl.“ Doprovodil ji do domu a já jsem věděl, že stále budu hlasovat, aby tu nebydlela.

Rozhodně ne, sakra.

Potýkat se s jejím chytráctvím a horkou hlavou přes pomalou poštu je jedna věc. Mít ji na očích, přestože je teď fakticky nádherná, je něco úplně jiného a nebude to fungovat.

Navzdory dopisům, které si několik posledních let pravidelně posíláme, mezi námi vždycky panovalo hmatatelné napětí a vzájemná averze. Nikdy jsem nechápal, odkud se to bere. Vím jenom, že to je hlavní důvod, proč jsme občas dělali v posílání dopisů přestávky. Třeba když jsme se jeden na druhého naštváli kvůli něčemu, co ten druhý napsal a co jsme nechtěli číst, nebo když jsme se potýkali s přítelkyní nebo přítelem, kteří nechápali náš vztah „nepřítel s porozuměním“.

„Budeš mít přístup k bazénu, vířivce a všem ostatním blbinám, co tady jsou...“ Gregův hlas se vytratil, jak ji vedl do opačné části domu.

Vylezl jsem z vířivky, osušil se a uvnitř si vzal pivo. Potřeboval jsem sdělit Rachel svou odpověď tváří v tvář.

„A teď ta špatná zpráva,“ pokračoval Greg, když doprovodil Rachel do obývacího pokoje. „Nájemný dělá pět set dolarů pro každého a tahle prohlídka domu je jenom formalita. Pořád ještě musíme odhlasovat, koho chceme za třetího spolubydlicího, protože Ethan by dal přednost muži.“

„Jo, přesně tak,“ přisvědčil jsem.

Nevšímal si mě. „A co energie? Kolik dělají?“

„Jediný, na co se musíme složit, jsou náklady za vodu. O všechno ostatní je postaráno.“

„Aha. Dobře, rozhodně mám zájem – takže to zvažte, na pohlaví nehleďte. A bez ohledu na to, co odhlasujete, bych byla ráda, kdybyste mě tu nechali pár nocí přespát na gauči. Zaplatím za to.“

„Na konci ulice je azylák pro bezdomovce,“ prohlásil jsem.

Greg po mně střelil pohledem. „Samozřejmě že tu můžeš pár nocí zůstat, Rachel. Máš nějaký další otázky, co se týká domu?“

„Nic mě teď nenapadá.“ Vyhnula se pohledu na mě, zatímco se klepala po rtu. „Můžu někomu soukromě zavolat, abych zjistila, jestli můžu takovou částku platit?“

„Rozhodně.“ Ukázal jí, že může jít na terasu, a počkal, až byla z doslechu. „Můj bože, ta je ale zatraceně sexy, Ethane.“ Sjížděl ji pohledem, zatímco přecházela po terase. „Prosím tě, neříkej mi, že je to tvoje další bejvalka.“

„S Rachel bych nikdy nechodil.“

„Tak to je super.“ Stále na ni zíral a vypadal, že mu brzy začnou téct sliny. „Rozhodně má můj hlas.“

„V tom případě potřebujeme rozstřel.“ Založil jsem si paže. „Já hlasuju pro toho drogovýho dealera.“

„Cože?“

„Radši se budu potýkat s ním a jeho distributory než s Rachel.“

„Počkej, počkej, jsem zmatenej.“ Třel si bradu. „Myslel jsem, že se vy dva znáte. Že jste kamarádi.“

„Kamarádi jsme nikdy nebyli,“ prohlásil jsem. „Známe se z minulosti.“

„A v té minulosti platila všechny svoje účty včas?“

„Je to složitý.“

„Vlastně není.“ Zadíval se na mě. „Potřebujeme třetího spolubydlícího, aby nám do konce týdne pomohl zaplatit nájem. Jelikož je ta nejnormálnější osoba ze všech dosavadních zájemců a ty můžeš potvrdit, že není psychopatka, v čem je problém?“

„To by bylo na dlouho.“

„Řekni mi zkrácenou verzi.“

„Začal jsem ji nenávidět, když mi bylo sedm a půl, a prostě spolu nevycházíme. Dokážeme se k sobě navzájem chovat hezky jen tu a tam pár minut – k čertu, někdy jsme k sobě přívětiví i několik hodin, jenže nakonec se vždycky pohádáme.“

„No, vzhledem k tomu, že teď jste oba dospělí, myslím, že se dokážete přenýst přes svoje malicherný neshody z dětství,“ prohlásil. „Chci říct, není přece možný, abyste se jako malý děcka skutečně *nenáviděli*, ne?“

„Ne.“ Upil jsem piva. „Ve skutečnosti jsme jeden druhým *opovrhovali*.“

TENKRÁT: V devíti a půl letech

Ethan

Milá Rachel,

měla bys vědět, že až se tenhle týden odstěhuješ, nikomu v naší škole nebudeš chybět. Byla jsi nejošklivější a nejhloupější holka ve třídě a všichni se ti pořád smějí, protože jsi jediná, kdo pokaždé pokazí diktát. A tvoje vlasy vždycky vypadají, jako by ti na hlavě seděl zmoklý pes.

SBOHEM a neopovažuj se mi odepsat.

Trhni si NAVŽDYCKY.

Ethan

P. S.: Vím, že jsi mi ukradla figurku Kapitána Ameriky, proto jsem ti minulý týden na bratrancově zahradní párty spálil tvoji panenku Wonder Woman. Doufám, že jsi ji nehledala.

Milý Ethane,

jsem tak šťastná, že se konečně stěhuju pryč od tebe a daleko z téhle nudné čtvrti! Nedokážu ani vyjádřit, jak jsem ráda, že už se s tebou nebudu muset trápit. Slibuju, že už ti nikdy nenapišu dopis a že si najdu MNOHEM VÍC kamarádů než ty, až se přestěhuju do nového domu. Doufám, že tvoje nová sousedka bude další holka, která tě nebude mít ráda.

Už jsem na tebe zapomněla.

Trhni si napořád.

Rachel

P. S.: To jsem byla já, kdo minulý rok spálil tvou krabici videoher. A máž to. Zasloužil sis to.

Hrůza! Píše se MÁŠ! Proč pokaždé napíše něco špatně?

Pohlédl jsem z okna a viděl, jak Rachel pochoduje od mojí schránky a míří zpátky domů.

Popadl jsem z šuplíku pero a začal psát odpověď. Měl jsem dvě hodiny, než stěhovací dodávka Racheliny rodiny odjede pryč. Chtěl jsem si být jistý, že jí tenhle dopis doručím včas. Toužil jsem mít poslední slovo.

Nikdy jsem neměl takovou radost, že se někdo z téhle ulice odstěhuje, a nemohl jsem se dočkat, až otevře krabici komiksů a uvidí ten „dárek“ psího hovna, které jsem dal dovnitř, až dorazí do nového domu.

„Proč si vy dva prostě nevoláte?“ zeptala se mě máma a položila na stůl sklenici džusu. „Vždyť musí být vyčerpávající chodit každou hodinu tam a zpátky po ulici, jen abyste si předali vzkazy.“

„To nejsou vzkazy, mamí. To jsou dopisy.“

„Aha, chápu.“ Zasmála se. „Milostné dopisy?“

„Fuj, to nikdy.“ Obrátil jsem oči v sloup. „Rachel je ta nejhnusnější holka v téhle ulici a všichni to vědí.“

„Ethane!“

Pokrčil jsem rameny. „Je to pravda.“

„To od tebe není pěkné a vím, že to nemyslíš doopravdy vážně,“ řekla. „Snad se vy dva časem sblížíte a stanete kamarády. Myslím, že vás tahle fáze přejde.“

„V žádném případě.“ Napsal jsem do dopisu úhledným tiskacím písmem „TRHNI SI“ a podepsal se. „Když se teď stěhuje pryč, neplánuju, že s ní ještě někdy v životě budu mluvit.“

Zasmála se a poplácala mě po rameni. „To ještě uvidíme.“ Začala mi vykládat všechny důvody, proč bych měl být k Rachel „milejší“, přestal jsem ji ale poslouchat. Rachel si nic milého nezaslouží. Nikdy.

Je to lhářka, která žalovala, kdykoli něco nebylo po jejím, a ze všeho mě obviňovala. Litoval jsem ji jenom jedinkrát, a to když si z ní jiné holky dělaly legraci a ranily její city nebo když si s ní odmítly hrát a řekly jí, že se obléká jako kluk. Na druhou stranu si to zasloužila, protože se fakt obléká jako kluk.

Některá trička máme stejná...

„Vím, že ti dal táta zaracha, protože jsi minulý týden shodil Rachel z kola,“ řekla máma a ztišila hlas. „Ale co kdybych vzala vás dva o víkendu do kina, zatímco bude v práci?“

„Můžeš vzít jenom mě,“ odpověděl jsem. „Nechci mít Rachel poblíž.“

Než mohla říct ještě něco, vyšel jsem ze dveří, připravený hodit poslední dopis pro Rachel do schránky.

Jenže jsem přišel pozdě.

Žlutá dodávka jejich rodiny právě vyjížděla na silnici.

Povzdychl jsem si, zastrčil si dopis do zadní kapsy a podíval se na to z té lepší stránky. Rachel odjíždí.

Rachel odjíždí. Rachel ODJÍŽDÍ.

Zamával jsem na dodávku, jakmile začala zrychlovat, a obrátil oči v sloup, když mi Rachel ze zadního sedadla ukázala prostředník. Měl jsem chuť se rozběhnout na silnici a hodit po ní svůj dopis na rozloučenou, jenže dodávka najednou začala zpomalovat.

Potom odbočila na příjezdovou cestu hned vedle našeho domu.

A zastavila se.

Co se to děje?

Rachelini rodiče zaparkovali a nevycouvali odtamtud. Jenom tam seděli, jako by tam patřili. Jako by se tam plánovali přestěhovat.

„Ach, to je tak milé!“ Jako první vystoupila Rachelina máma. „Nechápu, proč jsi pořád na Ethana tak tvrdá, Rachel. Je tady a čeká, aby ti pomohl nastěhovat se do nového pokoje.“

„Co jste to řekla?“ Spadla mi brada. „Rachel se stěhuje *hned vedle nás*?“
Její máma mě neslyšela.

Najednou stál vedle mě táta a poplácal mě po rameni. „Chtěli dům s bazénem, jako máme my, a Jamesovi konečně dali svůj dům na prodej. Není legrační, jak se život někdy vyvrbí, synku?“

Neměl jsem slov a podle toho, jak visela brada Rachel, ani ona nenacházela slova.

„Myslím, že jsme se rozhodli dobře, když jsme jim to neřekli předem.“
Její táta se zasmál a otevřel zadní dveře auta. Moji zrádní rodiče se taky zasmáli a pak jim pomohli odnášet věci.

Rachel zůstala přilepená na zadním sedadle a mně nohy vrostly do trávy. Teprve o několik minut později, když mi máma vložila do rukou krabici popsanou slovy „Rachelin nový pokoj“, mi došlo, že je tohle skutečnost.

Psí hovno, které jsem do krabice dal, začalo prosakovat a kapalo mi na boty.

Odložil jsem ji, vzhlédl k Rachel a prolétlo mi hlavou, jestli bych měl „být nad věcí“ a nabídnout jí příměří, jenže jsem v její ruce zahlédl svého Kapitána Ameriku. Viděl jsem, jak se na mě usmívá, když ho zvedla do výšky.

Rozhlédl jsem se, připravený ukázat mámě, jak je Rachel opravdu zlá, jenže naši rodiče už byli uvnitř.

„Vrať mi mého Kapitána Ameriku a já ti už víckrát nic nezapálím,“ nabídl jsem, když stáhla okýnko.

„Fajn, to zní fěr.“ Pokrčila rameny a vystoupila z dodávky. Zvedla figurku, ale nepodala mi ji.

Upustila ji a ona spadla přímo do kanálu. „Hups!“

Věděl jsem, že bych na ni měl prásknout, že to udělala, vběhnout do domu a dostat ji do maléru, jenže už jsem měl jejích volovin plný zuby.

Shodil jsem ji na zem a ona mě rychle stáhla s sebou. Bylo mi fuk, že je holka. Rvala se tvrději než kterýkoli kluk v tomhle bloku a dostat zaracha za to, že ji zase praštím, mě nezabije.

5. SKLADBA: Gorgeous (3:12)

Rachel

Ethan, který stál přede mnou, se vůbec nepodobal tomu Ethanovi, kterého jsem si pamatovala. Vždycky byl vysoký a svalnatý a vyzařovalo z něj sebevědomí, nikdy však nebyl ani náznakem přitažlivý. Alespoň pro mě ne.

Přestože mě bolí to přiznat, tenhle Ethan Waytt je zatraceně nádherný. Nejde to popřít.

Místo mírně buclatých tváříček, jaké měl na střední, se teď pyšnil ostře řezanými rysy a tvrdou čelistí a na místě ptačího hrudníku, kvůli kterému jsem ho dřív škádlila, měl teď lesklé břišní svaly a na pravé straně hrudi černomodré tetování.

Azurově modré oči byly stejné, ale když se usmál, všimla jsem si, že podtrhly hluboké dolíčky na jeho tvářích.

Ovšem skutečnost, že je teď o trochu atraktivnější, na věci nic neměnila. Krátce poté, co se naše oči střetly, zatímco seděl ve vířivce, a jakmile ten prvotní šok opadl, jsem se cítila nesvá. V duchu jsem přemýšlela, jestli bychom měli vůbec uvažovat o tom, že budeme spolubydlíci, pokud jsme pořád ta ukvapená děcka, která dokážou být jednu minutu zcela přátelská a v té další se ošklivě pohádat.

„Takže teď budeme hlasovat,“ pronesl Greg a na pohovku položil povlečení a přikrývku pro mě. „Ethane, mohl bys mě doprovodit do kuchyně, abychom si mohli promluvit o tom, kdo bude náš spolubydlíci?“

Ethan šel za Gregem, aniž by mi věnoval pohled, a Greg začal mluvit, jako bych snad nestála poblíž.

„Takže mi dovol vyjmenovat důvody, proč hlasuju pro Rachel. Potom mi povíš svoje důvody a pak budeme hlasovat.“ Zvedl prst. „Zaprvý je zatraceně sexy a podle jejího táty má i prachy na nájem. Cítím, že je drzá, protože když jsem otevřel okno na terasu a řekl ‚Tohle je příklad výhledu na oceán‘, odpověděla ‚Nekecej‘. Zatím nemám tušení, co si o tom myslet.“

Ethan zkroutil rty do mírného úsměvu a znovu tak odhalil dolíčky. „To je na ni ještě slabej sarkasmus. Měl bys vědět, že se to zhorší.“

„Fajn, to je jedno minus,“ uznal. „Ale zpátky k plusům. Ještě jednou, má peníze. Taky říkala, že se učila během Semestru na moři sociologii, a je ochotná se se mnou podělit o svoje zápisky.“

„Gregu, sociologie je jeden z nejlehčích předmětů na týhle škole. Proč tak usiluješ o to, aby ti s tím někdo pomohl?“

„Protože jediný profesor, kterého můžu dostat, je Swanson a ten mě ve svých dvou dalších předmětech nechal proletět.“ Odmlčel se. „Očividně si na mě zasedl a já potřebuju získat aspoň C, abych školu dokončil.“

„Nějaká další pozitiva?“

„Už jsem se zmínil, že je zatraceně sexy?“

„Jo, tos říkal.“ Ethan zvedl láhev piva, upil a ještě stále se na mě nepodíval.

„No, tak budeme hlasovat.“ Greg si odkašlal. „Kdo je pro, aby se Rachel Dawsonová stala naší spolubydlící? Já.“

„Já,“ řekla jsem zároveň s Gregem.

Ethan se ke mně otočil. „Ty tu nebydlíš. Ty nemůžeš hlasovat.“

„Jasně že může, takže jsme dva proti jednomu.“ Greg se zasmál, došel ke mně a podal mi pivo. „Nemusíš spát dneska na gauči, budeme ale potřebovat tvou část nájemného do konce týdne.“

„To není problém.“

Přitukl si se mnou pivem a zadíval se do mobilu. „Vrátím se pozdějc. Jdu si smočit – Chci říct...“ Odmlčel se a odkašlal si. „Rachel, chodíš s někým? Ptám se pro kamaráda.“

„Kdo je tvůj kamarád?“

„Já.“

Zasmála jsem se. „Ne. Právě jsem jeden vztah ukončila.“

„Fajn, dobře, kdyby sis se mnou chtěla někdy vyjít, jsem rozhodně pro.“ Zamířil ke dveřím. „Tedy až ukončím to, co dělám dneska. Ne teď.“ Rozloučil se, vyrazil ze dveří a nechal mě tu s Ethanem samotnou.

„Takže ses fakt rozešla s Tátou Medvědem?“ Ethan došel ke mně a uculil se. „Plakal?“

„Zaprvý, jmenuje se Tate,“ opravila jsem ho. „Jenom v ložnici si nechal říkat Velký Medvěd. A dal mi kopačky.“

„To už je bůhví kolikátý chlap, co tě na tý lodi poslal k vodě, že?“

„Jo, já vím.“ Vstala jsem. „Dík, žes mi to připomněl. Kterej z pokojů pro hosty bude můj?“

„Ani jeden,“ odpověděl, došel k mým zavazadlům a tlačil je před sebou. „S Gregem jsme se rozhodli, že nový spolubydlící dostane hlavní ložnici.“

„Opravdu? Proč?“

„Je to jedinej pokoj, co není dobře izolovanej.“ Usmál se na mě dokonalými bílými perličkami a já jsem se pokoušela vzpomenout, jestli jeho úsměv vypadal takhle, když jsme byli mladší. „Jo, a protože to je přístavba k původnímu domu, je to taky jedinej pokoj v domě, kde není centrální klimatizace.“

No ovšem. „Zrovna když jsem si myslela, že jsi ke mně šlechetnej.“

„K tobě? Nikdy.“ Doprovodil mě po chodbě a dotlačil moje zavazadla do velkého pokoje.

Měl pravdu. Uvnitř bylo tepleji než na chodbě a věděla jsem, že všechny ty větráky v koutě a zabalenou klimatizaci budu dennodenně používat.

Otevřela jsem dveře na balkon a stoupla si na okraj. Když jsem uviděla koupelnu pětikrát větší než celá moje kajuta na World Odyssey, usmála jsem se.

„Jediný, co v domě chybí, je pračka a sušička,“ oznámil. „Takže musíš vozit svoje věci do veřejný prádelny Super Mydlinky, co je v tomhle bloku.“ Otevřel šatnu. „Máš tu spoustu plátěných pytlů a je to jenom deset minut chůze odsud.“

„Chůze? Nemáš auto?“

„Jo, mám auto. Ale protože ty nemáš, nechápu, co to má společného se mnou.“

„Ty mi ho nepůjčíš, když si budu potřebovat vyprat? Ani kdybych jela ve stejnej den jako ty?“

„Kdybych tě považoval za kamarádku, udělal bych to. Jenže to nejsi.“ Pokrčil rameny.

Jakmile položil můj menší kufr na pohovku, rozepnula jsem boční kapsu a vytáhla zarámovanou obálku. Položila jsem ji doprostřed na komodu.

„Tys ještě pořád neotevřela ten poslední dopis od mámy?“ zeptal se.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vzadu na klopě se píše, že to mám otevřít, až a jestli mi dojdou lidi, které bych mohla požádat o radu.“

„Zajímavý,“ poznamenal a položil můj druhý kufr na komodu. Jak ho zvedal, z horní kapsy vyklouzl můj světle modrý „společník při čtení“, spadl na podlahu a zabzučel.

S vyraženým dechem jsem se po něm natáhla, jenže Ethan ho chytil první a otočil ho v dlani.

„Hmmm,“ pronesl s úsměvem. „Takže když si hraješ sama se sebou, stačí ti necelých deset centů? Možná proto se vždycky spokojíš s málem, když dojde na chlapy.“

Sebrala jsem mu robertka a schovala ho do kabelky. „Děkuju za pomoc. Už můžeš odejít z mého pokoje a začít zase ukazovat svou pravou nenávistnou barvu.“

„Až probereme pravidla.“ Hleděl na otevřené víko mého kufru, tak jsem ho radši zapnula dřív, než by vypadly další vibrátory.

„Tak zaprvý,“ řekl s vážným výrazem, „žádný táboráky ani večírky. Nikdy.“

„Dobře.“

„Zadruhý, nesmíš zapomenout každou noc zavírat okenice.“ Ukázal na těžké šedé okenice u oken. „Jsou propojený s domovním alarmem, takže kdykoli půjdeš večer spát, musíš je zavřít.“

„Rozumím.“

„Zatřetí – máš zakázáno zvát si do ložnice pánskou společnost.“

„Co prosím?“ Založila jsem si paže. „Co je to za blbý pravidlo?“

„Geniální pravidlo.“ Prohlédl si mě od hlavy po paty. „A nebudeme o něm diskutovat.“

„Máš v plánu si zvát někoho do svého pokoje? Chci říct, myslíte s Gregem vážně, že si sem nikdy nepozvete žádnou ženskou?“

„Tohle pravidlo zavádím pro tebe, protože randění na souši je jiný než na moři a slova ‚Chceš jít se mnou do pokoje a pokecat?‘ tady mají docela jiný význam.“

„Aha...“ Odkáslala jsem si. „Dobře. No, díky. Netušila jsem, že ti na mě tak záleží.“

„Opravdu ne.“ Vypadal, jako by chtěl ještě něco dodat, najednou však do pokoje vrazil Greg.

„Hej, změna plánu!“ V odevzdaném gestu zvedl ruce. „Moje bejvalka mi ani kvůli starejm dobrejm časům nechtěla dát, tak myslím, že nás Ethan může hodit do Deštníků, kde oslavíme naši novou spolubydlící a poslední rok školy, na kterej nikdy nezapomeneme. Platím.“

„Platíš?“ Usmála jsem se. „Fakt?“

„Jo, jasně. Koupím vám oběma jeden drink.“

6. SKLADBA: Tell Me Why (5:01)

Rachel

Deštníky jsou dokonalým příkladem něčeho, co mi zoufale chybělo, protože jsem už tak dlouho nežila v univerzitním kampusu. Bar stojí na konci Hlavní třídy a servírují tu zlevněné drinky ve sklenicích ve tvaru holínek. Na rozdíl od lodi, kde jsem mohla dostat jen dva drinky za večer a pouze v některé dny, tady barmani nepočítají nic jiného než peníze. Co se týče jména baru, strop sestává z barevných otevřených deštníků visících vysoko nad tanečním parketem. Kromě toho tu mají stoly v dokonalém kruhovém tvaru deštníku.

Seděla jsem už druhou hodinu v boxu „deštný prales“ a poslouchala Grega, jak si stěžuje na svou expřítelkyni. Ještě Ethanovi ani mně nekoupil to slíbené pití, ale každých dvacet minut mi přistál na stole nějaký drink od několika neznámých chlapů.

K mému překvapení i Ethanovi posílaly ženské pití zdarma a jejich pozornost ho vůbec nerozhodila. Pokaždé se usmál a zvedl sklenici jejich směrem – a odvrátil se v tom okamžiku, kdy vyslaly zlostný pohled na mě.

Co to k čertu znamená?

„Víš, proč ještě mi bude moje bejvalka chybět?“ zeptal se Greg. „Přestože byla zatraceně šílená, uměla kouřit nejlíp ze všech. Brala si mě fakt úžasně hluboko do krku.“

„Ještě pořád mluvíš o tomhle?“ Ethan se zasmál a upil pivo. „Fakt díky, Gregu, že ses s náma podělil o takový intimní detaily.“

„Chtěl jsem říct, že to, co dokázala jazykem, bylo jak z jiného světa,“ pokračoval. „Nevím, jestli ještě někdy najdu někoho, kdo to jazykem tak umí.“

Potlačila jsem zasténání a vytáhla mobil. Potřebovala jsem rozptýlení, abych nemusela Grega poslouchat, a poslala jsem hromadnou zprávu na padesát telefonních čísel, která jsem si uložila na svých cestách.

Já: *Ahoj, lidi! Tady Rachel Dawsonová z lodi World Odyssey ze Semestru na moři! Jen vám chci oznámit, že jsem se vrátila do kampusu a ráda bych se s vámi někdy setkala. Kamarádi z moře jsou kamarády navždycky, je to tak?*

O několik vteřin později mi telefon zabzučel, jak přicházely odpovědi.

555-6754: *Myslím, že máš špatné číslo...*

555-3216: *Holka, byl jsem na Semestru na moři před dvěma a půl lety.*

Už si tě nepamatuju.

555-0965: *Ta Rachel Dawsonová, která se mnou nechtěla jít na rande?*

Jdi do háje.

Potom několik hodin nepřišlo nic.

„Hele, mám na tebe otázku.“ Greg mi zamával rukou před obličejem, když Ethan poodešel. „Jak dlouho jste doopravdy s Ethanem kamarádi? Prostě mi to řekni, protože Ethan mi o tom za dnešní večer už dvakrát lhal.“

„Nikdy jsme se nekamarádili.“ Napila jsem se a aktualizovala doručenou poštu. „Jsme nepřátelé, kteří se naučili, jak se navzájem tolerovat.“

„Opravdoví nepřátelé se k sobě nechovají přátelsky.“

„Jde to, když musíš,“ namítla jsem. „Copak se nesnažíš být milej ke své ex?“

„Před pár minutama si zablokovala moje číslo.“ Obrátil do sebe zbytek panáka. „Chceš mi dneska pomoci najít si někoho na sex? Teda jestli nemáš zájem ty.“

„Pomůžu ti, až se vrátím.“ Zasmála jsem se a vstala od stolu. „Musím se ujistit, že si svůj první alkoholovej večer v baru v kampusu patřičně užiju.“

Došla jsem k barovému pultu. Barman se usmál, podal mi nové oranžové pití a mrkl na mě.

„Musí to být dneska pro tebe příjemnej večer,“ ozval se zleva povědomý hlas.

Ohlédla jsem se. Předě mnou stál Brody Huntington, kluk, do kterého jsem byla ve čtvrtáku na střední zabouchnutá. Kdysi jsem řekla Ethanovi, že se mu nedá věřit, jenže co se týče jeho „skutečných kamarádů“, na moje rady nikdy nedal.

„To čumím.“ Brody si mě prohlédl odshora dolů a zelené oči se mu pod tlumenými světly zaleskly. „Vypadáš úplně jinak.“

„Myšleno dobře, nebo špatně?“

„Skvěle.“ Zíral mi na nohy. „Netušil jsem, že ses vrátila do kampusu. Užila sis Semestr na moři?“

„Jo, asi stejně dobře, jako jste si ty a Lisa užili šukání za Ethanovými zády,“ odpověděla jsem. „Je tu dneska s tebou?“

Prudce se nadechl a přimhouřil oči.

„Nedělej si starosti.“ Ustoupila jsem. Potřebovala jsem se zase posadit. „Stejně jsi u mě nikdy neměl šanci. Neměla jsem tě ráda, ani když jsme byli ještě děcka, a rozhodně tě nemám ráda teď.“

„Jdi do prdele, Rachel.“ Protlačil se kolem mě a já jsem se chytila pultu, abych neztratila rovnováhu. Chvíli jsem se vzpamatovávala, než jsem si objednala další pití a vrátila se do boxu.

Greg už zmizel – tiskl se k holce na tanečním parketu – a Ethan neustále šoupal palcem po displeji telefonu.

„Proč to děláš?“ zeptala jsem se. „Máš něco s mobilem?“

„Ne, jsem na Tinderu,“ řekl. „Vítej zpátky v báječném světě s wi-fi.“

„Tinder je aplikace na sex?“

„Spíš tomu říkám seznamka na jednu noc.“

„Jestli jsi v kampusu tak populární – *údajně* – proč potřebuješ aplikaci, aby sis někoho našel?“

Vzhlédl ke mně a na tváři se mu pomalu rozlil úsměv. „Protože bych si to radši rozdal s někým, s kým jsem ještě nespal.“

„To jako vážně?“ Protočila jsem panenky a vzpomněla si teď na všechny zbytečné podrobnosti, které mi psal v dopisech o svém sexuálním životě během prvého a druháku na univerzitě. „Skoro jsem zapomněla, jakej jsi děvkař.“

„Byl jsem,“ opravil mě. „Jenom se snažím nadobro vymazat Lisu z paměti.“

„Vždyť jsi Lisu ani nemiloval.“ Pokrčila jsem rameny. „Přes co se chceš jako přenýst? A pokud vím, sex na jednu noc ti nic neříká. Aspoň jsi mi to psával v těch dopisech.“

Chvíli na mě hleděl, jako by moje slova zvažoval. Pak telefon odložil. „Máš pravdu.“

„Když už se bavíme o sexu,“ pokračoval. „To, co jsem ti napsal v posledním dopisu, jsem myslel vážně. Myslím, že kdyby sis tak moc nepředstavovala sex s fiktivními klukama z knížek, nebyla bys pořád takovej poděs. Tipuju, že právě kvůli tomu je pro tebe tak těžký udržet si vztah nebo se skamarádit.“

„Tak zaprvý, knižní kluci jsou skuteční,“ ohradila jsem se. „Zadruhý, byla jsem poděs, když jsem byla malá holka, ale hlavně proto, že jeden můj soused neustále vymýšlel způsoby, jak mě každý den mučit. Ještě se mi ani neomluvil za to, že kvůli němu nenávidím svoje dětství.“

„Já kvůli tobě nenávidím to svoje.“ Napil se.

„Za další, mám *spoustu* kamarádů, Ethane.“ Usmála jsem se na barmana, který mi poslal margaritu. „Všichni jsou nadšení, že jsem se vrátila do kampusu.“

„Tak proč nebydlíš s některým z nich místo se mnou?“

Neodpověděla jsem. Opřela jsem se a pozorovala lidi na parketu.

„Počkat, počkat.“ Zahlédla jsem povědomý obličej v modré polokošili.

„Je tamhle u dýdžejova boxu Jordan Hampton?“

„Jo. Proč?“

„Už není nemocnej?“

„Už?“ Ethan povytáhl obočí. „On byl někdy nemocnej?“

„Když jsme spolu před dvěma plavbama chodili,“ odpověděla jsem a pozorovala Jordana, jak hladí brunetku po zadku, „přestal mi psát, protože zjistil, že má rakovinu čtvrtýho stupně, a tvrdil, že chce strávit svoje poslední dny se svou rodinou a nejbližšími kamarády.“

Ethanovy rty se zkroutily do úsměvu. „Prosím, řekni mi, že si děláš prdel.“

„Nedělám.“ Nespouštěla jsem ho z očí a vzpomínala, jak jsme se dali dohromady díky společnému nadšení pro malování abstraktních obrazů a jak jsme vstávali brzy ráno a jezdili na horní palubě na posilovacích kolech. „Ze všech kluků, se kterými jsem na moři randila, jsem ho měla nejradši. Říkal mi, že ke mně něco cítí, a je to první kluk, co znám, kterej čte romance.“

„Myslím, že jsem ho nikdy v žádném předmětu, na který jsme spolu chodili, neviděl držet v ruce knížku. Takže dost pochybuju, že vůbec čte – natož romance.“

„Proč by mi to teda všechno vykládal?“ zeptala jsem se a cítila, jak mi hoří pokožka. „Proč by mi lhal, že je nemocnej? Nebo, počkat, možná se jeho stav zlepšil, ale zapomněl mi to napsat?“

Ethan na mě zmateně pohlédl a vzal mi z ruky margaritu. „Hele, Rachel, pokud vím, nikdy nemocnej nebyl. Očividně se s tebou jenom chtěl rozejít. Neber si to osobně a neudělej kvůli tomu nic zbrklýho. Nechci se s tím potýkat i na univerzitě.“

„Už nejsem žádněj zbrklej poděs, Ethane.“ Natáhla jsem se pro pití, ale nedal mi ho. „A jak už jsem říkala dřív, byla jsem taková, jenom když jsi mě naštal.“

Jordanovy oči se najednou přes místnost střetly s mýma a vypadal, jako by chtěl utéct. Vstala jsem však a zamířila rovnou k němu.

„Ach... Ahoj, Rachel.“ Zneklidněně se usmál. „Myslel jsem, že budeš na World Odyssey celý čtyři roky.“

„Rozhodla jsem se na poslední rok vrátit.“ Založila jsem si paže a propalovala ho pohledem.

„No, to ti přeju,“ řekl. „Fakt ti to dneska sekne.“

„Jo? No, tobě taky. Vypadáš opravdu zatraceně dobře na někoho, kdo má být údajně po smrti.“

„Co můžu říct?“ Usmál se. „Je to zázrak.“

„Věřila jsem ti, Jordane,“ zvedla jsem hlas. „Proč jsi mi lhal o něčem takovém?“

„Fajn, hele, Rachel, neber si to osobně, ale...“ Povzdychl si a prohrábl si vlasy. „Jsi milá holka a tak, jako opravdu milá, ale...“

„Ale co?“

„Šlo mi o sex, jenže tobě ne, jasný?“ Položil mi ruce na ramena. „O to jde. Neuplynuly ještě ani dva měsíce, co jsme se scházeli, a ty už jsi začala mluvit o dlouhodobým vztahu, a to jsme přitom spolu ještě ani jednou nespali. Měl jsem tě rád, ale ne dost, abych pokračoval v psaní dopisů a dalších kravin, jako bysme měli vztah na dálku.“

„Napsal jsi mi dopis. Jeden.“

„No, upřímně mě šokuje, že jsem to udělal.“ Zasmál se.

„Byl to ten, ve kterém jsi mi očividně lhal o tom, že máš smrtelnou nemoc!“ Odstrčila jsem jeho ruce. „Díky, že seš konečně upřímněj, ale jen abys věděl, nakonec bych se s tebou vyspala!“

V celém baru se najednou rozléhalo ticho a dýdžej ztišil muziku.

„Moc mě to mrzí, Rachel,“ zašeptal. „Neměl jsem ti lhát.“

„Ne, tos teda neměl. Měls mi říct, že jsi hajzl a že ses zúčastnil programu na moři jenom proto, že sis chtěl zašukat!“ Cítila jsem, jak mě někdo zezadu popadl za ruku a pokusil se mě od něj odtáhnout, ale vytrhla jsem se mu. „Víš, kolikrát jsem se za tebe modlila?! Seš fakt taková sketa, že ses se mnou nemohl rozejít jako normální chlap?“

„Nechtěl jsem ranit tvoje city.“ Rozhlédl si a všiml si, že nás ostatní pozorují. „Jsi ten typ, co chce něco vážnýho, jenže to jsem já nechtěl. Chci říct, koukni se na to rozumně, Rachel. Nemohli bysme spolu udržovat kontakt přes sociální sítě a e-maily fungovaly jen sem tam někdy. Opravdu sis myslela, že nám to vydrží, až můj semestr na moři skončí?“

„Říkal jsi mi, že čteš romantárny,“ připomněla jsem. „Byla to pravda, nebo další lež?“

Povzdychl si, zavrtěl hlavou, a než jsem ze sebe mohla dostat další slova, někdo mě zvedl a hodil si mě přes rameno. *Ethan*.

To mě však neodradilo a zařvala jsem: „Doufám, že se ti dostane pomoci, kterou na ten nemocnej penis potřebuješ, Jordane Hamptone! Pardon, že nám to nevyšlo, ale budu se za tebe modlit!“

Propaloval mě pohledem, zatímco mě Ethan nesl pryč, a jakmile jsme byli venku, slyšela jsem, jak se všichni uvnitř chechtají. Dýdžej už zase pustil muziku naplno.

„Dámy a pánové,“ oznámil dýdžej se smíchem. „Myslím, že je to dokonalá chvíle, abych vám zahrál novej mix z *Tak jde čas*.“

Ethan mě odnesl až k autu a otevřel dveře na straně spolujezdce. Posadil mě rovnou dovnitř. Zapnul mi pás a zamkl dětskou pojistku na dveřích, než vklouzl za volant.

Zavrtěl hlavou, vyjel na silnici, a když jsme se blížili k semaforu, na kterém svítila červená, ohlédl se na mě. „Cos to říkala o tom, že už nejsi zbrklej poděš?“

„Říkala jsem, že nesnáším, když mi lidi lžou.“ Zadívala jsem se na něj. „Fakt jsem ho měla ráda.“

„Ty máš ráda každýho kluka, se kterým randíš, Rachel,“ namítl. „Jsi tak zamilovaná do představy, že jsi zamilovaná, že se zamiluješ skoro do každýho.“

„To není pravda,“ ohradila jsem se. „Co ty vůbec víš o randění? Každá holka, se kterou jsi kdy chodil, je produktem noci, kdy ses opil, nebo tvý touhy mít někoho, s kým bys spal o prázdninách.“

„O mě tu teď nejde.“

„Ale mělo by jít,“ prohlásila jsem. „Kdo jsi, abys mi dával rady do milostnýho života?“

„Nejdřív bys musela mít milostnej život, abych ti s ním mohl radit.“ Obrátil oči v sloup a zpomalil na stopce. „Jenom poukazuju na to, co je sakra očividný.“

„Můžeme o tom přestat mluvit?“ požádala jsem ho. „Myslím, že jsme vyčerpali všechnu svou přátelskou konverzaci na týden, a já se jenom chci vrátit do svýho pokoje.“

Zaťal čelisti, ale už nepromluvil.

Zbytek jízdy jsem zírala z okna, našťavaná víc na něj než na Jordana Hamptona. Dokonce i po těch letech je pořád tak arogantní a upřímně si myslí, že mě zná.

Později večer

Přestože jsem byla mírně opilá, rozhodla jsem se nestrávit zbytek večera zalezlá v pokoji. Zajela jsem kampusovým spojem do studentského centra a tam nastoupila na půlnoční okružní jízdu pro prváky po Salt Beach. Je to univerzitní tradice, autobus jezdí v každou celou hodinu a má to být nejlepší způsob, jak poznat nové kamarády.

Viděla jsem lesklé fotografie vyhlídkových autobusů v univerzitních brožurách a slyšela o „první jízdě“ od studentů, kteří se mnou byli na lodi, samé superlativy, proto mě napadlo, že to vyzkouším, když je to můj první a zároveň závěrečný ročník v kampusu.

Když tmavou oblohu rozzářila modrá a červená světla ohňostroje, opřela jsem se v sedadle a rychle si uvědomila, že dneska si tu žádné kamarády nenajdu. Taky mi došlo, že existuje věc zvaná „hloupá otázka“. Prvačky jich měly spoustu.

„Když je tohle ‚kampus na mokro‘, znamená to, že můžeme pít, že jo?“ zeptal se někdo.

„Jenom když je vám jednadvacet,“ usmála se průvodkyně, duchodkyně se zrzavými vlasy, ze svého místa v přední části autobusu.

„No, tak proč z toho neuděláte ‚kampus na suchu‘, ať nemůže pít nikdo a je to pro všechny fér? A když už mluvíme o férovosti, proč pouze studenti nad jednadvacet mají možnost jet o prázdninách na univerzitu sponzorované výlety?“

„Za minutku vám na to odpovím,“ řekla průvodkyně. „Dámy, když se podíváte nalevo, uvidíte nejnovější stavbu v kampusu, a sice Plážový komplex a studijní centrum. Tato moderní budova uvnitř skrývá dvě propojené knihovny, čtyři kinosály, tři kavárny a vysunutý balkon se stoly s výhledem na pláž.“

Všichni obdivně zavzdychali, zatímco autobus pomalu projížděl kolem velké bílé budovy. Zvedla jsem telefon a udělala pár fotek.

„Za chvíli se otočíme a cestou zpátky můžeme znovu probrat ta místa, o kterých chcete vědět víc,“ pokračovala průvodkyně. „Máte na mě někdo otázku?“

„Jsou na škole nějakí hezouni?“ zeptala se holka vepředu. „Ještě jsem jich moc neviděla, a než absolvuju, ráda bych se provdala.“

„Je tu plno hezkých mládenců. Jelikož náš fotbalový tým už tři roky nevyhrál zápas, najdete většinu roztomilých hráčů na večírcích.“

Basketbalový tým je také tak špatný a spousta těch kluků je dostupných, stejně jako studenti z bratrstev, které uvidíte o víkendu. No, a náš král plesu tři roky za sebou je ten nejvíc sexy chlap, jakého kdy v životě uvidíte. Věřte mi. Ještě nějaké otázky?“

Zvedla jsem ruku. „Můžete mi říct, jaká je otevírací doba v tom Plážovém komplexu a studijním centru?“

„Ne, počkat,“ přerušila mě holka sedící vedle mě. „Je ten král plesu, o kterém jste se zmínila, fotbalista?“

„Cha! Ne, ale vím jistě, že by mohl být, kdyby chtěl. Má sportovní postavu.“

„Jak se jmenuje?“ Dívka přede mnou zamávala rukou. „Chci si ho hned najít na Facebooku.“

„Ethan Wyatt,“ odpověděla průvodkyně. „Jeho příjmení je W-Y-A-T-T.“
Co prosím?

Zaklonila jsem se a protočila panenky. Pak jsem se štípla, abych se ujistila, že se mi to nezdá.

Ethan je ten největší vejťaha, co znám. Nemohla jsem uvěřit, že:

1) mi nikdy neřekl, že vyhrál cenu král plesu na naší univerzitě třikrát za sebou,

2) má pořád facebookovou stránku, přestože si často stěžuje na každodenní nahodilé „šťouchnutí“ a vzkazy,

3) ženám se z něj podlamují kolena, jako by byl sexuální bůh.

„Jéžiši...“ „Můj ty bože...“ „Propána.“ Všechny holky v autobuse vzdychaly, když se jim na displeji objevil jeho profil. Čekala jsem, až budeme pokračovat v cestě, ale dokonce i řidička autobusu netrhala partu a koukala se do mobilu průvodkyně.

Seděla tam a propásla zelenou kvůli tomuhle?

Naklonila jsem se a zadívala se na fotku, na kterou holka vedle mě zaujatě zírala. Ethan tam stál před velkým bazénem jen v bílých plaveckých kraťasech a usmíval se. Po jeho dokonale vyrýsovaných břišních svalech stékaly kapky vody a některé na jeho krásně opálené pokožce ulpěly. K bokům mu vedla slabá cestička z chloupků. Černomodré tetování na pravé straně jeho hrudníku vypadá ve skutečnosti ještě víc sexy než na té fotce. V očích měl laškovný a svůdný pohled a fotografce věnoval úsměv říkající „vím, že se ti líbím“.

Když jsem ho viděla takhle, aniž by se mu pohybovala ústa, částečně jsem chápala, proč je z něj tolik žen úplně vedle. Ovšem jenom částečně.

Holka vedle mě si přiblížila jeho rozkrok a fotku si uložila.

Ach, bože!

„Takže ta otevírací doba...“ Vstala jsem ze sedadla. „Můžete mi říct, kdy tam mají otevřeno? Na webu si to totiž neaktualizovali.“

Jako bych mluvila do větru.

„Je Ethan ve čtvrtáku?“ „Chodíš s ním na nějaký předmět?“ „Kde se dá obvykle zastihnout?“

Zbytek informativního turné tak náhle skončil a závěr cesty jsem jen seděla a poslouchala, jak všichni mluví o Ethanovi.

Než jsem se dovezla kyvadlovým spojem zpátky k domu na pláži, byly už dvě v noci a Ethanův modrý kabriolet nebyl nikde na dohled.

Usmála jsem se tomu, vešla dovnitř a chtěla si hodinu před spaním odpočinout ve vířivce. Jenže místo horké páry z vody jsem na terase viděla šlehat vysoké plameny.

Co to sakra...

Vyběhla jsem ven a viděla Grega, jak mává nad ohněm tričkem. Na vteřinu jsem si myslela, že se snaží ty plameny rozdmýchat. Teprve když zakřičel: „Krucinál! Nemůžu je uhasit!“ uvědomila jsem si, že se je tím tričkem snaží zadusit.

Zavrtěla jsem hlavou, došla k hasicímu přístroji, který visel přímo za ním, vytáhla pojistku a během pár vteřin oheň zlikvidovala na popel.

„Přisahala bych, že Ethan říkal, že tu nemáme rozdělávat oheň, Gregu,“ připomenula jsem.

„Jo, říkal.“ Kopl do kovového ohniště, kde se ještě před chvílí zvedaly plameny. „Právě proto jsem koupil tohle ohniště. Něco úplně jiného a bezpečnějšího. Jenom jsem to zapomněl zakrýt poklopem, než jsem to zapálil, takže mě ty plameny překvapily.“ Napřahoval ke mně malíček jako pětiletý kluk. „Tohle bude naše první tajemství jako nových kámošů. Nevykecáme to Ethanovi a já už nebudu zapalovat žádný ohně.“

„Slibuješ?“ Zasmála jsem se a nabídla mu vlastní malíček.

„Slibuju, sakra.“

7. SKLADBA: Getaway Car (4:16)

Ethan

O týden později

„Dámy a pánové!“ promluvil profesor ekonomie IV před třídou. „Osobně vás chci přivítat v předmětu zvaném Peklo na Zemi.“

Všichni v učebně se zasmáli a on rozsvítil zářivky.

„Nedělám si legraci,“ pokračoval stroze.

Smích utichl a všichni si otevřeli poznámkové sešity, zatímco psal na bílou tabuli několik slov.

„Hej.“ Holka nalevo ode mě si odkašlala a přiměla mě se na ni podívat.

„Co?“ zašeptal jsem.

Usmála se a jenom na mě zírala. Potom si mě vyfotila a odešla z učebny.

Zadržel jsem smích.

Rozhodně prvačka...

„Jsem profesor Hughes,“ pokračoval učitel. „Musíte být připraveni na to, že v tomto semestru na vás budou kladeny větší nároky než obvykle. Mým úkolem je vyřadit lidi, kteří se na magisterské studium na ekonomické fakultě nedostanou, od ostatních, kteří *možná* na magistru přežijí týden nebo dva.“

Začal rozdávat vytištěné materiály a obrazovka za ním se rozsvítila. Stálo tam: Do příštího týdne můžete odejít z mého předmětu bez postihu. Když došel k mému stolu, povytáhl obočí, ale mlčel.

„Jestli chcete absolvovat tento předmět, musíte s ekonomii jíst, dýchat i spát. Každý druhý čtvrtek vás čeká test, každé úterý odevzdáte analýzu a do pátého listopadu musíte předložit patnáctistránkovou seminární práci na téma, jež musím odsouhlasit. Někaké otázky?“

Několik studentů zvedlo ruce.

„Vůbec žádné?“

Ještě víc rukou vylétlo do vzduchu.

„Dobrá tedy.“ Usmál se a zhasl. „Hodina končí, můžete jít.“

Pár studentů se za ním pokusilo přijít s otázkami, ale jenom několikrát zopakoval „můžete jít“, než od něj všichni odešli.

Zavřel jsem blok a vstal.

„Pane Wyatte?“ Zadíval se na mě. „Mohl byste na pár minut přijít za mnou?“

„Jistě.“ Sešel jsem ke katedře a on počkal, až všichni učebnu opustí.

„Pane Wyatte, proč jste si tento semestr vybral můj předmět?“

„Protože ho potřebuju, abych absolvoval.“

„Loni jste studoval pokročilejší ekonomii V a velice mě rmoutilo, že jsem poprvé za šest let musel udělit první áčko,“ pronesl s úsměvem.

„Ekonomií IV snadno proplujete a já budu nucen vám dát další áčko.“

Poklepal se po bradě. „To může pošramotit mou reputaci profesora, který dává C+ a B-. A to se mi moc nelíbí.“

Zamrkal jsem. Nikdy jsem nepoznal, jestli si dělá legraci, nebo mluví vážně.

„Není vaším hlavním oborem tvůrčí psaní? Nemůžete si vzít tento semestr nějaký předmět z toho oboru místo mého?“

„Z toho oboru už jsem všechny požadované předměty udělal,“ odpověděl jsem, stále trochu rozhozený, že v posledním ročníku nemám v rozvrhu nic, co se týká psaní.

„Něco vám povím, pane Wyatte,“ řekl a dal ruce k sobě. „Dám vám z tohoto předmětu dostatečnou, což znamená, že sem nemusíte chodit, ale mám dvě podmínky.“

„Opravdu bych radši dostal áčko.“

„Nechte mě domluvit. První podmínka zní: Každý rok mám na starosti logistiku pravidelného výletu studentů závěrečného ročníku na chatu a nikdy jsem si nedělal starosti se studenty, kteří byli vybráni, aby tomu veleli. Ovšem tento rok se toho obávám.“

„Co tím myslíte?“

„Prezidentem komise je starostův syn Greg Charleston III. Včera přišel do mého kabinetu a zeptal se, jestli jsou v rozpočtu peníze navíc na ŠF. Řekl mi, že si chce být jistý, že si to všichni dobře užijí.“

„Co je ŠF?“

„Musel jsem se zeptat na totéž.“ Obrátil oči v sloup. „Je to zkratka pro šukací fond. Hodlá koupit pro každého účastníka výletu tři balení luxusních kondomů.“

Potlačil jsem úsměv.

„Už utratil deset procent rozpočtu za alkohol a ingredience na S'more, tedy takové ty sušenkové sendviče s marshmallow, a včera jsem viděl

platbu za speciální typ zapalovače.“ Zavrtěl hlavou. „Na tohle jsem už moc starý. Takže ode dneška jste oficiálně zodpovědný za dohled nad tímto výletem.“

„Rozumím. A ta druhá podmínka?“

„Ta by vám vlastně mohla pomoci využít vaše znalosti z podnikání,“ odpověděl. „Moje manželka vlastní květinářství na Hlavní třídě, které vydělává pouze během letní sezony. Měl jsem v plánu dát několika studentům za úkol, aby na to zpracovali semestrální výzkumný projekt, abych zjistil, jak dosáhnout toho, aby květinářství vydělávalo po celý rok, ale...“ Odmlčel se. „Nikomu z nich nedůvěřuju. Tak. Řekl jsem to. A tak výměnou za doporučující dopis a dostatečnou –“

„Doporučení a áčko.“

„Pokud chcete takovou známku, pane Wyatte, budu se muset na vaši závěrečnou práci podívat velmi podrobně,“ prohlásil stroze, jako by ho mělo zabít dát mi další áčko. „Každopádně bych byl rád, kdybyste v tomto semestru zpracoval analýzu na firmu mojí ženy, místo abyste chodil do hodin a plýtl mým časem. Co na to říkáte?“

Zaváhal jsem, protože jsem nechtěl dát najevo, že je jeho nabídka dokonalá.

„Přijímám vaši nabídku, profesore Hughesi.“ Napřáhl jsem k němu ruku a on mi jí potřásl. „Jak se to květinářství jmenuje?“

„Dobrá tedy.“ Otevřel kufrík a podal mi vizitku. „Jmenuje se Hedvábný stonek a sídlí přímo naproti knihkupectví Rozervaný živůtek, kde prodávají pouze milostné romány.“ Zasmál se. „Zřejmě vůbec netušíte, kde to je.“

Vím přesně, kde to je.

O hodinu později jsem stál naproti růžovobílé budově a vzhlížel na třpytící se stříbrný nápis *Rozervaný živůtek*.

Chodíval jsem sem ze zvyku každých pár týdnů, vyzbrojený seznamem Racheliných oblíbených autorek. Jelikož si dala záležet, aby – kdykoli jsme spolu byli zadobře – žebřala o dodávku nových knih, vždycky jsem sledoval, co vychází nového.

Jak se dalo čekat, Rachel už byla uvnitř knihkupectví a zírala na polici s knižními novinkami. Měla na sobě seprané bílé šortky a jasně žluté tílko. Lehce zvlněné vlasy si přehodila na jednu stranu.

Když jsem byl včera v baru, celou noc jsem poslouchal svoje kamarády, jak mluví o „té nové holce ze Semestru na moři“.

„Nejvíc sexy holka v kampusu. Vážně.“ „Kde sakra doted' byla a s kým k čertu chodí?“ „Co myslíš tím, že je tvoje spolubydlící?“

Než jsem mohl k obchodu dojít, v kapse mi zazvonil mobil. Volal mi táta. Zasténal jsem a uvažoval, jestli to mám vzít.

„Ahoj?“ Podlehl jsem, než to mohlo spadnout do hlasové schránky.

„Ahoj, synku.“ Tátův hlas zněl méně blahosklonně než obvykle. „Jak se dneska máš?“

„Dobře. Co se děje?“

„Dumám nad tím, proč ses na příštích pár měsíců odhlásil z práce na stavbě. Přihlásil jsem se do systému a nemůžu přijít na to, proč tě k čertu napadlo, že je to v pořádku.“

S tím, že dneska není blahosklonný, jsem se očividně unáhlil.

„Mám novou práci do školy, která mi v tomhle semestru zabere spoustu času. Potřebuju dostat áčko.“

„Synku, pro případ, žes na to zapomněl, jakmile získáš magisterský titul, ocitneš se na cestě k převzetí tohoto podniku. Pokud tě byt' na vteřinu napadlo, že tady někomu záleží na tom, jestli ve škole dostáváš céčka, nebo áčka, jsi na velkém omylu.“

„Mně na těch známkách záleží.“

„No dobře. Mohl bys pracovat aspoň patnáct hodin týdně, ne?“

Neodpovídal jsem. Neměl jsem dneska náladu na hádky.

„Nelhal jsi mi, že si doděláš titul z ekonomie, že ne?“ zeptal se.

„Nehodláš mě podrazit a studovat tu teploušskou blbost, o které jsi mluvil loni, je to tak? Jak že se to jmenuje? Tvůrčí krasopis?“

„Tvůrčí psaní.“

„Jo, tohle.“ Zasmál se. „Obor, ze kterého netečou žádný prachy. Najdu někoho, kdo za tebe pár týdnů zaskočí, ale příště bych ocenil, kdybys mi dal vědět předem. Každopádně si teď poslechni, jaké máme výsledky za tenhle týden.“

Neposlouchal jsem jediné slovo, co řekl. Mumlal jsem „hm, hmmm“ a „jo, jo“ každých pár vteřin, aby si myslel, že dávám pozor.

Táta to nikdy nepřizná, ale žije nepřímo skrze mě. Chce se mnou mít vztah, jaký nikdy neměl s vlastním otcem. Touží mi předat svou společnost tak, jak to jeho otec pro něj nikdy neudělal.

To pomyšlení bylo super, když jsem byl mladší – když jsem s ním celý týden chodíval na staveniště a tahal Rachel s sebou na některé vzrušující setkání na baseballových zápasech. Jenže když jsem byl starší, uvědomil

jsem si, že ačkoli mi ve škole jdou všechny předměty levou zadní, jediné, co mě skutečně baví, je psaní.

Svěřil jsem se mu s tím o třináctých narozeninách a ukázal mu slohovou práci nazvanou „Nesnáším svou sousedku“. Jenže si ji nikdy nepřečetl. Místo toho se zasmál a pronesl: „Jestli máš v plánu někdy získat holku, velice ti doporučuju, abys nikomu neříkal, cos právě oznámil mně – že chceš být spisovatel.“

Tak jsem tu myšlenku pohřbil a nikdy ji znovu nevytáhl na světlo. Když jsem však nastoupil na vysokou, nemohl jsem si pomoci a studoval psaní jako vedlejší obor. A přestože bych to nikdy nepřiznal, celé ty roky jsem si psaní dopisů užíval – udržoval jsem si tak svou dovednost.

„Můžu se těšit, že se příští týden dostavíš na slavnostní otevření Perlmanovy kancelářské budovy?“ zeptal se mě táta, když konečně skončil s těmi čísly.

O tom pochybuju... „Dám ti ještě vědět,“ odpověděl jsem a pozoroval v knihkupectví chlapa, který přistoupil k Rachel. Usmála se na něj, rychle mu dala svoje telefonní číslo a začervenala se, když odešel.

„Čau, tati.“ Sledoval jsem Rachel, jak si vzala další knihu. „Už musím jít. Ozvu se ti.“

„To bys radši měl, synku.“

Ukončil jsem hovor, přešel ulici a v obchodě se zastavil. Stěny měli nově vymalované na růžovo a kromě pokladní a Rachel tu nikdo jiný nebyl.

„Můžu vám dnes nabídnout nějakou erotiku, pane?“ Usmála se prodavačka. „Ke každému nákupu dáváme hebká růžová pouta s chmýřím.“

„Rozmyslím si to.“ Usmál jsem se a jí zrudly tváře.

Došel jsem k Rachel a ona se okamžitě otočila.

„Co děláš v tomhle knihkupectví?“ zeptala se a vydala se k pokladně. „Na výloze je cedule ‚Nepřátelům romancí vstup zakázán.‘“

„Tenhle krámk je přímo naproti místu, kde dělám semestrální práci.“ Všiml jsem si, že má jemné růžové oční stíny. „A už jsem ti říkal, že proti romancím nic nemám. Protože znáš kytky, může se mi občas hodit tvoje pomoc. Teda pokud nenajdu někoho, koho snáším líp.“

„No, v tom případě já potřebuju, abys mě každé den hodil do kampusu a neujel mi jako dneska ráno.“

„Rozmyslím si to.“ Vytáhl jsem peněženku a zaplatil za její knihy. „Jak si zatím zvykáš na první týden vyučování na souši?“ Podržel jsem jí dveře a vyšli jsme z obchodu.

„Předměty jsou fajn. Ale společenskej život není takovej, jak jsem si myslela.“

„Proč ne?“

„Myslím, že jsem si kvůli tomu, že jsem byla tak dlouho pryč, zničila šanci najít si dlouhodobý kamarády ze školy,“ odpověděla. „Každej tu už svůj okruh přátel má a za necelých devět měsíců si všichni půjdou vlastní cestou.“

„No, jestli si nedokážeš najít kamarády na celý život, zkus si najít celoživotní nepřátele,“ navrhl jsem s úsměvem. „To ti přece jde skvěle.“

„Děkuju ti za úžasnou radu.“ Protočila panenky. „Vždycky je fajn si připomenout, proč z nás dvou nikdy nemůžou být kamarádi.“

„Moc rád ti to pokaždý zopakuju,“ prohlásil jsem. „Prostě si tenhle týden vyraz do víc klubů a na pár večírků. Není to tak těžký. K čertu, měla bys asi teď hned zajít do jednoho z barů v týhle ulici a poznat tam někoho novýho. Navíc by nás to zachránilo před tímhle rozhovorem.“

„Znamená to, že nejsi ochotnej odvézt mě domů?“

„Znamená to, že to udělám, jenom jestli budeš souhlasit, že celou cestu ani necekneš.“

„Bože. Dobrá.“

Jak jsme šli, nemohl jsem si nevšimnout, že každý chlap, který Rachel zahlédl, po ní ještě jednou pomalu přejel očima, a ve mně to kdovíproč vyvolávalo nepříjemné emoce.

Když jsme dorazili k autu, prohlížel jsem si ji, zatímco dávala svoje věci na zadní sedadlo.

„Proč na mě tak zíráš?“ zeptala se, když vzhledla.

„Nezíráš.“ Obrátil jsem oči v sloup. „Čekám, až si vzpomeneš, jak se jezdí na předním sedadle a zapíná bezpečnostní pás.“

„Chceš, abych radši seděla vzadu?“

„Kdyby tam Greg neměl věci, rozhodně bych ti to doporučil.“ Nastartoval jsem.

„No, jestli chceš být takovej...“

„Souhlasila jsi, že nebudeš mluvit,“ připomněl jsem. „Jestli nechceš svézt, klidně si vystup. Pokud tu chceš zůstat, dávám přednost jízdě v tichosti.“

Propálila mě pohledem a zapnula si pás.

Fakt je teď zatraceně nádherná...

TENKRÁT: V patnácti a půl letech

(Tedy Rachel bylo patnáct a půl, mně bylo šestnáct. Byl jsem mnohem dospělejší než ona.)

Ethan

PŘEDMĚT: Jízdy ve tvém autě

Milý Ethane,

už tak je dost zlé, že nemám řidičák (mimochodem, každému je fuk, žes mohl udělat jeden z posledních testů předtím, než náš okres změnil požadovaný věkový limit) a že moji rodiče trvají na tom, abych každý den jezdila do školy a ze školy s tebou, proto to nejmenší, co bys mohl udělat, je nechovat se ke mně po celou cestu hnusně. Aspoň bys mi mohl dopřát čas, abych do tvého auta nasedla, a ne se rozjet, sotva vyjdu ze dveří.

Víš ty co? Jelikož jsem očividně velkorysejší než ty, myslím, že je na čase, abychom se k sobě chovali přívětivě a nic víc. Protože budu muset čekat rok a půl, než získám vlastní řidičák, udělej mi laskavost a těch několik dalších měsíců na mě nemluv, pokud nebudeme v tvém autě. A i tak nestojím o víc než „ahoj“ a „čau“.

Polib mi a trhni si.

Rachel

PŘEDMĚT: Re: Jízdy ve tvém autě

Milá Rachel,

zprvke, už tak je dost zlé, že se známe – na podrobnostech a důvodu opravdu nezáleží. Kdybys vycházela z domu včas, nemusel bych to dělat.

Rozhodně nejsi velkorysejší než já. Říkal jsem ti, že se k tobě chci chovat slušně už před pár týdny, než jsi na mě praskla, že jsi v mém pokoji viděla cigarety. Cigarety, které ani nebyly moje. Je tvůj život opravdu taková nuda, že se musíš dívat z okna do mé ložnice, aby ses zabavila?

Tvoje poslední bonzování ukončilo jakoukoli možnost, že se k sobě někdy budeme chovat hezky.

Polib mi a trhni si taky.

Ethan

P. S.: Oba víme, že řidičák nikdy nezískáš, protože vždycky selžeš při písemných testech.

(A fakt nejsou tak těžký.)

P. S. S.: Blahopřeju, že ses naučila používat kontrolu pravopisu a poprvé tenhle rok napsala e-mail bez chyb.

PŘEDMĚT: Re: Re: Jízdy ve tvém autě

Milý Ethane a milá Rachel,

prosím, odhlaste se ze svých počítačů a dostavte se ihned do ředitelny. Několikrát jsem vás dva varovala, abyste nepoužívali školní server k zasílání si těchto malicherných zpráviček.

Máte tušení, že si tohle může někdo špatně vyložit jako podvádění? Jak jste oba lehkovážní?

Právě píšete písemky!

Trhněte si OBA dva.

Paní Washingtonová

Hleděl jsem na včerejší e-mail paní Washingtonové a uvažoval, proč neukončila naše dopisování dřív, protože jsme si poslali pětadvacet e-mailů, než se rozhodla nás najednou přerušit.

Vinou Racheliny malichernosti jsme museli odejít ze školy, protože nás na zbytek dne vyloučili. Dnešek měl být „nový začátek“.

Samozřejmě měla zpoždění.

Stiskl jsem klakson pět minut po sedmé. Věděl jsem, že jenom stojí v obýváku a zírá na hodiny. Čeká, až bude čtvrt na osm, její „preferovaný“ čas vyzvednutí.

Přesně patnáct minut po sedmé otevřela dveře, zvedla vratký deštník, přeběhla dvůr před domem a nasedla do mého auta.

„Zabilo by tě, kdybys zajel po příjezdové cestě až k domu?“ Zatřásla hlavou a postříkala mi tak přístrojovou desku. „Zejména když prší? Pravej džentlmen by to udělal.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem džentlmen, rozhodně ne k tobě.“

Protočila panenky a zapnula si pás. Pustila muziku víc nahlas, vytáhla z batohu sáček donutů a podala mi je. Ukázal jsem na kelímek s čerstvou vanilkovou kávou, kterou jsem pro ni vždycky vyzvedával v nové kavárně na rohu.

Přestože jsme spolu sotva kdy promluvili, měli jsme ohledně ranních jízd mezi sebou nepsané pravidlo. Ona byla zodpovědná za to, aby mi přinesla snídani, a já jsem měl na starost vyzvednout pro ni horkou čokoládu (teda pro ni *kafe*), než jsem na ni před domem zahoukal.

Nemuseli jsme se mít ani trochu rádi, abychom tohle dodržovali.

Zamířil jsem k domu Valerie, svojí holky, a vjel na příjezdovou cestu. (Kvůli ní jsem džentlmen byl.) Zvedl jsem deštník, došel na její verandu a usmál se nad jejími jasně růžovými šaty a šedým kabátem.

„Dobrý ráno, Ethane.“ Začervenala se a dala mi pusu na rty.

„Ránko.“ Oplatil jsem jí polibek a vzal jí batoh.

„Počkej, než půjdeme, můžu ti něco ukázat?“

„Teď?“ Zadíval jsem se na hodinky. „Přijedeme pozdě, jestli nevyrazíme hned.“

Zase mi dala pusu, kousla mě do rtu a zašeptala. „Bude to stát za to. Slibuju.“

Povzdychl jsem si, poslechl ji a šel za ní do obýváku.

„Co na to říkáš?“ Ukázala na dva obrazy na plátně. Na jednom z nich byl líbající se pár (aspoň myslím) a na druhém nový hotel, který stojí naproti

naší střední škole.

„Namalovala jsem ‚nás‘ jako dárek pro tebe!“ Usmála se. „A protože nás tenhle hotel u oběda vždycky rozptyluje, rozhodla jsem se ho pro tebe namalovat taky. Chceš si je naložit do auta teď, nebo později?“

„*Později*,“ odpověděl jsem a rychle zmírnil tón. „Chci říct, venku prší. Nechci, aby to zmoklo.“

„Aha, ano.“ Usmála se. „Máš pravdu.“

Zadržel jsem povzdech, zatímco je přikrývala. Kdyby je dneska ráno Rachel viděla, nikdy by o tom nepřestala vést blbé řeči. Zejména proto, že Rachel umí malovat líp než všichni ostatní ve škole. Nikdy mě na to nenechá zapomenout.

Ach jo. Rachel je dobrá skoro ve všem. Kromě pravopisu.

„Fajn!“ Valerie mi zase dala pusu. „Přivezu ti je o víkendu domů.“

Pomalu jsme došli k autu a otevřel jsem pro ni zadní dveře.

„Uch!“ odfrkla si a vklouzla na sedadlo.

Neobtěžoval jsem se ptát, co se jí nelíbí. Pršelo teď ještě hustěji a kvůli ní navíc dorazíme pozdě.

Když jsem vyjel na silnici, odkašlala si.

„Ethane,“ řekla s povzdechem. „Proč jede ve tvém autě vpředu vždycky Rachel?“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, proč Rachel – která *není* tvoje přítelkyně – vždycky sedí vpředu, když pro mě přijedeš?“

Zadíval jsem se na ni do zpětného zrcátka a všiml si, že si založila ruce a že je ve tváři rudá. „Protože Rachel bydlí vedle mě a sedí vpředu od chvíle, co mám tohle auto.“

„To není dost dobrý důvod, Ethane.“ Přimhouřila na mě oči. „Jsem tvoje holka a ty tvrdíš, že ona je tvoje takzvaná *nepřítelkyně*, jenže se k ní rozhodně chováš líp než já ke každému nepříteli, co jsem kdy měla. Chováš se k ní, jako by byla tvoje nejlepší kamarádka – dokonce ještě líp.“

Obrátil jsem oči v sloup. Tohle už bylo potřetí, kdy se se mnou začala hádat kvůli Rachel. Netušil jsem, co bych jí ještě mohl říct, abych ji přesvědčil, že Rachel je jenom Rachel.

Mezi námi nebylo nic než nenávist a nikdy se to nezmění.

„Nemyslíš, že je tohle padlý na hlavu, Rachel?“ zeptala se. „Jak by ses cítila, kdyby tvůj přítel... teda přítelkyně, protože ty jsi lesba, že?“

„Nejsem lesba.“ Rachel zavrtěla hlavou, ale vůbec ji to nerozhodilo.

„No, na škole se to povídá. Kvůli tomu, jak se oblíkáš a že se kamarádíš jenom s klukama. Asi chápeš, proč si to lidi myslí. Nemluvě o tom, že nemáš žádnou kamarádku.“ Hodila si vlasy přes rameno. „Vadilo by ti, kdybych seděla vedle svého kluka? Prosím?“

„Je mi to fuk.“ Když jsme zastavili na červenou, Rachel si rozepnula pás a přelezla dozadu. Valerie si dala na čas, zvedla deštník a vystoupila ven, aby udělala celé dva kroky a posadila se dopředu.

Dala mi pusku na tvář, než si zapnula pás, a usmála se, když jsem se rozjel. Potom popadla pytlík s donuty. „To je od tebe hezký, Ethane! Přinesl jsi mi donuty a kávu?“

„Vlastně to jsou moje a Racheliny donuty,“ odpověděl jsem. „Mám ti někde zastavit, aby sis mohla koupit vlastní?“

Věnovala mi prázdný pohled a pak zrudla v obličeji. „To myslíš sakra vážně?“

8. SKLADBA: Ready for It? (3:11)

Rachel

K tomuhle městu existuje soundtrack, který znám z paměti. Je to sbírka zvuků se zvláštním, přirozeným textem, již bych poznala kdekoli. Ranní skladby jsou vždy mixem vln narážejících na pobřeží nebo turistů letících po pláži, aby si urvali své křeslo. Odpoledne skladby pomalu ustoupí hlučnému smíchu a houkání klaksonů tramvají s tvrdým rytmem hlasů obyvatel objednávajících si zmrzlinu v kornoutu a ledovou kávu. V noci poslední skladby pohltí den, když písek měkce usedá zpátky na místo a páry se potají líbají na pláži.

Dnes jsem se učila zcela nový ranní zvuk. Ticho poté, co někdo popáté za sebou nepřišel na domluvenou schůzku.

„Víte určitě, že nevolal a neřekl, že nepřijde?“ zeptala jsem se baristky v Mléčném baru. „Přece musel něco říct.“

„Vím jistě, že nevolal,“ odpověděla a hodila si dlouhé zrzavé vlasy přes rameno. „Stejně jako vím jistě, že nevolal žádnéj chlap ani těch posledních pár dní a neomluvil se. Navíc by volali vám, ne do kavárny.“

„Jasně...“ vydechla jsem a ona obešla bar a podala mi kávu.

„Na účet podniku,“ poznamenala. „Jak se jmenujete?“

„Rachel.“

„Ahoj, Rachel, já jsem Penelope.“ Nabídla mi ruku. „A něco mi říká, že už jsi nějakou dobu nerandila.“

„Tak trochu. Poznala jsem všechny ty kluky v baru, získala jejich čísla a potom, co jsme si několik dní psali zprávy, jsme si domluvili rande. A protože jsem si myslela, že to bude hezký, vyhledala jsem si jejich adresy v kampusu a poslala jim rukou psanej vzkaz, kde stálo, že se na naši schůzku těším.“

Vykulila oči. „Co že jsi udělala?“

„Napsala jsem všem vzkaz.“ Pokrčila jsem rameny. „Když jsem byla na Semestru na moři, vždycky jsem to tak dělala.“

„Aha.“ Přikývla a zasmála se. „Fajn, takže ty jsi jedna z těch holek, co byly na moři.“ Zvedla můj mobil a klepla na displej. „Hele, víš co? Dám ti svoje telefonní číslo a čas od času ti pomůžu.“

„Proč?“

„Protože mezi vyučováním pořád pracuju a musím si najít nový kamarádky,“ řekla. „Mluvily jsme spolu tenhle týden každý den, když se na tebe někdo vybodl, a protože mi nepřipadáš jako psychopatka, myslím, že spolu budeme vycházet. Jenom si nehledej moji adresu a neposílej mi dopis.“

Zasmála jsem se. „Nebudu.“

„Jsem tady každý ráno a tohle je naše doba před ranní špičkou, kdyby ses tu někdy chtěla zastavit,“ řekla. „Úterky a čtvrtky mám volno, ale jinak mě obvykle najdeš ve škole nebo tady. Klidně mi pošli otázku, který máš ohledně randění, kdykoli chceš. Mezitím si stáhni Tinder a vytvoř si profil na Facebooku, protože jak vím, většina vás holek z moře čeká až na poslední chvíli, než to udělá.“

„Provedu.“ Usmála jsem se. „Už se na to těším.“

„Hej, dobrý ráno, Rachel.“ Greg vešel do kavárny a zaculil se na mě, než začal zírat na Penelope. „Kdo je tvoje kamarádka?“

„Včera jsem o tebe neměla zájem,“ prohlásila Penelope a založila si ruce. „A nemám o tebe zájem ani dneska, ať už se jmenuješ jakkoli.“

„Vždyť jsme spolu včera ani nepromluvili.“ Mrkl na ni a laškovně se usmál. „Kdyby jo, zeptal bych se tě na něco důležitýho.“

„Na co jako?“

„Prostě nemůžu přestat zírat na něco na tvých rtech.“ Zakřenil se. „Chtěla bys, abych ti to odstranil svými rty?“

„To jako vážně?“ Protočila panenky. „Vypadni z mojí kavárny, Gregu. Hned.“

„Myslel jsem, že nevíš, jak se jmenuju.“ Ještě jednou se ohlédl, než odešel pryč.

Zadržela jsem smích a vstala, když se dovnitř začali trousit další zákazníci. „Někdy během týdne ti napíšu.“

„Už se těším. Jo, a Rachel?“

„Jo?“ Zamířila jsem ke dveřím.

„Jen abys věděla, jestli ti další kluk navrhne, ať si s ním dáš první schůzku v kavárně o půl osmý ráno, pravděpodobně se na tebe vykašle. Je to standardní doba pro ignorování.“ Usmála se a vrátila se k pultu.

Vyšla jsem ven.

Protože už mi došly možnosti, jak si najít novou nejlepší kamarádku, a oficiálně jsem skončila s plány A až Y, co se týkalo nalezení někoho

stálého, s kým bych si mohla povídat, rozhodla jsem se, že je čas na plán Z.

Vydala jsem se ke krámku s horkou čokoládou nazvaném Crème & Cocoa, o kterém se nedávno zmínil Ethan. Když jsem vešla dovnitř, našla jsem ho, jak sedí v koutě a píše.

„Jsi vzhůru nějak brzy,“ poznamenal, když vzhlédl. „Máš dneska vyučování od osmi, nebo co?“

„Ne. Nemůžu si pomoci. Budím se brzy každý ráno. Je to zvyk.“

„Fakt nezajímavý.“ Zaklapl sešit, když jsem se posadila. „Co chceš?“

„Přišla jsem si sem pro horkou čokoládu, Ethane, ne kvůli tobě,“ odpověděla jsem.

„Horkou čokoládu nemáš ráda, Rachel.“ Obrátil oči v sloup. „I když jsem ochotnej se vsadit, žes ji do dnešního dne ani nezkusila.“

„Ale zkusila,“ zalhala jsem.

Prázdně na mě zíral. „Co doopravdy chceš?“

„Fajn, dobrá,“ řekla jsem. „Přišla jsem za tebou, abych si o něčem promluvila. Musíš mi ale slíbit, že se nebudeš smát.“

Založil si paže. „Poslouchám.“

„Ráda bych ti nabídla určitou dohodu.“

„Jakou dohodu?“

„Dočasnou dohodu, která je pro mě vysoce výhodná.“

„A co z toho budu mít já?“

„Všechny holky v kampusu jsou z tebe kdovíproč paf,“ namítla jsem. „Ty žádnou výhodu nepotřebuješ.“

„Takže konečně přiznáváš, že přitahuju každou ženskou v tomhle kampusu?“

„Ne, přiznávám, že tahle nabídka je moje poslední šance. Každá ženská v tomhle kampusu přišla o rozum.“

„Žárlivost není sexy, Rachel.“

„To nejsi ani ty.“

Zasmál se. „Co nabízíš?“

„Chci, abychom pár týdnů předstírali, že jsme kamarádi, než si najdu nějaký skutečný kámoše,“ prohlásila jsem. „Nechci se ve čtvrtáku cítit jako kůl v plotě, chápeš? Nikdo, komu jsem poslala zprávu, mi neodpověděl, a dokonce i Meredith – o které jsem si na lodi myslela, že je skvělá – má v hlavě piliny. Dvakrát jsem s ní byla na kafe a jediný, o čem se chce bavit, jsou její schopnosti dělat selfička a profily na sociálních sítích.“

Napil se kávy a rty se mu zkroutily do líného sexy úsměvu.

Vypadal jeho úsměv vždycky takhle?

„Taky bych ráda měla někoho, s kým si občas můžu promluvit o osobních záležitostech,“ řekla jsem a odmlčela se. „Ale bude to jen dočasný. V okamžiku, kdy budu přesvědčená, že mám novou upřímnou kámošku, se my dva můžeme vrátit zpátky k vzájemné nesnášenlivosti. Co na to říkáš?“

„Co přesně myslíš tím předstíráním přátelství? Co to bude znamenat?“

„Právě jsem ti popsala, co to bude znamenat, Ethane.“

„Nedával jsem pozor.“

„Fajn, dobře.“ Vstala jsem. „Trhni si. Doslova.“

„Dělám si srandu, Rachel.“ Ukázal mi, ať si sednu. „Jestli máme předstírat, že jsme kamarádi, musíš zapracovat na tom, abys nebyla pořád tak zbrklá. Musíš ve mně vidět svého kámoše, a ne nepřítele.“

„Dobře,“ řekla jsem a zase se posadila. „To zvládnou.“

„Vzhledem k tomu, že v tomhle oboru nemáš skoro žádný zkušenosti, měla bys vědět, že kámoši spolu mluví bez dohadování a říkají jeden druhému pravdu. Bez ohledu na cokoli.“

„Je to jenom dočasný, Ethane.“

„To dobře vím.“ Usmál se, naklonil se ke mně a ztišil hlas. „Jako tvůj dočasnej kámoš bych ti rád sdělil, že od chvíle, co jsi sem vešla, ti přes podprsenku vidím bradavky, a taky to, že máš pod šortkami červený krajkový kalhotky.“

„Cože?“ Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Slyšelas mě.“ Pohlédl mi na hrudník. „Výměnou za svoje dočasný služby chci, aby ses soustředila na zásoby v knihkupectví Rozervaný živůtek, kdykoli tě o to požádám, protože to souvisí s mým projektem v květinářství Hedvábný stonek. Domluveno?“

„Domluveno.“ Natáhla jsem ruku a on mi s ní potřásl.

Potom jsme mlčky seděli a hleděli jeden na druhého.

„Tak co teď budeme dělat?“ zeptala jsem se. „Kdybych byla tvůj kamarád Rob nebo Michael, co bysme dělali?“

„Ti by teď nebyli vzhůru.“ Zasmál se a vytáhl mobil. „Ale když jsme teď ‚kámoši‘, asi ti můžu říct o dvou věcech, co by tě mohly zajímat, protože bys tak mohla poznat nové lidi.“

Ukázal mi displej. „Nejdřív se musíš zaregistrovat na podzimní výlet čtvrtáků na chatu Peak Ridge.“

Otevřela jsem kabelku a vytáhla si zápisník, jenže mi ho sebral.

„Nemusíš si to zapsat, vytvoř si facebookový profil.“
„Fajn.“ Vzala jsem do ruky mobil. „Co je ta druhá věc?“
„To záleží na tom, jestli je pořád tvým snem mít jednoho dne vlastní uměleckou školu.“

„Rozhodně.“

Ťukl na displej a objevila se skupina nazvaná Totální šílenci do umění.
„Měla bys asi mrknout na tohle a zkusit si tam najít nějaký kamarády.“

„Udělám to.“

„Dobře,“ přikývl. „Teď mi dej svůj mobil, abych ti mohl založit účty na Facebooku a na Tinderu. Velice pochybuju, že tušíš, jak vybrat ty správný fotky.“

O několik dnů později

Šoupla jsem na Tinderu prstem doleva už u padesátého kluka za tenhle večer, přijala dalších deset žádostí o přátelství na Facebooku a odložila telefon. Starat se o své sociální sítě a přátele na internetu mi už teď připadá jako práce na plný úvazek.

Jelikož v tomto semestru studuju pouze volitelné předměty, vrtá mi hlavou, jestli bych si neměla najít brigádu nebo něco, co by mi bránilo trávit polovinu dne procházením novinek.

Poslala jsem Penelope zprávu: „Jsem na Tinderu, jak jsi říkala! Poznala jsem roztomilého kluka jménem Ryan, který se mnou chodí na umění!“
Potom jsem si pustila v obýváku muziku.

Čekala jsem, že se ke mně Ethan nebo Greg připojí jako obvykle, ale ani jeden nepřišel.

Ulevilo se mi, že mám dům pro změnu konečně pro sebe, a otevřela jsem okna s výhledem na pláž – pustila jsem dovnitř sláný vzduch. Udělala jsem si šálek horké kávy a popadla jednu z oblíbených romancí.

Byla jsem v polovině první kapitoly, když jsem ze své ložnice uslyšela hlasitou třeskutou ránu.

Vzpomněla jsem si, že Ethan říkal, že mám na noc zavírat okna, a najednou mi došlo, že jsem to neudělala. Celá nervózní jsem vyskočila z gauče a popadla z šatny na kabáty baseballovou pátku. Po špičkách jsem se plížila chodbou a držela tu pátku vysoko, připravená praštit vetřelce po hlavě.

Právě když jsem se chystala vejít do svého pokoje, vyšel z něj Ethan, nahý jak mimino.

„Co tu sakra vyvádíš?“ vyštěkl a zadíval se na tu pátku.

„To bych se měla ptát já tebe! Proč jsi k čertu nahej?“

„Pokud vím, tak tu bydlím.“ Nesnažil se vůbec zakrýt a moje oči zabloudily přes jeho dokonale vyrýsované břišáky k jeho perfektně vykrojenému věčku a dál k...

PROBOHA!

Jeho péro je obří. *OBŘÍ.*

Cítila jsem, jak mi klesá brada, zatímco jsem na něj zírала, a po několika vteřinách jsem se musela donutit uhnout pohledem.

„Nemůžeš si na sebe vzít osušku nebo nějaký hadry?“ Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Prosím?“

„Proč bych to dělal?“ Přistoupil blíž. „Připadá mi, že se ti líbí, co máš před sebou.“

„Cože?“

Zasmál se a vklouzl do koupelny. Potom se vrátil s osuškou kolem pasu.

„Proč jsi byl v mojí ložnici?“ zeptala jsem se.

„Ze dvou důvodů. Zaprvý se co pět minut spouštěl tvůj požární alarm, protože jsi v něm nevyměnila baterky, jak jsem ti říkal minulej týden. Zadruhý jsi zapomněla zavřít okenice. Už zase.“

„Já vím... Omlouvám se za to.“

„Není potřeba.“ Prohlédl si mě odshora dolů a rozpálil mě, když se uculil. „Máš na večer nějaký plány?“

„Jo.“

„Jaký?“

„Pro změnu si užít, že mám celej dům pro sebe.“

„To jsou i moje plány.“

„Aha... Můžu, prosím, mít jednou tohle místo jenom pro sebe?“ požádala jsem ho a nechápala, proč se mi nervozitou svírá žaludek.

„To by asi bylo fěr.“

„Jsem ráda, že ses konečně naučil, jak se chovat hezky.“

Usmál se a ještě jednou si mě celou prohlédl, než vklouzl do své ložnice. Za pět minut byl oblečený a věnoval mi sexy úsměv – čímž mi znovu rozproudil krev – než vyšel ze dveří.

Vydechla jsem a zavrtěla hlavou.

Není možné, aby mě teď tak přitahoval. Mám prostě za sebou dlouhý den. Jo, musí to být tím.

Ethan je pořád ten kluk odvedle, kterého jsem nesnášela. Nic víc, nic míň.

9. SKLADBA: Don't Blame Me (4:25)

Ethan

„Sociologie je věda o rozvoji, struktuře a fungování lidské společnosti,“ opakoval Greg dnes večer už asi postě. „Sociologie je věda o rozvoji, struktuře a fungování lidské společnosti...“

„Prosím, řekni mi, že ses v tý učebnici dostal dál než k týhle větě, Gregu.“ Pozoroval jsem ho, jak přechází po obýváku sem a tam.

„Dostal,“ odpověděl. „Zatím jsem si narval do paměti prvních sedm kapitol. Tenhle pátek píšeme test z prvních pěti, ale pro případ, že by mě ten šmejď chtěl podfouknout, naučil jsem se z paměti další dvě, chápeš?“

Můj kamarád Michael naproti mně zavrtěl hlavou. „Myslím, že sis oficiálně našel šílenějšího kámoše, než jsem já.“

„Souhlasím.“ Zasmál jsem se a pokynul mu, aby šel za mnou do kuchyně. „Rád vidím, že jsi pořád naživu.“

„To samý bych mohl říct o tobě, kámo.“

Netrávíme teď spolu tolik času jako obvykle, protože mu přípravný obor medicíny dává posledních pár semestrů zabrat, ovšem společně strávené bezstarostné chvíle v prváku a druháku budou navždy hodné zapamatování. Na tu dobu nikdy nezapomeneme.

„Hele,“ řekl a vzal si z lednice pivo. „Přišel jsem sem s velkou prosbou.“

„Mohl jsi prostě zavolat.“

„Volal jsem ti. Nezvedal jsi to.“

Zadíval jsem se na mobil a fakt – měl jsem od něj zmeškaný hovor. Bylo v něm však taky čtyřicet nových zmeškaných hovorů z čísel, které patřily Lisiným přátelům.

Bože. Už by ti to mohlo docvaknout, Liso.

„O jakou prosbu jde?“ zeptal jsem se.

„Jednoduchou. Potřebuju, abys vzal na rande nejlepší kamarádku holky, o kterou mám zájem.“

„Proč mám pocit, že je to malinko složitější?“

„Protože máš skvělej šestej smysl.“ Zasmál se. „Musí to být dlouhodobější záležitost, protože se s ní chci na výletu čtvrťáků, hm, dostat do určitého bodu.“

„Je ta kamarádka nějaká divná?“

„Kromě toho, že mě nenávidí a myslí si, že jsem pro její kámošku špatná volba?“ Pokrčil rameny a ukázal mi v mobilu její fotky. „Vlastně ne. A myslí si, že jsem blázen, ale tipuju, že vy dva spolu budete fakt skvěle vycházet.“

„Je roztomilá,“ uznal jsem a pak zavrtěl hlavou. „Takže kromě toho všeho, cos mi řekl, mám předpokládat, že tvoje holka prohlásila, že je ochotná si s tebou vyrazit za podmínky, že dáš dohromady její kamarádku s jedním ze svých sexy přátel?“

„Slovo ‚sexy‘ jsme nepoužili, pane Ješito.“ Zasmál se. „Ale jo, tvůj šestej smysl opět vítězí. Můžu ti dát číslo její kámošky? Jmenuje se Tereza.“

„Samo.“

Zatímco jsem si číslo ukládal do mobilu, do kuchyně vešla Rachel ve sportovní podprsence a krátkých černých šortkách. Zamířila přímo k lednici, nevšímalá si alkoholu ani piva a vytáhla si láhev vody SAS.

S Michaelem jsme na ni zírali a já jsem si ji začal představovat, jak mi sedí na klíně na zadním sedadle auta.

Kruci.

„Ahoj, Ethane.“ Konečně se otočila a napřáhla ruku k Michaelovi. „Ahoj, Ethanův kamaráde.“

„Jsem Michael,“ řekl a prohlédl si ji od hlavy po paty. „A ty jsi kdo?“

„Rachel.“

„Aha.“ Přikývl. „Ethanova kamarádka, co byla na moři.“

„Nejsme kamarádi,“ pronesli jsme ze zvyku oba najednou.

„Nějakou dobu jsem si myslel, že si tě vymýšlí,“ pokračoval, jako by nás neslyšel. „Musím říct, že tě nepopisoval úplně správně.“

„To se vsadím.“ Zasmála se. „Ale jestli ty jsi Michael Han, o kterém mi občas psal, nikdy se o tobě nevyjadřoval špatně.“

„To rád slyším.“

Hlavou mi proletěla další představa, jak mám její nohy omotané kolem pasu. Nesnažil jsem se ji setřást.

„Hádej co?“ Zadívala se na mě.

„Co?“

„Právě jsem dostala pozvání na rande! Jako opravdický rande, který se nekoná na výletní lodi nebo na mezinárodní výpravě.“

„Ta výletní loď nebo mezinárodní výprava podle mě zní mnohem zajímavěji.“

„Pro mě ne,“ prohlásila. „Jenom jsem si chtěla u tebe to jméno ověřit, než budu souhlasit. Znáš kluka jménem Brett Gallagher?“

„Brett je skvělejší chlap,“ odpověděl Michael a pořád si ji prohlížel.

„Je to starej známej,“ řekl jsem a zapsal si do hlavy, abych mu o víkendu zavolal. „Byli jsme kámoši, než se přidal k bratrstvu, ale je to fajn kluk.“

„Super! Někdo, za koho se můžeš zaručit.“ Objala mě – čímž mě absolutně překvapila – a když se její ňadra dotkla mého hrudníku, vzrušilo mě to. „Jestli ta schůzka půjde dobře a vyjdeme si ještě párkrát, nabídnu mu, jestli by se mnou nechtěl jet na ten výlet na chatu!“

Ustoupil jsem. „Kdy máte rande?“

„Tenhle víkend. Můžeš se mrknout na pár mých outfitů, abych se neztrapnila?“

„Jasně.“

„Super,“ vydechla. „Víš, jsi docela dobrej dočasnej kámoš, Ethane.“ Odběhla a Michael na ni hleděl, dokud mu nezmizela z očí.

„Co to sakra bylo?“ Přišel blíž a praštil mě do ramene. „Nikdy jsi mi neřekl, že ta holka, kterou prej nesnášíš, vypadá *takhle*.“

Nevypadala...

„Sakra,“ dodal a zasmál se. „Pravděpodobně bych jí taky pořád odepisoval. Zejména když bych věděl, že se vrátí a bude bydlet se mnou.“ Ztišil hlas. „Rozdal sis to s ní?“

„Ne,“ odpověděl jsem a užíval si nové představy – jak ohýbám Rachel o gauč – které se mi teď honily hlavou.

Vytáhl jsem mobil a pokusil se soustředit na současný úkol. Na tu Terezu.

Zatímco jsem jí psal, snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že ten pocit v hrudi, když se Rachel zmínila o Brettu Gallagherovi, není žárlivost. Nemůže být.

Rachel je pořád ta holka odvedle, kterou jsem nesnášel. Nic víc, nic míň.

TENKRÁT: V šestnácti letech

Ethan

PŘEDMĚT: Dnešní jízda

Milý Ethane,
dnes odpoledne nebudu potřebovat, abys mě odvezl ze školy. Sveze mě můj nový přítel.
Trhni si.
Rachel
P. S.: Nevolila jsem tě za Pana Oblíbeného.

PŘEDMĚT: Re: Dnešní jízda

Milá Rachel,
vzhledem k tomu, že je dnes apríl, netuším, jestli mám brát tenhle legrační e-mail vážně, nebo ne. Počkám na tebe v autě pět minut.
Jestli do té doby nedorazíš, odjedu.
Trhni si.
Ethan
P. S.: Díky, žes mi dala vědět. Učitelé se divili, kdo hodil do urny druhého kluka ten osamělý hlasovací lístek.

Rachel k autu nepřišla, tak jsem předpokládal, že nelhala, že má přítele. Taky jsem si byl jistý, že to dlouho nevydrží. První dva kluci, se kterými chtěla chodit, jí dali kopačky, protože se odmítala „oblékat jako všechny ostatní holky“, kdykoli spolu někde byli, a učesat si ten smeták, co měla na hlavě, častěji než třikrát týdně.

Jel jsem domů, zamířil nahoru do svého pokoje a napsal Chelsea, své nejnovější přítelkyni.

Já: *Ahoj. Co děláš?*

Chelsea: *Se Sarou si necháváme dělat nehty. (Její nový účes je strašný.) Co děláš ty?*

Já: *Napadlo mě, jestli sem nechceš přijít, že bychom se večer podívali na ten nový hororový seriál.*

Chelsea: *CHA. Ne. Budu radši, když mě pozveš na večeri. Můžeš mě za pár hodin přijet vyzvednout?*

Neodpověděl jsem. Chodíme spolu teprve pár týdnů a jediné, co chce dělat, je chodit na večere (utrácet moje kapesné) a drbat svoje kamarádky. Nikdy nedělala nic, co bych chtěl dělat já. Navíc jsem jí už řekl, že ten hororový seriál a film jsou pro mě důležité.

Víte, co mi odpověděla? „*Nejsou horory odporný?*“

Vytáhl jsem zápisník a začal si sepisovat plán, jak ji příští týden poslat k vodě.

Měl jsem chuť zajít vedle a požádat Rachel, jestli by se na ten hororový seriál nekoukala dneska se mnou, když jsem však vzhlédl, uviděl jsem jejím oknem Glena Eastona.

Seděl u stolu a usmíval se na ni stejně jako na hromadu dalších holek ve škole.

Přestože Rachel za moc nestojí, má na víc – rozhodně na víc než Glena Eastona.

Minulý týden se v tělocviku chlubil všem klukům, že opíchal Taylor Reddingovou a že si to tenhle měsíc rozdá s další pannou.

Dost jsem pochyboval, že se Rachel někdy s někým vyspala. Vždycky protočila panenky, když jsem jí neochotně vyprávěl o svých eskapádách (jenom proto, že moji kámoši nebyli zrovna po ruce), a přestože ji nesnáším, myslím, že Glen by neměl být její první.

Její druhý? Možná.

Ale první? To ani náhodou.

Zkontroloval jsem, jestli jsou žaluzie úplně zatažené, a rozhodl se, že nic neřeknu, dokud si nebudu jistý, že se Rachel pokusí s ním do toho jít.

Pozoroval jsem Glena, jak jí zajel prsty do vlasů. Zasmála se, když se jí chtěl dotknout, a já jsem konečně akceptoval, že už navždycky bude nudná, dokud se k němu nenaklonila a nepolíbila ho.

Glen vklouzl rukama pod její tričko, hladil ji po hrudi a ona se proti jeho rtům usmívala.

Najednou jsem dostal zlost a netušil jsem proč. Neměl jsem o Rachel zájem – ani co by se za nehet vešlo – tak mi došlo, že ten pocit na hrudi je zlost na Rachel kvůli tomu, že ukázala mojí mámě, kde Brody minulý týden ukryl v mém pokoji svoje cigarety.

Rozhodně jde o tohle...

Na příjezdové cestě jsem viděl stát auto její mámy a rozhodl jsem se, že udělám, co by udělal každý „starostlivý“ kamarád.

Já: Dobrý den, paní Dawsonová. Jsem naproti přes ulici a slyšel jsem z Rachelina pokoje hlasitý výkřik. Je v pořádku? Víím, že ji každý měsíc bolí břicho...

Paní Dawsonová: Jsi tak hodný soused, Ethane! Půjdu nahoru a zkontroluju ji. Děkuju!

Netrvalo ani deset vteřin a uslyšel jsem následky. Rachelina máma má ty nejhlasitější plíce v celé ulici. Nemusel jsem se ani opírat o okno, abych

slyšel každé slovo.

„Přivedla sis potajmu do pokoje kluka, Rachel Marie Dawsonová? Copak ses pomátla?! Máš domácí vězení! Navěky!“

Skoro jsem se cítil špatně, že jsem ji napráskal.

Dokud jsem nezahlédl, že její matka vytáhla z šuplíku balíček kondomů.

Ona fakt měla v plánu se s ním vyspat?

Její máma křičela ještě dvě hodiny a bylo to tak tvrdé a drsné, že jsem si už nikdy nechtěl přivést do svého pokoje další holku.

Později večer na mě Rachel ze svého okna zlostně zírala a zvedla tabulku s nápisem „Jdi do hajzlu, Ethane!“, kdykoli jsem se podíval jejím směrem.

Už jsem se jí chtěl zeptat, proč si prostě nepustí v televizi ten hororový seriál a nenechá mě na pokoji, ovšem všiml jsem si, že její plochá obrazovka zmizela. Matka jí telku zabavila.

Povzdychl jsem si, vytáhl jsem okno vzhůru a přisunul svou televizi co nejblíží k okraji.

Rachel vzhlédla od stolu – stále se zlostným pohledem – ale na rtech se jí objevil maličký úsměv. Zesílil jsem hlasitost, co to šlo, a všiml si, že popadla papírový kelímek, který byl na její straně starého, podomácku vyrobeného telefonu.

„Ethane?“ řekla.

„Jo?“

„Můžeš tu obrazovku ještě víc naklonit?“

Poslechl jsem ji a televizi posunul kousek dál.

„Děkuju.“ Otevřela si pytlík brambůrků. „Jo, a Ethane?“

„Co?“

„Zatraceně tě nenávidím.“

10. SKLADBA: Style (3:59)

Rachel

Vždycky jsem se těšila, že až budu mít první skutečné rande v kampusu, udělám pár věcí. Seznam toho, co rozhodně potřebuju, byl inspirovaný mými oblíbenými romantickými příběhy. Většinu jsem znala z paměti, ale ve chvíli, kdy jsem dostala pozvání na rande, jsem radši seznam vytáhla a znovu si přečetla první tři.

Co rozhodně potřebuju na prvním skutečném rande:

(K čertu s tím, že Ethan říkal, že je to nerealistické. Neví ani hovno.)

1. Rozhovor, který nikdy nebudu chtít ukončit. (Nejlépe o knihách, ale spokojím se i s tématem umění, našich snů nebo oblíbených činností.)

2. Skvělé místo, na které nikdy nezapomenu. Plusové body za to, jestli to bude pod hvězdami pokrytou oblohou, někde na soukromé pláži nebo v pětihvězdičkové restauraci.

3. Cituplný polibek, který zpečetí ten večer a po němž se mi bude točit hlava z pomyšlení na nekonečné možnosti. (Plus motýlci. Musím cítit ty zatracené motýlky.)

Ten seznam působil dneska večer zatím totálně nerealisticky a rande šlo od desíti k pěti.

Brett Gallagher je rozhodně atraktivní, až oči přecházejí, a poté co jsem si s ním celý týden každý večer telefonovala a smáli jsme se všemu, co máme společného, doufala jsem, že když mě svým autem vyzvedne, ucítím jiskru nebo motýlky.

Už uplynula hodina, a pořád nic.

Necítila jsem nic, když se usmíval a skládal mi komplimenty, a pořád jsem se snažila přijít na to, proč ho k čertu napadlo, že pizzerie je perfektní místo pro rande. Navíc měl na sobě jen tepláky a tričko, jako by vstal z postele vteřinu předtím, než mě přijel vyzvednout.

Nemůžu uvěřit, že jsem promrhala půl dne, abych se připravila na tohle...

„Mám pocit, že jsem se měl kvůli tobě oháknout líp,“ poznamenal Brett s úsměvem. „Vypadáš nádherně, mimochodem.“

„Díky.“ Přiměla jsem se usmát. „Zastavili jsme se tady jenom na něco k zakousnutí a potom zamíříme na zbytek rande někam jinam?“

Zasmál se. „Ne, tohle je to rande. Osobně si myslím, že je nejlepší, když se víc seznámíme na místě, jako je tohle, kde si to můžu dovolit.“ Usmál se a mrkl na mě. „Přece nejsi zlatokopka, že ne?“

Zadržela jsem povzdech a uhladila si rukama šedé šaty. „To vůbec ne.“

„Co vám dvěma můžu dnes přinést?“ Ke stolu přistoupil číšník. „Máme čtyři nové kombinace pizzy a tři speciální drinky, jestli máte zájem.“

„Dáme si ty vzorky pizz,“ odpověděl Brett, než jsem mohla promluvit. „S vodou. Prosím dvě velké sklenice vody.“

Číšník obrátil oči v sloup a rychle se vrátil s naší vodou a krabicí maličkých klínků pizzy.

„Netuším, proč sem lidi chodí a za pizzu *platí*,“ poznamenal. „Ty vzorky jsou zdarma, a když si dáš dvoje, zasytiš se. No, my asi budeme potřebovat tři krabičky, protože se o ně podělíme, ale oni na ty vzorky nemají limit.“

Vytáhl si pět klínků pro sebe a posunul krabičku ke mně.

Zůstal v ní jenom jeden kousek.

„V autě jsi mi říkala něco o tom, že ráda kreslíš,“ řekl. „Tvým hlavním oborem je umění?“

„Jo, vždycky jsem chtěla být umělkyně.“

„To zní skvěle.“

Čekala jsem, že to rozvede, že ještě něco řekne nebo se mě zeptá na něco jiného, jenže mlčel. Místo toho zhltnul několik klínků a hlasitě mlaskal, než je spolkl.

„Chceš si sníst tu pizzu venku na terase?“ navrhla jsem ve snaze zachránit dnešní večer. „Možná se nám venku bude povídat líp.“

„Ještě lepší bude, když zajedeme ke mně a budem koukat na Netflix,“ řekl a vytáhl mobil. „Najdu něco, co by nás dostalo do nálady, než tam dorazíme. Můžeme o tom dokonce hlasovat.“

„Jasně...“ Odolala jsem nutkání protočit panenky. „Omluvíš mě na minutku? Musím na toaletu.“

„Žádnej problém. Je to vzadu nalevo.“

Vstala jsem, prošla chodbou a zavřela se do první kabinky. Kvůli tomuhle „rande“ jsem si v kadeřnictví na Hlavní třídě nechala natočit a upravit vlasy, vyhodila peníze za manikúru a pedikúru a koupila si nové

lodičky tělové barvy, které vhodně doplňovaly šedé šaty sahající mi do půlky stehén.

Uvažovala jsem, že napíšu Ethanovi a zeptám se ho, jestli bych měla odejít, jenže jsem se nechtěla v našem dočasném kamarádství moc zabydlet. Místo toho jsem napsala Penelope.

Já: *Ahoj. Jsem teď na rande a potřebuju poradit.*

Penelope: *Jo, měla bys mu říct, ať použije kondom.*

Já: *O to nejde. CHA. Měli jsme jít na rande a teď na něm jsme... Jenže mě vzal do pizzerky.*

Penelope: *Do které?*

Já: *K O'Malleymu. Do té, kde dávají vzorky zdarma. Je to normální?*

Penelope: *Záleží na okolnostech. Možná čeká na výplatu a příště tě vezme na opravdové rande. Dala bych mu košem, jenom pokud je skrblik (objedná pouze ty vzorky) a zmíní se, že chce jít domů koukat na Netflix.*

Já: *Fakt se zmínil, že půjdeme k němu dívat se na Netflix.*

Penelope: *Tak odtamtud vypadni. Hned. (P. S.: Ten Ryan, se kterým jsi tu byla mezi hodinami umění pro kafe, mi připadá jako tvůj typ. Jen se s ním chvíli scházej.)*

Vyšla jsem z kabinky a prohlédla se naposledy v zrcadle, než jsem odešla z toalet. Když jsem otevřela dveře, Brett stál na chodbě s vytřeštěným očima. Vypadal nervózně.

„Hm, Brette?“ oslovila jsem ho. „Co se děje?“

„Počkej, musíš tam chvíli zůstat.“ Ohlédl se přes rameno. „Než ti povím, že je to dobrý, pak můžem odejít.“

„Promiň, cože?“

„Zůstaň na toaletách, Rachel.“ Pokynul mi, ať jdu zpátky dovnitř. „Musíš jít na minutu zpátky. Nechci, aby moje bejvalka věděla, že jsi tu se mnou.“

Zamrkala jsem. „Říkal jsi, že nejsi zadanej.“

„Udělalí jsme si přestávku,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Sem tam se pořád scházíme, ale ještě jsme si oficiálně nedali zelenou na randění s jinejma lidma.“

„Tak proč jsi mě pozval na rande?“

„To jako vážně?“ Sjel mě pohledem odshora dolů. „Proč myslíš?“

Prošel kolem nás číšník a Brett se zase ohlédl přes rameno.

„Sakra...“ Položil mi ruce na ramena a zatlačil mě na toalety. Potom strčil hlavu do dveří. „Zůstaň tady!“

Co si do prdele myslí?

Mírně jsem pootevřela dveře a zvažovala, jak se mám k tomuhle postavit, když jsem ho uviděla, jak se u našeho stolu líbá s nějakou blondýnkou. Usmála se proti jeho rtům a on jí sevřel zadek.

Zajel jí prsty do vlasů a já jsem cítila, jak se mi vaří krev. Chtěla jsem vyjít z toalet a říct mu, že je pěkný hajzl, když ve mně celý tenhle týden vzbouzel marné naděje. Zhluboka jsem se nadechla a připravovala se, že ho seřvu, že všechno zničil, jenže se mi najednou v hlavě ozval Ethanův hlas.

„Jsi tak zamilovaná do představy, že jsi zamilovaná, že se zamiluješ skoro do každého.“

Povzdychla jsem si a sledovala, jak se Brett a jeho „bejvalka“ líbají několik dalších minut. Když se od ní konečně odtáhl, ona odešla k baru.

Založila jsem si ruce a čekala, že za mnou přijde a omluví se, jenže se ani neobtěžoval. Vůbec se mým směrem nepodíval.

Naštvaně jsem vyšla z toalet a vyrazila k jeho stolu – právě ve chvíli, kdy se vrátila jeho holka. Zvedla jsem svou vodu a dlouze se napila. „Moc ti děkuju za dnešní rande, Brette. Fakt jsem si to užila.“ Zadívala jsem se na jeho přítelkyni. „Tvrdil mi, že není zadanej.“

Nečekala jsem, jak se to vyvine, a odešla.

Zamířila jsem do baru hned vedle, objednala si čtyři panáky a hodila je jeden po druhém do sebe. Vypila jsem koktejl Long Island Iced Tea, usrkávala velkou margaritu a završila to dvěma nápoji Amaretto Sour, než mi barman řekl, že musím chvíli počkat, než si objednám cokoli dalšího.

Nechtěla jsem čekat, proto jsem vstala a šla ven. K mému štěstí začalo trochu mrholit. To se stane vždycky, když stojí můj den za dvě věci.

Vykašlala jsem se na to a zamířila do Deštníků.

„Myslel jsem, že máš být dneska večer na rande, Rachel,“ ozval se zleva povědomý hluboký hlas.

Ohlédla jsem se a uviděla Ethanovo auto a v něm jeho majitele. Pod tlumenými střešními světly se mu třpytily modré oči a na rtech mu hrál sexy úsměv, když si mě prohlížel.

„Tys měl být dneska taky na rande,“ odpověděla jsem konečně a ucítila náhlou a prudkou vlnu motýlků.

„Byl jsem,“ potvrdil mi to. „Právě jsem tu holku odvezl domů a jedu zpátky. Chceš svézt?“

Zatímco jsem tam stála, rozpršelo se. Nebyla jsem si jistá, co mám dělat. Kdykoli jsme v minulosti byli s Ethanem spolu, žádné jiskření neprobíhalo. Jenom vzájemná nenávist, která občas na dost dlouho ustoupila před

příměřím, abychom spolu mohli strávit zbytek dne. Poslední dobou však to, co se mezi námi děje, rozhodně nejde nazvat nenávistí. Navíc jsem až příliš mnoho nocí fantazírovala o jeho rtech na svých a měla při tom vibrátor v ruce.

„*Rachel?*“ Hluboký hlas mě vytrhl z myšlenek. „Nasedni sakra do toho auta.“

Otevřela jsem dveře a vklouzla dovnitř.

„Na.“ Popadl ze zadního sedala pár ručníků a podal mi je, než se rozjel po silnici.

Během jízdy jsme nemluvili, a když jsme minuli odbočku vedoucí do naší čtvrti, ocitli jsme se v zácpě. Do střechy několik minut bubnoval déšť, než Ethan vjel do nouzového pruhu.

„Provozní doba na stavbě končí v osm,“ poznamenal. „Nemá smysl se teď snažit tímhle prodat.“

Přikývla jsem a cítila se trochu opilá. „Joo...“

„Kam tě vzal Brett na rande?“ zeptal se a zastavil.

„Řekla bych ti to, ale nerada bych, abys žárlil.“

„Musel bych mít o tebe zájem, abych žárlil, Rachel.“ Tiše se zasmál.

„Pověz mi, kam tě vzal.“

„Na několik míst,“ odpověděla jsem. „Nejdřív mě vzal na kolotoče na molu, hráli jsme pár her a snědli spoustu jídla. Potom jsme se procházeli po pláži, nádherně se tam líbali a pak mě pozval do soukromé restaurace, ať zkusím něco nového. A nakonec mi věnoval dlouhý vášnivej polibek, kterým zahanbil slova a jazyky všech ostatních chlapů.“

„To všechno stihl za jednu hodinu?“ Uculil se.

„Jo. Byl velice výkonnej.“

Jenom na mě prázdně hleděl.

„Dobře, dobře. Brett mě pozval na pizzu zdarma a vodu. Jako by to nestačilo, objevila se tam jeho přítelkyně, a tak mě schoval na záchody.“

„Zajímavý.“ Zasmál se. „Moc mě to mrzí.“

„Opravdu?“

„Ani omylem.“

„Jak šlo tvý rande s Terezou?“

„Mnohem líp než tvoje,“ odpověděl. „Vzal jsem ji na večeři k Rosie.“

„Do té pěťhvězdičkové restaurace u mola?“

„Přesně do té,“ pronesl s úsměvem. „Tam neservírují vzorky zdarma.“

Protočila jsem panenky a ucítila drobné bodnutí závisti. „Věří, že máš o ni skutečně zájem?“

„To je fuk.“ Pokrčil rameny. „Po tom výletě na chatu se s ní rozejdu. Platí pořád, že tam pojeděš?“

Přikývla jsem. „Prostě pojedu s Ryanem, se kterým chodím na umění. Docela si spolu rozumíme. Je roztomilej a dokonalej džentlmen. Na rozdíl od někoho, koho znám.“

„My dva jsme spolu nikdy nerandili.“

„A nikdy nebudem.“

„Vzhledem k tomu, co všechno jsi očekávala od kluků, se kterými jsi randila na tý lodi, to považuji za požehnání.“

„Víš ty co?“ Otočila jsem se čelem k němu a cítila, jak mi žilami proudí alkohol. „Dobrou polovinu těch věcí jsem si vymyslela, Ethane.“

„Co že jsi udělala?“

„Nedělej šokovanýho,“ řekla jsem a rozepnula si pás, protože se kolona prodlužovala. „Možná jsem o některých těch klucích kreativně a úmyslně lhala.“

Vypnul motor. „Jsem víc než šokovanej... Kolik sis toho vymyslela?“

„Ne ty části, co si myslíš,“ odpověděla jsem. „Všechny ty dobré věci se opravdu staly. Jako polibky u mola s kluky, kteří by tě svým vzhledem zahanbili. Teda, teď už ne, protože jsi zatraceně sexy, a kdyby nebylo té nenávisti, uvažovala bych, že bych se s tebou vyspala. Taky ten sex na palubě, kterej mi závidíš. Bylo to lepší než tvoje nejlepší noci tady, tím jsem si jistá. A většina těch rande byla skutečných.“

Mlčel.

„Nic na to nepovíš?“ Usmála jsem se. „Žádný chytrý řečičky?“

„Neposlouchal jsem nic od chvíle, cos řekla, že bys uvažovala, že se se mnou vyspíš.“

„Tak jsem to nemyslela,“ zahuhlala jsem, vděčná, že nevidí, jak se červenám. „Neuvažuju ani, že tě políbím, takže k sexu je to hodně daleká cesta.“

„Skutečně to tak cítíš?“

„To jsem skutečně řekla.“

Mlčel.

Bez dalšího slova se naklonil ke mně a přitiskl rty na moje ústa. Omotala jsem mu ruce kolem krku. Jemně mě kousl do spodního rtu, sklouzl mi rukama kolem pasu a zvedl si mě na klín.

Prohloubil polibek a já mu do úst zasténala. Zavřela jsem oči, když mě hladil po odhalených zádech a když pak prsty tahal za krajkou kalhotek.

„Ethane...“, vzdychala jsem mu do rtů. „Ethane...“

Neodpovídal. Zajel mi prsty do vlasů, na okamžik se odtrhl od mých úst a zasypával mi tvrdými, drsnými polibky krk.

Cítila jsem, jak pode mnou tvrdne, a zalapala jsem po dechu. Pohládila jsem ho po ramenou a potom po hrudi, když se jeho ústa znovu setkala s mými.

„Sakra, Rachel...“, šeptal mi do rtů. Sjel rukama na můj pas, pak ještě níž a na okamžik mi sevřel zadek.

Stáhl mi vršek šatů, vzal do dlaní ňadra a vsál do úst bradavku. Jemně do ní kousl, olizoval ji, až ztuhla, a pak se přesunul rty k té druhé.

Zavřela jsem oči, zatímco objížděl prsty lem mých kalhotek a pomalu je ze mě strhl.

Když do mě vklouzl prstem, ticho v autě přerušilo hlasité klepání.

Znovu mě hladově políbil, jenže klepání sílilo a mně došlo, že někdo bouchá do okna na straně řidiče.

V šoku jsme se od sebe odtrhli, upravili si oblečení a já jsem se přesunula na svoje sedadlo.

Ethan na mě pohlédl a ujistil se, že jsem dostatečně zakrytá, než spustil okénko.

„Jste tu v tom dešti v pořádku?“ Byl to policista. „Máte potíže s autem?“

„Ne, pane,“ odpověděl Ethan. „Jenom jsme čekali, až se přežene ta dopravní zácpa.“

„Jaká zácpa?“ Povytláhl obočí a já jsem otřela zamlžené čelní sklo.

Cesta před námi byla dokonale prázdná.

„Už jed'te,“ pobídl nás policista. „Uvolněte ten nouzový pruh.“

Ethan nastartoval a vyrazil. Kdykoli jsme zastavili na červené, ohlédl se na mě.

Opřela jsem se do sedadla a dívala se celou cestu domů před sebe. Odolávala jsem nutkání dotknout se napuchlých rtů.

Jakmile jsme dorazili domů, vyhýbala jsem se Ethanovu pohledu a pospíchala do své ložnice.

Co se to sakra právě stalo?

11. SKLADBA: Sparks Fly (2:42)

Rachel

Příští den ráno jsem se převalovala v posteli a zatraceně doufala, že ten včerejší polibek s Ethanem byl pouhý erotický sen. Velice živý a zopakování hodný žhavý sen. Kéž by trval o trochu déle a zašli jsme o kousek dál.

Vstala jsem, došla do koupelny, a když jsem se uviděla v zrcadle, zalapala jsem po dechu. Na krku jsem měla obrovský cucflek a rty jsem pořád měla napuchlé od toho, jak důkladně mě líbal. Na stehně jsem dokonce našla otisk od řadicí páky.

Takže se to doopravdy stalo?

Vlezla jsem pod sprchu a stála pod proudem. Zatímco po mně stékala voda, zavřela jsem oči. Netušila jsem, co mu povím, až se spolu příště ocitneme o samotě, ale věděla jsem, že k tomu nesmí znovu dojít.

Přestože to byl nejlepší polibek v mém životě. Ačkoli jsem si byla jistá, že na ten polibek budu myslet po zbytek dne.

Po zbytek roku...

Čekala jsem, až jsem měla zarudlou a zkrabatělou pokožku, potom jsem se rychle oblékla do modrozeleného trička a džín. Otevřela jsem šuplík s kosmetikou, vytáhla korektor a přejížděla s ním po krku, dokud všechny důkazy o Ethanově polibku nezmizely.

Nastrkala jsem do batohu tužky a štětce a zamířila do kuchyně.

„Dobrý ráno,“ pozdravil Ethan a vzhlédl ke mně od barového stolu.

„Ahoj.“ Pohlédla jsem do jeho modrých očí. „Nemáš právě teď ekonomii?“

„Už jsem ti říkal, že nemusím chodit na přednášky, protože mám za úkol tu analýzu květinářství. Když o tom mluvíme, podívala ses na ty otázky, co jsem ti poslal, ohledně toho romantického knihkupectví?“

Přikývla jsem. „Večer ti to dám.“

„Fajn.“

„Fajn.“ Prošla jsem kolem něj a popadla z pultu bagel. Zamířila jsem ke dveřím, nemohla jsem si však pomoci a otočila se zpátky. „Můžeme si promluvit o včerejším večeru?“

„Co s tím?“

„No, jednak si myslím, že jsme zašli moc daleko.“

„Byl to jenom polibek, Rachel.“ Sjel mě pohledem. „Hodně dobřej polibek... Ale to je všechno.“

„No, ráda bych, abys věděl, že to je taky všechno, co se kdy stane,“ prohlásila jsem. „Víš, že bych tě nikdy ochotně nepolíbila – bez ohledu na to, jak dobře poslední dobou předstíráš, že jsi můj kamarád.“

„Před včerejším večerem bych si to myslel taky.“ Usmál se.

„Je to pravda i dnes, Ethan. Očividně jsem byla opilá.“

„Až tak moc opilá jsi nebyla.“ Vzrušovalo mě, jak se na mě díval.

„Jo, no... Nechtěla jsem ti to říkat, ale zatímco jsme se líbali, myslela jsem na Ryana. Víš, toho kluka, se kterým pojedu na ten výlet na chatu. Místo tebe jsem si představovala jeho.“

„Řekla jsi moje jméno.“

„Bezděčně.“

„Řeklas ho dvakrát.“ Vypadal rozhozeně, ale výraz mu postupně měkl.

„Ale myslím, že nad tím polibkem zbytečně moc přemýšlíš.“

„Takže to nic neznamenalo?“

„Znamená to, že už nemůžu dál předpokládat, že líbáš hrozně.“ Poklepal prsty do desky a změnil téma. „O čem ještě jsi ve svých dopisech úmyslně lhala?“

„Cože?“ Zbledla jsem. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych se mu o tom zmínila, a dávno jsem si přísahala, že na to nikdy nezavedu řeč.

„Včera jsi mi řekla, že se některý záležitosti, o kterých jsi mi psala, nestaly,“ prohlásil a vstal. „Chtěl jsem si ale počkat na celý vysvětlení. Takže o čem ještě jsi lhala?“

„Hm...“ Ustoupila jsem. „Musím do školy, ať přijdu včas.“

„Hodina ti začíná až za třicet minut.“

„Ale jede mi to za patnáct.“

„Za dvacet minut tě tam odvezu.“ Došel ke dveřím a zablokoval mi tak východ. „O čem ještě jsi lhala?“

„O drobnostech.“

„Fajn.“ Pokrčil rameny. „Klidně to rozved’.“

„Tys mi určitě občas o něčem taky lhal.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nedělej z toho takovou vědu.“

„O tom, že tě nesnáším, jsem říkal celej život pravdu,“ prohlásil s úsměvem. „Nikdy jsem neměl důvod lhát.“

„No... Možná že já jsem měla opravdu hodně dobrý důvod lhát.“

„O tom vysoce pochybuju. Pověď.“

„Fajn.“ Odmlčela jsem se. „Zatímco jsem byla pryč, randila jsem jenom s pár kluky, takže jsem zpočátku mohla v dopisech o některých těch klucích lhát.“

„Co prosím?“

„Zas tak moc jsem na té lodi nerandila,“ přiznala jsem. „Všechny kluky, o kterých jsem ti psala v prváku a druháku, jsem si vymyslela. Začala jsem randit teprve ve třetáku.“

„Takže...“ Naklonil hlavu na stranu. „Mark Williams, kterej ti dal na lodi první polibek pod hvězdami, a ty přísahy, že jsi s ním cítila motýlky, a všechny ty kecy... To není pravda?“

„Proč si pamatuješ takový podrobnosti?“

„Je to pravda?“

„Ne,“ přiznala jsem. „Mark Williams je hrdina jedné knihy, co jsem četla.“

„John Kline. První kluk, kterýho sis pozvala do kajuty a vyspala se s ním. Je pravda tohle?“

„Ano i ne.“

„Obojí to být nemůže.“

„Na palubě se mi udělalo zle a on mě doprovodil do kajuty... Nebylo to tak romantický, jak jsem vyličila.“

„Spala jsi s ním?“

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Moje poprvý se odehrálo až v prvním semestru ve třetáku. S Holdenem Connorem.“

„S tím chlapem, co se k tobě choval agresivně?“ zeptal se. „S ním jsi měla první sex?“

„Jo...“

Zavrtěl hlavou. „Rachel, proč jsi vůbec o takových věcech lhala?“

„Protože jsi mi vyprávěl o všech těch holkách, se kterýma jsi trávil čas, a o tom, jak zábavný je život v kampusu,“ vysvětlila jsem. „Nechtěla jsem ti připadat tak nudná, jak jsem byla na střední. Chtěla jsem, aby sis myslel, že si to skvěle užívám, protože jsem na tebe byla pořád ještě naštvaná.“

Zíral na mě a vrtěl u toho hlavou. „Od sedmi a půl let jsme měli pravidlo – absolutní upřímnost, bez ohledu na cokoli, Rachel.“

„Snažila jsem se, aby můj život působil jako zábavnější,“ bránila jsem se. „To není zločin.“

„Takže jsi spala jenom se dvěma kluky?“

„Jo. A přestaň se na mě dívat, jako že jsem ubožáčka.“

„Tak se na tebe vůbec nedívám,“ řekl a otevřel dveře. „Dívám se na tebe, jako že mi to mělo dojít dřív.“

TENKRÁT: V šestnácti a půl letech

Ethan

Milý Ethane,

ráda bych ti poděkovala (znovu), žeš na mě žaloval. Kvůli tobě mi máma ani nedovolí vyjít z domu, abych zkontrolovala poštovní schránku. Sebrala mi mobil a bez jejího svolení nesmím používat počítač k posílání e-mailů. Ty se ve škole motáš kolem SPOUSTY holek, a já jsem se nikdy nezmínila tvým rodičům (přestože jsi flirtoval i s několika holkami zároveň), že si je vodiš do pokoje. Ty si zveš holky do pokoje POŘÁD, a já jsem to na tebe nikdy nepráskla!

Pomsta bude sladká. A cestou do školy a ze školy s tebou pořád nebudu mluvit.

Trhni si.

Rachel

P. S.: Mandy Banksová všem vykládá, že líbáš strašně a že máš malý péro. A protože jdeš dnes večer na rande s Shelby Hannahovou, možná by sis ho měl nechat v kalhotách, když očividně není tak působivý.

P. S. S.: Prosím, hod' mi svůj dopis do okna, protože TVOJÍ VINOOU je to můj jediný způsob komunikace. Cha.

Milá Rachel,

nemáš zač. Vzhledem k tomu, že ses chystala šukat s Glenem Eastonem, měla tě máma taky zapsat do ústavu pro duševně nemocné, takže jsi vlastně měla štěstí.

Pan Oblíbený opravdu obvykle chodí s většinou holek ve škole, Rachel. To je můj hlavní účel. :-)

Nepráskla jsi to na mě jenom proto, že sis potřebovala zapisovat poznámky.

Stejně mám radši cesty do školy v tichosti.

Trhni si.

Ethan

P. S.: Nebudu komentovat, jestli je působivý, nebo ne. (Takový rozhovor nemůžu vést s někým, kdo péro ve skutečnosti nikdy neviděl.) Všechny podrobnosti ti povím zítra, protože vím, že blíž se k sexu stejně nikdy nedostaneš.

P. S. S: Rádo se stalo.

Vystoupil jsem z auta. Venku mrholilo. Zmuchlal jsem dopis do kuličky a hodil ho Rachel do okna. Jako obvykle jsem se trefil na první pokus. Čekal jsem, jestli se uvnitř rozsvítí, ale zůstalo zhasnuto.

„Rande“ se Shelby nebylo skutečné rande a upřímně jsem měl pocit, že jsem plýtvat časem. Když jsem ji vzal do autokina, skoro celou dobu mluvila o tom, jaký jsme „roztomilý“ páreček, a ptala se mě, jestli si myslím, že je ona hezčí než Rachel. (Kdovíproč se mě na tohle ptala každá holka, se kterou jsem si vyšel.) Já jsem naopak strávil většinu času tím, že jsem psal esemesky holce, se kterou jsem byl na rande o pár dnů dřív. Odpověděl jsem jí, že podle mě je *každá* holka hezčí než Rachel.

Sex na zadním sedadle nestál za nic a bůhvíproč jsem měl nutkání si o tom promluvit s Rachel.

Světla v jejím pokoji nesvítila. Měl jsem chuť tam hodit pár kamínků, abych ji probudil, ale věděl jsem, že je na mě pořád moc naštvaná, než aby se mnou mluvila. Navíc rozhodně kvůli tomu nebude vstávat ve tři ráno.

Ujistil jsem se, že jsem zamkl auto a že světla v ložnici rodičů jsou zhasnutá, a pak vylezl po žebříku do svého pokoje. Opatrně jsem odsunul knihy, kterými jsem zaklínal okno, a hodil je do trávy, aby nenadělaly hluk. Když jsem si byl jistý, že je všude klid, vytáhl jsem okno nahoru a vlezl dovnitř.

Sotva jsem se dotkl podlahy, v pokoji se rozsvítilo a já se ocitl tváří v tvář svým rodičům.

Co to sakra má být?

„Kde jsi k čertu byl, Ethane?“ Táta byl červený v obličeji. „Máš tušení, kolik je hodin?“

Nedostal jsem šanci odpovědět.

Máma se dlouze nadechla, jak to dělávala, když se chystala křičet, a pak se rozpoutalo peklo.

„Řekli jsme ti, že večerka je v jedenáct, Ethane!“ vrískala.

„V JEDENÁCT! A to je až moc velkorysý v porovnání s tím, v kolik ji má většina tvých spolužáků, nemyslíš?“

Vstal jsem a zadržel povzdech.

„Kdykoli se do tebe pokusíme vložit důvěru...“ Máma zavrtěla hlavou.

„Překročíš meze a uděláš něco takového.“

„Mrzí mě to.“

„Tebe to mrzí?“ zasyčela. „Tebe to mrzí? No, to je hezké. Odteď máš domácí vězení.“

„Na jak dlouho?“ zeptal jsem se.

„O to se nestarej,“ vyštěkl táta. „Bud' rád, že ti *možná* dovolíme, abys šel ve čtvrtáku na maturitní ples. To je pravděpodobně jediné, co budeš mít

v příštím roce a půl dovoleno. Je to jasné?“

Přikývl jsem. Na slovní odpověď jsem byl příliš naštvaný. Nemohl jsem uvěřit, že mě přistihli. Už jsem tohle dělal mnohokrát – s mnohem menším úsilím a přišel domů ještě později. Zakryl jsem všechny stopy, dal si pozor, abych nespustil alarm, a dokonce vytvořil na posteli falešnou hromadu imitující tělo.

Než skončili s křikem, bylo pět ráno, a měl jsem jenom dvě hodiny, než jsem se musel začít připravovat do školy.

Zatímco jsem sklesle seděl u stolu a díval se ven na déšť, všiml jsem si, že v okně stojí Rachel a usmívá se na mě. Lampa na jejím stole svítila růžově a ona byla vzhůru.

Zvedla tabulku a já jsem přimhouřil oči, abych si přečetl, co napsala.

JAKÍ TO JE POCIT, ETHANE?

Prokrista...

Už jsem chtěl zvednout vlastní tabulku, abych jí ukázal tu hrubku, jenže to nemělo smysl. Vysunul jsem okno úplně nahoru a pokynul jí, ať udělá totéž.

„Takže jsi na mě žalovala?“ zeptal jsem se. „Fakt, Rachel?“

„Někdo to musel udělat.“ Usmála se. „Upřímně jsem si o tebe dělala starosti. Chci říct, byly tři ráno a ty ses sešel se Shelby Hannahovou. Kdoví, k čemu tě přinutila, a kdoví, proč jsi s ní vůbec chtěl být.“

„Ona mi dá,“ zasyčel jsem. „Na rozdíl od někoho jinýho.“

„Já mám úroveň.“

„Ty máš pavučiny.“ Přimhouřil jsem na ni oči. „A přísahám bohu, že ti tohle oplatím.“

„Tohle je pomsta za tu záležitost s Glenem Eastonem, Ethane.“ Zlostně na mě zírala. „Zasloužil sis to. Zasloužíš si, abych ti nakopala prdel za všechno, cos mi provedl, ale došlo mi, že tohle bude mnohem snadnější než ti nafackovat.“

„Chtěla ses se mnou prát, Rachel?“ Obrátil jsem oči v sloup. „To myslíš vážně?“

„Jo.“ Nehnula brvou. „Myslím to ztraceně vážně.“

„Dobrá, fajn.“ Sundal jsem si bundu. „Za dvacet minut na naší zahradě.“ Rozhodl jsem se, že jí dovolím, aby mě dvakrát praštila, než ji přitlačím k zemi a přinutím ji slíbit, že přestane s tím bonzováním jednou provždy.

Když jsem sešel dolů, měla na sobě to nejhorší růžové pyžamo. To s králíčky, které vypadalo jako pro čtyřleté dítě. Něco si pro sebe mumlala a přecházela po trávě sem a tam. Rozhodně nepůsobila hrozně.

Děšť zesílil a věděl jsem, že jí za chvíli zkrepatí vlasy a budou vypadat ještě hůř než teď.

„Dobrá,“ povzdychl jsem si. „Můžeš mě praštit kamkoli kromě obličeje. Tak se snaž –“

Dala mi ránu do břicha, než jsem mohl dokončit větu, a připravila mě o dech.

Co to je, k čertu?

„To je za Glena Eastona.“ Ustoupila a pak mě praštila znovu – a já jsem si vzpomněl, jak dobře se uměla rvát, když jsme byli mladší. „To je za to, že si kvůli tobě moji rodiče myslí, že jsem s ním spala.“

„Všichni vědí, že nespíš s nikým.“

Kopla mě zezadu do nohou, až jsem spadl na zem. „To máš za to, že mě nutíš chodit v dešti až ke svému autu.“

„Můžu ti zaručit, že po dnešku v tom budu pokračovat.“

Kopla mě znovu do stejného místa. „To je za to, že jsi hajzl od prvního dne, co jsme se seznámili,“ řekla a zvedla nohu k poslednímu kopanci.

„A tohle je za spálení mé sběratelské figurky Wonder Woman. Máš tušení, kolik by teď ta figurka stála? Máš vůbec nejmenší –“

Chytil jsem ji za nohu, než mě mohla kopnout, a stáhl ji k zemi. Přitlačil jsem jí ruce do trávy a převalil se na ni. „Rachel Marie Dawsonová, už snad postý ti říkám, že sis zasloužila, abych ti tu figurku spálil. Tys mi spálila dobrou polovinu hraček, co jsem měl, než jsem ti já spálil první. A myslím, že je na čase, aby ses přes to přenesla. *Přenes se přes to, zatraceně.*“ Sevřel jsem ji pevněji. „Navíc proč vždycky děláš, žes zapomněla, že sis s tímhle začala? Kdopak mě shodil ze schodů první den, kdy jsme se setkali?“

„Kdopak mě urážel kvůli pravopisu hned první den, kdy jsme se setkali?“

„Abys věděla, každý slovo, cos kdy napsala, je urážkou slova *pravopis*.“

Strčila do mě, a tak jsme se kutáleli po trávě a přetlačovali se, kdo bude mít navrch nad tím druhým.

Když jsme se dokutáleli k brance u našeho bazénu, měla ruce v mých vlasech a já jsem se snažil držet ji na zemi.

„Prostě se omluv za to, že jsi hajzl, Ethane.“ Zuřila. „Řekni to hned.“

„Omluv se za to, že jsi zničila zbytek mého třetího a k tomu ještě čtvrták.“

„Za nic se omlouvat nebudu.“

„Tak já taky ne.“

Mračil jsem se na ni a ona mi to oplácela. Oba jsme mlčeli, a než jsem se nadál, líbal jsem ji na ústa a ona zavřela oči.

„Jdi se bodnout, Ethane...“, zasyčela mi do rtů. „Polib mi prdel.“

„Pannám to nedělám.“

Pokusila se mi dát facku, ale chytil jsem ji za zápěstí a znovu jsme se začali kutálet po trávě.

V dešti jsme se líbali a bojovali – rty vyjadřovaly jedno, ruce pravý opak.

Když jsme narazili do branky u bazénu, světla na zahradě zablikala.

„Ethane?“ zařval táta. „Snažíš se vyklouznout ven podruhé za jednu noc? To se opravdu nestydíš?“

„Ne, tati.“ Vstal jsem a vytáhl Rachel na nohy. „Jenom jsem říkal Rachel, že mám domácí vězení.“

Vyšel na terasu a rozsvítil další lampy. „Ach, to je jenom Rachel, zlato!“ zavolal na mámu. Potom pokrčil rameny. „Možná byste si vy dva měli konečně promluvit o tom, jak se budete po zbytek roku vyhýbat problémům. Do deseti minut ať jsi zpátky a připrav se na to, že odpoledne po škole budeš uklízet moje kanceláře odshora dolů, a to celý týden.“

Jakmile zalezl dovnitř, zlostně jsem se na Rachel podíval. „Měla bys vědět, že ti tohle nikdy neodpustím.“

„Nevzpomínám si, že bych tě o to žádala.“ Protočila panenky a ustoupila.

„Ještě není po všem, Rachel.“

„To nebude nikdy.“

12. SKLADBA: Mine (1:57)

Ethan

Měl jsem to tušit...

„Děje se něco, Ethane?“ Tereza mě hladila po rameni, když jsem nás o pár týdnů později vezl na autobusovou zastávku.

„Vůbec ne,“ zalhal jsem. „Jenom o něčem přemýšlím.“

„Aha.“ Začervenala se. „O tom, že se mnou strávíš víkend na chatě?“

Ne, že strávím víkend na chatě s Rachel... „Samozřejmě.“

Se zarudlými tvářemi se opřela do sedadla.

Zatímco jsem zatácel po klikaté, sněhem pokryté silnici, hlavou se mi honily myšlenky na Rachel. Už tak je dost zlé, že se moje představy od chvíle, co se nastěhovala, vymkly kontrole, že jsem ochutnal její ústa a toužil po přídavku. Ovšem to, že si první dva roky, kdy byla pryč, většinu věcí v dopisech vymýšlela, jsem si měl uvědomit už dávno – tenkrát, když jsem ji napůl podezříval, že to dělá.

Od toho večera, kdy mi řekla, že si svoje románky vymyslela, jsem si dopisy z té doby znovu pročetl a četl i mezi řádky. Vrtěl jsem hlavou nad tím, jak očividně čerpala z literárních postav a jmen spisovatelů a že mě to nikdy nenapadlo zpochybnit.

Použila jména Dick Charles (Charles Dickens), Chris Grey (Christian Grey), Jon Grislem (John Grisham) a tolik dalších okatých variací, až jsem byl v šoku, že jsem si toho dřív nevšiml. Na jednu stranu jsem se tomu chtěl smát, na druhou jsem jí chtěl říct, že jsem někdy flámoval a randil o to víc, protože jsem se snažil udržet krok s tím, co mi psala ona.

„Opravdu se moc těším, že s tebou strávím celý víkend,“ poznamenala Tereza a dala mi pusu na tvář, když jsem vjel na parkoviště.

„Já taky.“ Přinutil jsem se k úsměvu a hodlal jí věnovat jednu ze svých standardních hlášek, jenže jsem si všiml Rachel, která vysedala z auta někoho jiného. A pak jsem zahlédl kluka, jak jí dává pusu na tvář a potom na rty.

Tentokrát jsem věděl, že to bodnutí v hrudi nezpůsobila žárlivost. Byla to stoprocentní závist.

13. SKLADBA: Dancing With Our Hands Tied (4:49)

Rachel

„Výlet čtvrťáků na chatu“ je jen přezdívkou pro „víkend plný sexu a alkoholu“. Navíc byl zrovna Halloween, takže to bylo o to šilenější.

Od chvíle, kdy jsme nastoupili do autobusu, uličkou kolovaly sem a tam červené kelímky a placatky, páry se muchlovaly, jako by se nikdo nedíval, a velká skupinka ožralů falešně zpívala písničky z devadesátek. Co se týká těch „šíleností“, maskovaný Spiderman rozesílal trávou napuštěné gumové medvídky, Sněhurka se nacpávala šlehačkou a královna Elsa (všech pět) každou druhou hodinu vychlastala na ex celé pivo.

V autobuse nebyl žádný oficiální zástupce školy. Byla ustanovena pouze skupina organizátorů, kteří pro nás vydali tři jednoduchá pravidla:

Neperte se.

Nepřežene to s pitím.

Používejte kondomy.

Dívala jsem se před sebe, zatímco autobus sjížděl po klikaté cestě, a zatraceně doufala, že se brzy na tu „úžasnou chatu“ dostaneme. Srdce mi bilo v bolestném rytmu, který jsem ještě nikdy necítila, a potřebovala jsem z toho autobusu co nejdřív vypadnout.

Od chvíle, kdy jsem uviděla Terezu, jak sedí vedle Ethana, opírá se mu hlavou o rameno a šeptá mu něco do ucha, jsem něco cítila.

O čem si to tam povídají?

„Není ti nic, Rachel?“ Ryan mě poklepal po rameni, tak jsem se na něj podívala.

„Ne, jsem v pořádku.“

„Určitě?“ Usmál se a podal mi bagel. „Jsi už pár hodin docela zamlklá. Neříkej mi, že si celý víkend budu muset povídat sám se sebou.“

„Vůbec ne,“ řekla jsem a oplatila mu úsměv. „Promiň mi to. Přinesl jsi nějaká malá plátna, na kterých bysme mohli pracovat, zatímco tam budeme?“

„Samozřejmě že ne.“

„Co tím myslíš? Myslela jsem, že se mnou chceš malovat.“

„Rachel, malujeme, kdykoli jsme spolu v kampusu. A když nemalujeme, pijeme spolu kafe.“

„A co?“

„No...“ řekl, naklonil se ke mně a políbil mě na rty. „Myslím, že spolu můžeme tenhle víkend na chatě trávit čas nějak jinak.“ Políbil mě o něco silněji, jemně mi oddělil rty jazykem a pak se odtáhl.

„Fajn.“ Usmála jsem se a zadívala se do přední části autobusu. Přistihla jsem Ethana, jak na mě hledí.

Zatínal čelisti. Věděla jsem, že celý ten polibek viděl. Taký jsem věděla, že jsem až doted, kdy se jeho oči střetly s mýma, necítila na hrudi vůbec nic.

„Hej, všichni, teď mě poslouchejte,“ promluvil do mikrofonu, když autobus projel bránou. Upíral pohled na mě, a když mě Ryan objal kolem ramen, přimhouřil na něj oči.

„Až autobus zastaví, půjdete všichni do chaty a postavíte se do řady u jednoho ze tří stolků, kde se zapíšete,“ řekl. „Někteří čtvrtáci, kteří pomáhali s organizací, už jsou tady a měli by mít balíček s číslem vašeho pokoje a s rozvrhem stravování.“ Odmlčel se a chytil se opěrky hlavy, když autobus vjel na nerovnou cestu.

„Každá osoba má vlastní pokoj a každej pokoj má panoramatickej výhled na hory. U všech pěti krbů v chatě bude neomezená zásoba horký čokolády, dalších dobrot a kafe. Máte neomezenej přístup k vířivkám v suterénu a...“ Přestal mluvit, když mě Ryan začal prsty vískat ve vlasech. „... a zbytek informací najdete ve svých balíčcích.“ Zlostně na mě pohlédl a hodil mikrofon Gregovi, než se vrátil na svoje sedadlo.

„Díky, Ethan.“ Greg se usmál. „Hm. Vynechal jsi asi tak osmdesát procent toho, cos měl říct, ale možná je to proto, že jsi už míle před ostatníma a unavenej ze všeho toho sexu?“

Všichni se zasmáli.

Kromě mě.

„Jste zodpovědní za svoje věci,“ pokračoval Greg. „Nejsou tu žádný ztráty a nálezy, jestli ale najdete něco ve společných prostorech, co není vaše, klidně to přineste mně nebo Ethanovi a my rozešleme hromadnou zprávu, aby si to majitel mohl vyzvednout.“ Otočil list papíru. „Nikdo nestanovil večerku, ale doba, kdy se vydává snídaně a oběd, je pevně daná,

protože jídlo sem doručuje cateringová služba. Na večeri bude každý den pizza a salát. Otázky?“

Někdo vzadu zvedl ruku.

„Jo?“

„Povíš jim ty ‚šukací pravidla‘?“

„Jo, jasně.“ Greg se usmál. „Jsme tu všichni dospělí a vsadím se, že tu tenhle víkend proběhne spousta sexu, takže abyste předešli načapání při činu od svých spolubydlících na patře, pověste na kliku ponožku. A nešukejte ve společných místnostech, protože žádný dveře nemají zámek a všichni dneska mají mobily s kamerou. Ještě něco?“

Další kluk zvedl ruku.

„Jo?“

„Můžeme se teď vrátit k alkoholu a muzice?“

„Už jsem myslel, že se nezeptáte.“ Vypnul mikrofon a pak lidi začali sborově zpívat tu strašnou písničku z devadesátých let.

„Myslím, že si spolu tenhle víkend skvěle užijeme, Rachel.“ Ryan mi dal pusku na tvář. „Co říkáš?“

Přikývla jsem, neschopná promluvit. Na zbývajíc část cesty jsem nasadila falešný úsměv a předstírala, že jsem stejně nadšená jako on z toho, že se „líp poznáme“. Když jsme dorazili k chatě, dokonce jsem ho přesvědčivě políbila.

Ethan viděl každou vteřinu i tohohle polibku.

Než jsme se zapsali a vyzvedli si svoje registrační balíčky, byla půlka odpoledne a většina lidí se courala k řadě vířivek s horkou vodou v suterénu.

Všichni až na Ethana a Terezu, kteří se muchlovali na pohovce ve společenské místnosti. Od chvíle, kdy jsme vylezli z autobusu, ze mě Ethan téměř nespustil oči, ovšem Tereziny rty si našly ty jeho víc než jedenkrát.

V ten moment jsem věděla, že se budu ze všech sil snažit se mu po zbytek víkendu vyhýbat.

Fakt žárším.

„Chceš, abych tě doprovodil do tvýho pokoje?“ nabídl se Ryan a vezl ke mně můj kufr.

„To bych ráda.“ Odvrátila jsem se od Ethana a dovolila Ryanovi, aby mě chytil za ruku.

Jak jsme procházeli chodbou, obdivovala jsem krásu téhle chaty. Má pět podlaží, tři kuchyně s jídelnou, obrovskou hernu s kulečnickem a stoly na hokej a terasu s houpacími křesly s výhledem na hory. Je to upřímně dokonalé prostředí pro krátký pobyt, ale něco mi říkalo, že jestli si to chci užít bez bolesti na hrudi způsobené žárlivostí, budu se sem muset někdy vrátit sama.

„Tady je tvůj pokoj,“ promluvil Ryan a zastavil se přede dveřmi. „Máš číslo 421. Já jsem na druhé straně, v pokoji 513.“

„Děkuju.“ Odemkla jsem dveře a on mi zavezl kufr dovnitř.

„Půjdu se osprchovat,“ řekl a dal mi pusu na čelo. „Sejdeme se u centrálního ohniště asi tak za hodinu?“

„Jasně.“ Usmála jsem se a čekala, až odejde. Vytáhla jsem mobil. Kéž bych měla nejlepší kamarádku, které bych mohla zavolat a vylít si jí srdce. Rozhodla jsem se, že se zeptám na názor Penelope, jenže jsem na displeji uviděla e-mail od Ethana.

PŘEDMĚT: Rozhovor

Rachel,
musíme si promluvit. Hned.
Trhni si.
Ethan

PŘEDMĚT: Re: Rozhovor

Ethane,
jsem na tomhle výletě s Ryanem a ty jsi tady s Terezou. Myslím, že bude nejlepší, abys mě požádal, abychom si promluvili, až se vrátíme do kampusu.
Trhni si.
Rachel

PŘEDMĚT: Re: Re: Rozhovor

Předně jsem *nežádal*.
Trhni si.
Ethan

Mobil jsem odložila a on znovu zazvonil. Nezvedla jsem ho. Svlékla jsem se, vklouzla pod sprchu a doufala, že je tahle chata dost velká, abychom se těch pár dní jeden druhému vyhnuli.

Všechny moje naděje vzaly za své ještě ten večer.

Venku padal těžký sníh a v domě vypadl proud, takže se všichni poflakovali kolem obrovského ohniště ve středu chaty. U oken stál dlouhý stůl plný červených kelímků a láhví alkoholu, u dveří ležela sbírka spacáků a baterek a na několika místech byly hromady sendvičů s marshmallowy.

Stála jsem v řadě za Terezou a její kamarádkou a kousala se do jazyka, protože zapomněly šeptat.

„Už ses s ním vyspala?“ zeptala se ta kamarádka.

„Ještě ne,“ odpověděla Tereza. „Ale myslím, že k tomu rozhodně dojde dneska večer. K čertu, když nejde elektřina, co jinýho bysme tu asi tak mohli dělat?“

„Nemůžu uvěřit, že čeká tak dlouho, než si to s tebou rozdá.“ Kamarádka se zahihňala. „Možná je do tebe fakt udělanej?“

„Myslím, že jo.“ Tereza skoro omdlela. „Dává mi i takový něžný polibky. Mám pocit, že nejsou toho druhu ‚chci tě jenom ojet‘. Jsou sladký a jemný. Vlastně trochu pasivní, ale bože... Ten jeho klacek. Dneska v autobuse byl tvrdej jak skála. A vím jistě, že až mě konečně ošuká...“

Vystoupila jsem z řady a přešla k jiné hromadě marshmallowů, protože jsem zbytek jejích slov fakt nechtěla slyšet. Než jsem si vzala talíř, upravila jsem si sukýnku kostýmu víly Zvonilky a odložila hůlku.

„*Rachel*.“ Ethan mě zezadu chytil za loket a otočil mě k sobě. Oblečený jako král na mě přimhouřil oči a žíla na krku mu vystupovala, jako bychom se právě drsně pohádali. „Musíme si promluvit.“

„O tom, jak skvěle jsi zorganizoval tenhle výlet?“ promluvila jsem ochraptěle. „Přestože nejde elektřina, opravdu na mě udělalo dojem, kolik jste toho dopředu naplánovali a že jste mysleli na všechno.“

„O tom mluvit nechci,“ odpověděl napjatým hlasem. „A dobře to víš.“

„Jde o to, že jsem nechala v pokoji otevřený okenice? Protože můžu přísahat, že jsem to dvakrát zkontrolovala, než jsme odjeli, takže –“

„Máš v plánu s ním píchat?“ přerušil mě.

„Cože?“

„Zeptal jsem se jasně, *Rachel*.“ V očích se mu kmitla bolest. „Máš v plánu s ním píchat?“

Ustoupila jsem. „Na to se mě nesmíš ptát.“

„Právě jsem to udělal.“ Nespouštěl ze mě oči. „Pokus se mi *úmyslně nelhat*, jestli to zvládneš.“

„Máš v plánu ojet Terezu?“ Založila jsem si ruce. „Ať tak či tak, netušila jsem, že ti na tom tak záleží.“

„Vlastně nezáleží.“

„Tady jsi, *Ethane*!“ Tereza se mu zavěsila do rámě. „Pojď mi pomoci naložit talíře. Nevím jistě, jestli chceš ty říznutý marshmallowy s polevou

navíc, nebo ne.“ Podívala se na mě a protočila panenky, než ho odtáhla pryč.

S bušícím srdcem jsem si naložila plný talíř – od každého něco – a vrátila se k ohništi.

Našla jsem si místo vedle Ryana, popadla klacek, nabodla na něj marshmallow a podržela ho nad ohněm.

Ethan s Terezou se posadili přímo naproti nám a on na mě okamžitě upřel oči. Ryan mě objal kolem ramen a Tereza nabídla Ethanovi svůj kousek marshmallowu.

Skrz plameny, které nás oddělovaly, jsem sledovala každý jeho pohyb a on pozoroval mě. Dovolil Tereze, aby mu sundala bundu a hodila si ji přes ramena. Já jsem nechala Ryana, aby mě hladil po odhalených stehnech.

Když od něj Tereza konečně odešla, uvažovala jsem, že bych za ním zašla a ujistila ho, že nemám v plánu s Ryanem spát – nikdy – ale Greg popadl megafon a všechny umlčel.

„Hej, lidi!“ zakřičel Greg ze středu místnosti. „Právě jsem dotelefonoval s majiteli chaty a říkali, že elektřina zase brzy půjde!“

Ozval se hlasitý potlesk.

„Do té doby je nutný, abyste všichni zůstali v hlavní budově, pro případ, že by to trvalo dýl, než si myslí.“ Zvedl kbelík a zatřásl s ním. „Ale zatímco budeme čekat, rád bych se s váma všema podělil o svůj příspěvek k tomuhle výletu.“

„Konečně jsi zaplatil svůj díl za jídlo?“ zeptal se někdo.

„Ne, k čertu.“ Odfrkl si a zasmál se. „Nakoupil jsem ale hromadu kondomů pro jeho i její rozkoš. Prémiový značky.“

Skupinka kluků zavýskala a já jsem potlačila nutkání obrátit oči v sloup, když se svým darem začal obcházet místnost.

Jakmile došel k nám, Ryan si k mému překvapení pár kondomů z kbelíku vzal.

„Jenom pro případ, že bys pozdějc chtěla,“ zašeptal a dal mi pusku na tvář. „Žádný tlak.“

Ethan prudce odložil talíř, došel ke mně a se zamračeným výrazem ke mně natáhl ruku. „Musím si s tebou promluvit, Rachel. Hned.“

Kvůli výrazu v jeho obličeji jsem se s ním nechtěla přede všemi hádat.

„Omluvíš mě na minutku, Ryane? Můj spolubydlící se mnou asi chce probrat něco, co se týká našeho domu.“

„Samozřejmě.“ Usmál se, Ethan mě vytáhl na nohy a odvedl do kulečnickové herny.

Zabouchl dveře, založil si paže a proklál mě pohledem.

Polkla jsem, o krok ustoupila, jenže on se o krok přiblížil. Couvala jsem až k ledově chladnému oknu a on šel za mnou.

Položil ruce na sklo vedle mojí hlavy a uvěznil mě tak na místě.

Pohlédla jsem mu do očí, zatímco se díval do mých, a čekala, že mi poví to, co mi chce sakra říct, jenže na slova nikdy nedošlo.

Bez varování přitiskl ústa na moje rty a políbil mě – tvrdě. Vjela jsem mu rukama do vlasů a zasténala a on polibek prohloubil.

S očima upřenýma do mých mi vklouzl rukou pod sukni a jediným plynulým pohybem mi serval kalhotky. Zastrčil si je do kapsy a boky mě přišpendlil ke sklu.

Cítila jsem na stehně, jak mu tvrdne pták, a položila mu ruce na opasek.

Ethan kousek ustoupil a povytáhl obočí, když jsem mu rozepnula kalhoty, ale nezvládla mu osvobodit penis.

Chytil mě za ruku, položil si ji na břicho a sunul ji přes pupek až do slipů.

Zalapala jsem po dechu, když pod mým dotekem ztvrdl a když mi vedl ruku po tom dlouhém a silném mužství nahoru a zase dolů. Pod jeho intenzivním pohledem jsem zrudla a uchopila ho trochu pevněji. Dál jsem po něm klouzala rukou, až zasténal.

„Vytáhni ho,“ požádal mě ochraptělým hlasem.

Poslechla jsem ho a vysvobodila ho z kalhot. Když jsem viděla, jak je obrovský, znovu jsem zrudla.

Ethan vyndal z kapsy balíček s kondomem a položil mi ho do ruky – mlčky mě tak pobídl, abych mu ho navlékla.

Škubla jsem za obal, ale měla problém ho otevřít, tak mi ho Ethan vzal z ruky a roztrhl ho sám.

Když jsem mu ho nasadila, opatrně mi z vlasů sundal čelenku a odložil ji na kulečnickový stůl. Rozepnul mi přední část kostýmu, pohlédl mi do očí a opřel se čelem o moje.

Potáhla jsem za lem jeho trička a trhla jím nahoru, odstrčil mi však ruce a usmál se. Svlékl si tričko přes hlavu, nechal ho spadnout na zem a odhalil perfektně vyrýsované břišní svaly.

Aniž by ze mě spustil oči, položil mi ruce na boky, opatrně mě zvedl a posadil mě na kulečnickový stůl. Sklouzl mi prsty do rozkroku a zasténal,

když ucítil, jak jsem vlhká.

Vsunul dva prsty hluboko do mě, přitiskl ústa na moje rty a škádlil mě dlouhým a pomalým polibkem, kterým zničil všechny předešlé. Třel mě prsty, sál mi spodní ret, svíral ho a zase pouštěl.

„Omotej mi nohy kolem pasu,“ zašeptal.

Nepohnula jsem se. Oplácela jsem mu polibek a měla problém se soustředit, zatímco mě jemně kousal do spodního rtu.

„*Rachel*.“ Vytáhl ze mě prsty a odtrhl ode mě ústa. „Omotej mi nohy kolem pasu.“

Poslechla jsem ho, Ethan se navedl mezi moje nohy a jediným přírazem se zabořil hluboko dovnitř.

Než jsem mohla vykřiknout rozkoší, umlčel mě polibkem. Chytil mě za zadek a sevřel ho. Zvedl mě a přitiskl ke zdi. Objala jsem ho rukama kolem krku a nohy nechala omotané kolem jeho pasu.

Zatímco do mě přirážel, zavřela jsem oči. Šukal mě tvrději a hlouběji než kdokoli kdykoli dřív.

„Dívej se na mě,“ varoval mě tiše. „*Rachel, dívej se na mě.*“

Nechala jsem však oči zavřené a on zrychlil tempo. Sténal, zatímco jsem mu zarývala nehty do kůže. Když jsem konečně otevřela oči, viděla jsem, jak se pohnuly dveře.

Chtěla jsem něco říct, ale Ethan mě zase umlčel ústy.

Někdo vešel dovnitř a odhodil něco do koše, než zase rychle dveře zavřel, jako by si nás vůbec nevšiml.

„Aaach...“ Praštila jsem se hlavou do okna, když se Ethan odtrhl od mých úst a chytil mě pevněji kolem pasu.

Jakmile změnil tempo, vnitřní svaly mi kolem něj začaly tepat. Pořád do mě přirážel rychle, ale méně bezhlavě. Stále dominantně.

„Hmmm.“ Přitiskl mi ústa ke krku, přesně tam, kde nechal poslední cucflek, který jsem zakryla korektorem. Potom zašeptal: „Nechal jsem tam tu značku úmyslně...“ Kroužil mi jazykem po pokožce a škádlil mě zuby – rozhodně mi tam zanechá další vzpomínku na svá ústa.

„Oooch...“ Cítila jsem, jak se přestávám ovládat, a po páteři mi přebíhalo silné chvění. „*Ethaneeee...*“

Nedostal možnost odpovědět.

Když mi tělem projel orgasmus, v absolutní rozkoši jsem zaječela a on se znovu pokusil utišit moje zvuky polibky.

Celé tělo se mi třáslo a Ethan mě posadil na kulečnickový stůl. Vklouzl do mě ještě několikrát, než sám dosáhl vrcholu. Potom co se udělal, dál mě svíral pažemi kolem těla a každých pár vteřin mě políbil na čelo.

Oddychovali jsme, zírali jeden na druhého a zůstávali do sebe zapletení.

Když se mi dech uklidnil, pohladil mě prsty po klíční kosti, usmál se na mě a tím mi rozbušil srdce. „Jsi v pořádku?“

Přikývla jsem.

„Dobře.“ Pomalu se ze mě vytáhl a já se chytila hrany stolu, abych neztratila rovnováhu.

Vyhodil kondom do koše a zase se na mě podíval. Přála jsem si, abychom si to spolu rozdali už před roky.

Zvedl mě z kulečnicku a postavil na zem. Potom mě políbil na ústa a zašeptal: „Pojď do mého pokoje, ať to můžeme dokončit.“

„Fajn,“ vydechla jsem udýchaně. „Co bude s Ryanem a Terezou?“

„Co by s nima bylo?“ Přejel mi prsty po rtech. „Ani jednomu z nás na nich nezáleží.“

14. SKLADBA: Dress (2:14)

Rachel

Ethan mě z kulečnickové herny odvedl ven únikovým východem a přes sněhem pokrytý zadní dvůr jsme šli k zadnímu vstupu do chaty. Držel mě u sebe, zatímco do nás narážel ostrý vítr se sněhem, a když jsme konečně dorazili do jeho pokoje, přitáhl mě ke svému krbu a posadil se přede mě.

Pomalů ze mě svlékal kostým a díval se mi do očí. Zajel rukou na moje záda a rozeplnul mi podprsenku. Stáhl mi ji z ramen a hodil na zem.

„Zuj si lodičky,“ pobídl mě, jakmile odhodil na zem šaty.

Poslechla jsem ho a on je položil blíž k ohni.

Sundal si tričko a džíny a odložil je vedle mého kostýmu, aby uschly. Potom mě chytil za ruku a odvedl k posteli.

Beze slova mě shodil na matraci, takže jsem ležela zády na přikrývce.

Ethan si vylezl nade mě, líbal mě od stehén nahoru, přes břicho a prsa. Věnoval se jazykem každému centimetru mé pokožky. Když tu cestu pak zopakoval svými rty, rozdmýchal ve mně požár.

„Mám otázku,“ zašeptal, když dorazil k mému krku. „A potřebuju znát upřímnou odpověď, ne jednu z těch tvých kreativních lží...“

Než jsem mohla odpovědět, zakryl má ústa svými. Podmanil si je, rukama mi třel stehna a trochu mi je roztáhl.

„V jednom z dopisů jsi mi psala o starším studentovi umění, se kterým jsi randila ve třetíáku,“ pronesl šeptem. „Tvrdila jsi, že hodoval mezi tvýma nohama celý hodiny a že byl tak dobřej, že se mu nikdo jinej nevyrovná...“ Letmo mě kousl do spodního rtu a zadíval se mi přímo do očí. „Je to pravda?“

„Částečně.“

Povyτάhl obočí. „Která část?“

„To, že byl starší a že studoval umění,“ odmlčela jsem se. „Nic víc.“

Ethan se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. Pak se odsunul, začal mi líbat stehna a já jsem byla dokonale bezmocná.

Klekl si na zem a několik vteřin na mě hleděl. Potom mě chytil za kotníky a jediným pohybem si mě snadno přitáhl blíž k sobě. Hodil si moje nohy kolem ramen.

Nedal mi příležitost zareagovat. Ponořil hlavu mezi moje stehna a vsál do úst napuchlý poštěváček.

„Sakra, Ethane...“ Okamžitě jsem se posadila a popadla ho za vlasy.
„Počkej, zpomal trochu...“

Nezpomalil.

Dál mi kroužil jazykem v klíně a vlastním tempem si mě vychutnával. Kdykoli jsem mu řekla, aby zpomalil, zastavil se a vsunul hluboko do mě dva prsty – a zatím mě líbal na rty, jak se mu zachtělo.

„Aaach...“ vykřikla jsem, když jsem se pod jeho jazykem začala chvět a boky se mi proti jeho obličejí svíjely.

Nedokázala bych to v sobě zadržet, ani kdybych se snažila, a když mě ovládl orgasmus, dopadla jsem zpátky na postel a křičela jeho jméno z plných plic.

Zavřela jsem oči a cítila, jak mě líbá na stehnech. Potom na břicho.

Když přestal, ležela jsem nehybně ještě několik minut.

Uslyšela jsem v koupelně téct vodu a převrátila se na břicho.

O pár minut později jsem mezi nohama ucítila teplou žínku. Potom mě políbil do prohlubně zad.

„Ještě jsme neskončili, Rachel,“ zašeptal. „Zdaleka ne.“

„Cože?“ Sotva jsem slyšela vlastní hlas. „Cos to právě řekl?“

„Slyšela jsi dobře.“ Sklouzl mi rukama po stranách a zvedl mě na všechny čtyři. „Teprve jsme začali...“

Popadl mě za boky a pomalu do mě vklouzl. Jak se do mě zasouval centimetr za centimetrem, vykřikla jsem. Připomněl mi, jak proklatě skvělý to byl pocit, když jsem ho v sobě měla poprvé.

„Je mi v tobě zatraceně úžasné,“ zašeptal mi u zátylku, když se do mě celý ponořil. Pak mě plácl po zadku. „Chytni se čela postele.“

Nevyšli jsme z jeho pokoje celý víkend.

14A. SKLADBA: Reputation (2:18)

Rachel

V neděli ráno jsem se převrátila v Ethanově posteli. Bolely mě všechny svaly. Nemohla jsem uvěřit, že jsem s ním po všech těch letech spala a že jsem si to zoufale chtěla zopakovat.

Přinutila jsem se posadit a zahlédla na podlaze několik prázdných obalů od kondomů.

Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm... Proboha...

Zvedla jsem mobil a viděla, že je neděle a že do dvou hodin musíme nastoupit do autobusu.

„Ethane?“ zavolala jsem.

Neodpovídal.

„Ethane?“

Pořád nic.

Kruci.

Došla jsem ke krbu a oblékla si zase kostým a lodičky. Z koupelny jsem si půjčila župan a zkontrolovala chodbu, než jsem se rozběhla do svého pokoje.

Uvnitř jsem okamžitě vklouzla pod sprchu – a zadržovala steny, když mě horká voda bodala a odhalovala všechny namožené svaly.

Asi hodinu před odjezdem jsem zkontrolovala, že jsem v pokoji nic nezapomněla, a pak jsem se pokusila pospíšet si na autobus. Netrvalo ani minutu, abych si uvědomila, že „pospíchat“ nejsem schopná. Měla jsem proklatě slabé nohy.

„Užil sis víkend?“ zeptala jsem se Ryana a snažila se sebou necuknout, když jsem se k němu posadila.

„To jako fakt?“ Protočil panenky, vstal a přesunul se na jiné sedadlo.

V mobilu mi od něj přistála textovka.

Ryan: Po prvním večeru ses na mě vykašlala a nevrátila se. Dnes ráno jsem tě ale viděl, jak se plížíš zpátky do svého pokoje. Jdi se bavit s tím, s kým jsi šukala.

Prudce jsem se nadechla a mobil odložila.

„Skoro celej víkend jsem neviděl Ethana,“ zašeptal někdo za mnou.

„Nebylo mu blbě, nebo něco?“ zeptal se někdo jiný.

O pár minut později nastoupila do autobusu Tereza. Zamračila se na mě, zatímco ukládala svou tašku, a potom šla dozadu. Než jsem to mohla zpracovat, vlezl dovnitř Ethan a vypadal proklatě sexy. Naše oči se střetly. Uložil vpředu do skříňky svou tašku, potom se vydal uličkou dozadu. Vstala jsem však dřív, než se mohl posadit.

„Kam jdeš?“ zeptal se a pohnul se ke mně.

„Jenom chci lepší výhled.“ Pokrčila jsem rameny. „To je všechno.“

„Hmmm.“ Usmál se tak, že mi poskočil žaludek. „Jsi pořád rozbolavělá?“

Zrudla jsem. „Až přijedeme domů, můžeme si promluvit o tom, k čemu došlo?“

„Nechápu, o čem potřebujeme mluvit.“

„O nás.“ Zadívala jsem se na něj a ztišila hlas. „A o tom, že si lidi myslí, že spolu spíme.“

„Však spolu spíme.“ Usmál se. „Rozdávali jsme si to ještě před dvěma hodinama.“

„Víš, co myslím, Ethane.“

„Nevím. Nelíbilo se ti to?“

Neodpověděla jsem a on povytáhl obočí.

„Řekni mi, jestli sis to užila, než mi povíš nějakou blbost.“

„Jo, líbilo se mi to, Ethane,“ ztišila jsem hlas. „Šťastnej?“

„Jo. Takže co máš za problém?“

„Nechodíme spolu, ty nehledáš nic vážného a já nemám zájem čelit něčím spekulacím o tom –“

Přitiskl rty na moje a přede všemi mě tvrdě a dlouze líbal. Umlčel tak veškeré moje výmluvy. Když se ode mě odtáhl, lidi sborově zalapali po dechu a od kluků se ozvalo pár pochvalných výkřiků.

„Tak,“ řekl mi do rtů. „Teď už vůbec žádný spekulace nebudou.“

15. SKLADBA: Delicate (3:27)

Ethan

Pár dní po výletu na chatu...

Neznámé číslo: *Takže Rachel Dawsonová je „tvoje dřívější sousedka, kterou nemůžeš vystát“, jo?*

Neznámé číslo: *Věděla jsem, že spolu spíte a že mě využíváš, abys vyplnil svůj čas, než se vrátí.*

Neznámé číslo: *Pořád se mi po tobě stýská... Dej mi vědět, kdyby ses chtěl někdy usmířit. (Nechám všeho, stačí říct.)*

Vymazal jsem poslední sadu Lisiných zoufalých zpráv a uvažoval, že bych jí konečně odepsal „Táhni do prdele“, jak si zasloužila, nestála mi však za tu námahu.

Copak jsem ji neviděl s novým přítelem?

Netrpělivě jsem vyklouzl z postele a přešel chodbu k Rachelině ložnici. Zaklepal jsem na dveře, ale stejně jako předešlé večery mi neodpověděla. Co jsme se vrátili z toho výletu, snaží se mi za každou cenu vyhýbat, takže jsme spolu ještě znovu nebyli.

Zaklepal jsem na dveře ještě jednou, než jsem pomalu otevřel. Postel byla prázdná, neměla tu mobil ani kabelku.

Celý zmatený jsem jí poslal zprávu.

Já: *Ahoj. Jsi vzhůru?*

Neodepsala mi.

Zamířil jsem do Gregova pokoje, ale zastavil se, když jsem ho uviděl, jak se svalil na pohovku v obýváku. „Viděls dneska večer Rachel?“

„Možná.“ Založil si ruce. „Než ti to povím, musíme probrat něco důležitýho. Stanovit tu nová pravidla.“

Obrnil jsem se před jeho pitomostmi.

„Jestli ty a Rachel míníte randit pod mou střechou – jo, je to *moje* střecha stejně tak, jako je to tvoje střecha – nebudete mít sex na gauči v obýváku.“

„Tys měl sex na tomhle gauči minulej týden.“

„Jo, no...“ Zasmál se. „Když už o tom mluvíme, jestli se v tomhle semestru vynoří sexuální nahrávka a v pozadí bude náhodou náš dům a ty si budeš myslet, že ten chlap vypadá jako já... Nejsem to já. Je to někdo jiný.“

„Jsi opravdu tak tupej, nebo to dneska předstíráš?“

„No, jako druhej obor mám divadelní umění, tak možná předstírám.“

„To doufám.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Kam šla Rachel?“

„Ještě poslední pravidlo,“ prohlásil. „Kdykoli vy dva nebudete chtít být rušeni, musíš si pověsit ponožku na kliku dveří ložnice, abychom já nebo moje návštěva nevešli dovnitř. A musíš požádat Rachel, aby mi dohodila svoji nejnovější kamarádku. Bez diskuze.“ Zadíval se na mě, jako by právě uzavřel smlouvu století. „Každopádně Rachel je pravděpodobně tam kde včera.“

„Což je kde?“

Pokrčil rameny. „Co já vím? Jenom mi řekla, že chce odsud vypadnout kvůli tomu týdnu věnovanému ‚matkám a dcerám‘, co probíhá v kampusu. Taky ti ukradla pytlík čtvrtáků a požádala mě, abych ti to neříkal.“

Věnoval jsem mu prázdný pohled.

„Co je? Nepodělila se o ty čtvrtáky se mnou, takže nejsem povinný to tajemství udržet.“

Zasmál jsem se a popadl klíče od auta, protože mi došlo, kde Rachel je. „Vrátím se.“ Vyšel jsem ven, vklouzl za volant a zamířil přímo do prádelny Super Mydlinky.

Když jsem dorazil, žaluzie na všech oknech byly zatažené a venku nestálo jediné auto. Otevřel jsem dveře a procházel bludištěm praček a sušiček, dokud jsem v jednom koutě nezahlédl Rachel.

Na sobě měla šedé flanelové pyžamo, ve vlasech několik růžových natáček a usmívala se, zatímco si kreslila do notesu.

„Tady dneska plánuješ spát?“ zeptal jsem se a posadil se naproti ní.

„Ne.“ Vzhlédla ke mně. „Budu se celou noc učit a zároveň vyperu prádlo.“

„Jak ses sem dostala?“ zeptal jsem se.

„Uberem. Když můj spolubydlící říkal, že nesmím používat jeho auto.“

„Byla jsi tady i včera v noci?“

„Možná.“ Odložila tužku. „Máš snad problém s tím, že peru přes noc?“

„Jo, jestli to děláš, aby ses mi vyhnula.“

„Nedělám.“ Zčervenaly jí tváře. „Učím se na písemku a peru prádlo.“

„Rachel, je jedna v noci. A v nejbližší době tě žádná písemma nečeká.“

„Prostě jsem chtěla na pár nocí vypadnout z domu, víš? Kvůli změně prostředí a... celibátu.“

„Takže si myslíš, že jsem se zastavil ve tvém pokoji uprostřed noci?“
Usmál jsem se. „Kvůli sexu?“

„Udělal to?“

„Zastavil jsem se tam a všiml si, že tam nejsi,“ řekl jsem.

„A nedoufal jsi v sex?“

„Rozhodně ano.“ Vytáhl jsem jí z vlasů natáčku a pramen sklouzl ve vlně k jejím ramenům. „Vzhledem k tomu, že sex s tebou je ten nejlepší, co jsem zažil, myslím, že je normální, že si to chci zopakovat.“

Tváře jí zase zrudly. „Pro mě to bylo jenom fajn.“

„Jakmile se uděláš pětkrát za jednu noc, je to víc než jenom fajn.“ Přejel jsem jí prstem po rtech. „Pověz mi pravdu. Proč se mi vyhýbáš?“

„Nechci, aby sex ovlivnil náš vztah – ať už ten předstíraný, nebo to skutečný nepřátelství,“ vysvětlila konečně. „Nechci, aby se tím cokoli změnilo.“

„Víš, začínám si myslet, že naše kamarádství nikdy předstíraný nebylo.“
Zadíval jsem se jí do očí. „A taky si myslím, že jsme ve skutečnosti nikdy nebyli nepřátelé.“

„Nastoupila jsem na Semestr na moři, protože jsem se po střední škole chtěla od tebe dostat co nejdál, a živě si pamatuju, jak jsme se předtím neustále hádali a rvali. Dokonce jsme se hádali i v té první sérii dopisů, co jsme si posílali. Vždycky jsme byli nepřátelé, Ethane. Vždycky.“

„Takže ty chvíle, kdy jsi v noci vlezla oknem do mého pokoje a spala v mojí posteli za ‚dočasnýho příměří‘, se nepočítají?“

„Ne, když součástí toho příměří bylo chovat se, jako by se to nikdy nestalo.“

„Oba ovšem víme, že stalo.“

„A co? Kdykoli jsem vlezla k tobě do okna, abych si o něčem promluvila, jenom jsem tě využívala, protože jsem neměla nikoho jiného.“

„Já jsem taky neměl nikoho jiného, Rachel.“

„Kamarádů jsi měl spoustu.“

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Jen jsem si to myslel.“

Rozlehlo se ticho.

Vytáhl jsem jí z vlasů další natáčku a nespouštěl z ní oči. „Opravdoví nepřátelé na sebe navzájem nedávají pozor a osobní život toho druhého je

jím rozhodně ukradenej.“

„Přesně. My jsme si byli ukradení. Tak co chceš říct?“

„Nenapadá mě jedinej mezník, jediná důležitá událost v tvém životě, u který bych nebyl s tebou.“

„Já vím. Byl jsi tam, abys je všechny *zničil*.“

„Ne.“ Zasmál jsem se. „Chtěl jsem ti říct, že jsem tam pro tebe byl, když jsi mě potřebovala, a tys tam zase byla pro mě. A nikdy k tomu nedošlo automaticky, Rachel. Vždycky to bylo vlastní rozhodnutí.“

Zavrtěla hlavou. „Co se mi tu snažíš říct, Ethane? Že si máme zase zašukat, protože máme společnou minulost?“

„Měli bysme si zašukat, protože sex s tebou je jako z jinýho vesmíru,“ odpověděl jsem a pozoroval, jak se červená. „Navíc si myslím, že bysme měli přestat říkat našemu přátelství ‚dočasný‘ a nahradit to slovem ‚dlouhodobý‘. A protože tě znám...“ odmlčel jsem se a nechal ji říct těch pět slov, která namítne, kdykoli to zmíním.

„Neznáš mě ani trochu, Ethane.“

„Přesně.“ Usmál jsem se. „Každopádně ti můžu slíbit, že sex mezi náma nic nezničí. A protože v tom každěj druhej chlap selhal, měla bys mi dát šanci být tím, po čem toužíš od té doby, co tě znám.“

„Chceš zkusit být můj nejlepší kamarád?“

„Tvůj nejlepší kamarád už jsem,“ prohlásil jsem s pohledem upřeným do jejích očí. „Mluvím o tom, že bych byl tvůj přítel.“

Spadla jí brada a vytřeštila oči. Stále měla červené tváře, ale mlčela.

„Je to ano?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že nevíš, jaký mám na přítele požadavky.“

„Vsadím se, že máš seznam,“ poznamenal jsem. „Chceš, abych se na něj podíval?“

„Nemám seznam, Ethane.“ Oči ji usvědčovaly ze lži. „Kdybych ale měla seznam – čistě hypoteticky – na prvním místě by stálo, že pravý přítel nepodvádí.“

„Já jsem nepodváděl nikdy.“

„Na druhým by bylo, že skutečný přítel zajistí, aby se každý týden konaly romantický výlety.“

„Máš ještě další seznam požadavků na skutečný rande, že jo?“

„Rozhodně ne.“ Zase se začervenala. „Třetí požadavek zní žádnéj sex, ale spousta intimních chvil.“

„To by mi nevadilo, kdybych už nebyl na našem sexu závislej.“ Vytáhl jsem jí z vlasů další natáčky. „Ale na ty intimní chvíle se těším.“

„Ještě jsem nesouhlasila.“

„Jenom proto, že to chceš oddalovat a zdramatizovat to.“ Usmál jsem se. „To dělají všechny tvoje oblíbené hrdinky, je to tak?“

Usmála se, ale neodpověděla.

„S tím si poradím.“ Odsunul jsem její nohy a vstal. „Dám ti pár hodin, než mi řekneš ano.“

„Myslím, že bude trvat dýl než pár hodin, než si to promyslím.“

„O tom pochybuju.“

„V tom případě ti povím svou odpověď za pár týdnů.“

Zasmál jsem se, políbil ji a jemně ji kousl do spodního rtu. Potom jsem ji chytil v pase, zvedl ji a posadil na sušičku.

Rozepnul jsem jí pyžamový vršek a zašeptal jí do rtů. „Myslím, že pro mě budeš mít odpověď, kterou hledám, ve chvíli, kdy s tebou dneska v noci skončím.“

TENKRÁT: V sedmnácti letech

Ethan

Milá Rachel,

(Tohle je zpráva v příměří.)

tvůj učitel z pokročilého umění se mě ptal, proč jsi poslední dva týdny chyběla. Nevím, jestli chceš, abych mu řekl, že jsi je strávila v nemocnici se svou mámou, proto jsem si něco vymyslel. Taky jsem ho požádal, aby mi dal pro tebe domácí úkoly. (Požádal jsem o to taky všechny tvoje ostatní učitele.) Dal jsem ti všechno do schránky.

Trhni si.

Ethan

Milá Rachel,

(Je to další zpráva v příměří.)

tvůj obraz „Nenávidím ho“ získal o víkendu první místo na státní umělecké výstavě. (Myslel jsem, že říkáš, že už mě nemaluješ s noži zabodnutými do mé hrudi?)

Byl jsem tam, protože jsem vyhrál soutěž o nejlepší slohovku. Řekl jsem jim, že jsem tvůj soused, a oni mi dovolili za tebe přijmout modrou šerpu a finanční odměnu. Nechci ti to dávat to schránky, takže to leží na mém stole.

Dej mi vědět, až to budeš chtít přinést.

Trhni si.

Ethan

Milá Rachel,

moc mě mrzí, že ti umřela máma.

S pozdravem

Ethan

Zmuchlal jsem dopis a hodil ho Rachel do okna. Přistál na jejím stole, na všech ostatních dopisech, co už jsem tam hodil.

Když její mámě před několika měsíci zjistili rakovinu ve čtvrtém stadiu, Rachel tomu odmítala uvěřit. Vyletěla z domu a přišla ke mně, kdykoli její matka začala říkat věci jako: „Až tady nebudu, ujisti se...“ nebo „Až tu budete s tátou sami, nezapomeň...“

Byla tak moc přesvědčená, že nad tím její matka zvítězí, že to nechtěla poslouchat.

Ačkoli se moji rodiče (a spousta dalších lidí v okolí) nechtěli vzdávat naděje, obrnili se před nejhorším.

Rachel byla jediná, kdo to neudělal.

Od pohřbu pořád seděla na podlaze ve svém pokoji a brečela.

Prvních pár týdnů se hlavními dveřmi proměňovala její širší rodina s jídlem a květinami – mávali mi, když jsem se díval – nakonec však

návštěvy ustaly.

Naházel jsem jí do pokoje hromadu dopisů, psal jí, že je mi to líto, ptal se jí, jestli něco nepotřebuje, jenže mi nikdy dopis nehodila.

Kamarádky ze školy (nebo spíš spolužačky, protože skutečné přátele nikdy neměla) se u ní ani jednou nezastavily, aby ji zkontrolovaly, jak jí je, a řekl bych, že jí nikdy nezavolaly ani neposlaly dopis. Když jsem konfrontoval jednu z holek z jejího uměleckého klubu a zeptal se, kdy má v plánu za ní přijít na návštěvu, odpověděla: „Proč nemůže Rachel přijít za mnou? Vždyť je přece dost silná holka, určitě kvůli tomu celou tu dobu nebrečí, ne?“

Vstal jsem od stolu a rozhodl se, že je čas přestat čekat, až mi Rachel odepíše. Květiny na verandě, které tam lidi umístili na vyjádření soustrasti, už uschly a ona ani její otec nevyšli z domu už celou věčnost.

Zavolal jsem na pár míst ve městě a převlékl se. Potom jsem vyzvedl z oblíbeného květinářství její matky kytici lilií a zastavil s autem na jejich příjezdové cestě.

Zazvonil jsem, ale nikdo neotevíral.

Stiskl jsem zvonek znovu.

Pořád nic.

Zabouchal jsem tak silně, co to šlo, a čekal pět minut, než jsem došel k okraji verandy. Zvedl jsem čtvrtý květináč a našel náhradní klíč.

Vstoupil jsem dovnitř a našel pana Dawsona sedět v obýváku. Hleděl na televizi a po tváři mu tekly slzy.

„Richarde Dawsons, berete si Marii Londonovou za svou právoplatnou manželku?“ promluvil z reproduktorů hluboký hlas.

Pan Dawson přikývl a popotahoval, zatímco dál sledoval svoje svatební video.

Prošel jsem jídelnou a zamířil do patra, jenže jsem tam Rachel nenašel. Zkontroloval jsem všechny ostatní pokoje a pak sešel do kuchyně.

Rachel stála před troubou, vypadala bledě a o několik kilo lehčí.

Hnědé oči se setkaly s mýma a Rachel si založila ruce. „Ethane Wyatte, jestli jsi tady, abys mi řekl, že je ti to líto nebo že je moje máma na lepším místě, tak to, prosím, nedělej.“ Po tváři se jí kutálely slzy. „Slyšela jsem podobných vět tolik, že mi to vystačí na celý život.“

„Nejsem tady, abych ti něco takového říkal.“ Podal jsem jí lilie.

„Ach...“ Dotkla se květů. „Moje máma mi tyhle dávala každou poslední neděli v měsíci.“ Pomalu se usmála. „Její oblíbený květinářství vždycky

mělo navíc...“ Odmlčela se. „Mívala...“

„Dneska je poslední neděle v měsíci,“ poznamenal jsem a přistoupil blíž. „A teď je čas, kdy jste vy dvě obvykle zamířily na pozdní snídani do restaurace Modré jezero, je to tak? Dokonce i když jsi měla zaracha?“

Přikývla. „Jo. Dokonce i když jsem měla zaracha.“

„No, dneska ráno hned po otevření jsem do té restaurace zavolal.“ Vytáhl jsem z kapsy klíče od svého nového auta. „Celej den budou pro tebe držet na jezeře speciální člun.“

Nic neříkala, jenom na mě zírala.

„Jestli nechceš jet, nevadí,“ pokračoval jsem. „Napadlo mě ale, že bys mohla chtít vypadnout z domu.“

„Ta restaurace je poblíž univerzity. Řidičské oprávnění z našeho okresu tam neplatí.“

„Už jo.“ Podal jsem jí svou peněženku a ona ji otevřela.

„Ty už máš plnohodnotnej řidičák?“ Pohlédla na mě. „Je pravej?“

„Jo. Získal jsem ho před dvěma týdny se svým novým modrým kabrioletem.“

„Cože?“ Povytáhla obočí. „Tak proč jsi sem okamžitě nepřiběhl a nevmetl mi to do tváře?“

Neodpověděl jsem.

„Gratuluju k tomu autu,“ řekla. „Co se týká toho testu, je mi jasné, že jsi podváděl nebo jsi dostal nějakou učitelku, co je na zajíčky, nemá vkus a myslí si, že jsi roztomilej.“

„Rozhodně to druhý.“ Usmál jsem se. „Ještě mi pak koupila zmrzlinu.“

„Myslela jsem si to.“ Obrátila oči v sloup. „Dej mi pět minut, než se připravím.“ Odešla z kuchyně, vyběhla schody a vrátila se ve světle modrém tričku s citátem, které nosívala kromě ní i její máma. V tričku, které si navrhla a sama pomalovala. *Matka je dceřina první nejlepší kamarádka...*

S liliemi v rukou zamířila k hlavním dveřím.

Její táta stále zíral na televizi, tak jsem mu, než jsme odešli, upravil polštář za hlavou a nalil mu sklenici vody.

Když jsme došli k autu, otevřel jsem Rachel dveře spolujezdce a ona vklouzla dovnitř. S květinami v klíně si odkašlala.

„Tvoje nová přítelkyně tě podvádí s tvým ‚pravým kámošem‘ Mikem Harperem, co bydlí v naší ulici,“ oznámila. „Tenhle týden jsem je několikrát

viděla, jak chodí spolu domů během pátý hodiny. Muchlají se v jeho pokoji a pak se vrátí do školy.“

Nastartoval jsem a zadíval se na ni.

„Chtěla jsem ti to říct, až se příště pohádáme,“ pokračovala. „Ale protože vím, že ji máš opravdu rád, a protože jsi ke mně milej, myslím, že bys s ní měl přestat plýtvat časem a co nejdřív jí dát kopačky.“

„Udělám to.“ Podal jsem jí krabičku kapesníků a vyjel na silnici.

Tím naše konverzace skončila a Rachel se dívala před sebe. Půl hodiny jsme jeli v tichosti a na každých semaforech jsem se k ní naklonil a přitiskl jí na tvář čistý kapesník.

Když jsme dorazili k restauraci Modré jezero, k mému autu pospíchala servírka a otevřela Racheliny dveře. Přitáhla si Rachel do náruče a objímala ji.

„Je mi to líto, Rachel.“ Servírka plakala a svírala ji ještě silněji. „Tak moc líto.“

Jako další vyšel vedoucí restaurace a pak Rachel objímal jeden zaměstnanec za druhým. Když soustrast vyjádřila i poslední servírka, vedoucí vzal Rachel za ruku a pokynul mi, ať je následuju k molu.

„Budete dnes na vodě jediní, dobře, Rachel?“ Podal jí kytici bílých růží. „Můžete tam zůstat celou noc, jestli chcete.“

„Děkuju.“ Usmála se. „Opravdu si toho moc cením.“

Přikývl, odvázal člun od mola a pošeptal mi. „Dobře se o ni postarej, Ethane.“

„Spolehněte se.“ Řídil jsem loď do středu jezera a pak k místu, kde Rachel a její máma vždycky zastavovaly, aby měly ten nejlepší výhled na centrum města. Potom jsem stejně jako její máma vytáhl malou láhev perlivého moštu a nalil ho do dvou sklenic.

„Musíš pronést přípitek ,Na to, abys každé den žila nejlíp, jak to jde, Rachel‘.“ Po tváři se jí kutálely slzy. „To u toho vždycky říkala moje máma.“

„Fajn.“ Podal jsem jí sklenici. „Na to, abys každé den žila nejlíp, jak to jde, Rachel.“ Počkal jsem, až se napije, než jsem ji následoval.

Když dopila, odložila sklenici a pohlédla na mě. „Víš, co bude dál?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl jsem. „Je tohle ta chvíle, kdy tvoje máma obvykle říkala: ,Vím, že se občas neshodneme, ale chci, abys věděla, že tě mám stejně ráda víc, než kdy pochopíš.‘“

„Jo.“ Přikývla a přes rty se jí kmitl slabý úsměv. „Potom se mě vždycky zeptala, jestli pořád nesnáším Ethana Wyatta.“

„Dobrá.“ Otřel jsem jí oči dalším kapesníkem. „Pořád nesnášíš Ethana Wyatta?“

„Ano.“ Opřela se mi o rameno. „Každým dnem víc a víc.“

16. SKLADBA: King of My Heart (3:30)

Rachel

Stála jsem před zrcadlem a už asi posté jsem se převlékla. Nikdy dřív mi nezáleželo na tom, co v Ethanově přítomnosti nosím, jenže trval na tom, že mě chce „konečně“ vzít na první opravdové rande, proto jsem všechno zpochybňovala.

Je to jenom Ethan, Rachel... Jenom Ethan.

Poupravila jsem si make-up a nakonec se rozhodla pro bílé džíny a třpytivé fialové tílko. Vklouzla jsem do stříbrných sandálů na klínku a šla do obýváku.

„Kam k čertu jdeš?“ Greg se posadil na gauči a prohlédl si mě odshora dolů. „Je úterý večer.“

„Mám rande.“

„Se svým nepřítelem?“ Usmál se. „Nebo se svým klukem? Jak si vy dva teď říkáte?“

Zasmála jsem se a otázce se vyhnula.

„Vyjmenoval jsem Ethanovi nová domácí pravidla, co jsem pro vás dva ustanovil,“ oznámil mi. „Když mi tenhle týden koupíš pití, všechno ti o nich povím.“

„Pořád mi dlužíš pití, cos mi slíbil hned první týden tady, Gregu.“

„Přátelé k sobě necítí zášť, Rachel.“ Lehl si zpátky na pohovku. „Už je na čase, abys na ten drink zapomněla. Jo, a vyříd’ Ethanovi, že mi dluží padesát babek za prohranou sázku.“

„Provedu.“ Došla jsem ke dveřím. „Co to bylo za sázku?“

„Že oba pěkně kecáte,“ řekl a zasmál se. „Tak už jdi, ať můžu odpočívat, než mi přijde návštěva.“

Zasmála jsem se a vyšla ven. Ethan se už opíral o auto. Usmál se na mě, dolíčky se mu prohloubily a prohlédl si mě. „Tentokrát už jsi připravená, nebo potřebuješ další hodinu, abys sis znovu převlíkla džíny?“

„Potřebuju další hodinu.“ Zamířila jsem k opačné straně auta, Ethan mě však zastavil.

„Nejedeme autem,“ řekl a vytáhl z předního sedadla dvě helmy. Ukázal na dvě horská kola u poštovní schránky.

„Myslela jsem, žeš říkal, že mě zveš na rande.“

„Však jo.“

Zírala jsem na něj a čekala, že řekne „dělám si legraci“, jenže ta slova nepřicházela.

„Asi by sis na tu jízdu měla vzít jiné boty,“ poznamenal a otevřel kufr.

„Tady sis nechala tenisky.“

Celá zmatená jsem je vytáhla a sandály si strčila do kabelky. Nasadila jsem si helmu, zapnula ji a následovala ho ke kolům.

„Zkus se mnou držet tempo,“ řekl. „A jestli spadneš, neobviňuj mě z toho, jako jsi to udělala, když nám bylo devět.“

„Obviňovala jsem tě, protože jsi mě doslova zvedl a shodil z kola, Ethane.“ Ukázala jsem mu lokty. „Stále mám na důkaz toho jizvy.“

Usmál se a naposledy si mě celou prohlédl, než vyjel na ulici.

Následovala jsem ho a vítr mi foukal do zad. Když jsme dorazili ke stopce, jeli jsme už vedle sebe, jak jsme to dělávali, když jsme spolu byli nuceni jezdit jako děti.

Zatímco slunce před námi zapadalo, projížděli jsme zadními uličkami kampusu, kolem obchodů na Hlavní třídě a restaurací, a když sluneční světlo pohasínalo, Ethan zpomalil a vedl mě k části pláže, kterou jsem nikdy dřív neviděla.

Nebyli tu turisté ani místní, jen dlouhá řada pestrobarevných laviček, malá kavárna a osamělý prodejní automat plný čokoládových tyčinek.

„Jsme tady.“ Zabrzdil kolo před automatem. „Líbí se ti to?“

Zastavila jsem, sundala si helmu a rozhlédla se. Jako by mohl vycítit, jak jsem zmatená, přistoupil blíž a pokynul mi, abych slezla z kola. Pak ho zamkl u toho automatu.

Chytil mě za ruku a odvedl mě ke žluté lavičce. Objal mě kolem ramen a několik minut jsme pozorovali mořské vlny.

„Jak si zatím vedu v porovnání s tvým seznamem požadavků na první rande?“ zeptal se.

„Už jsem ti říkala, že žádný seznamy nemám.“

Jenom zamrkal.

„Fajn, dobrá. Jestli mám být upřímná, selháváš.“

„Nechápu jak,“ řekl a naklonil hlavu na stranu. „Nedáš mi žádný plusový body?“

„Proč bys měl dostat plusový body za to, že jsi mě přinutil jet na kole k lavičce na pláži, Ethane?“

Na tváři se mu pomalu vynořil sexy úsměv a prsty mě chytil za bradu. Zaklonil mi hlavu a přinutil mě se podívat na potměšlou oblohou pokrytou hvězdami.

Nevěřicně jsem na ně hleděla a cítila, jak mi poskočilo srdce.

„Fajn,“ uznala jsem a znovu se na něj podívala. „Za to rozhodně získáš plusový body, ale pořád si myslím, že se lavička nedá počítat jako...“

Přitiskl ústa na moje rty a ukončil tak moji větu. Líbal mě, až jsem lapala po dechu a cítila v hrudi poletovat zdivočelé motýlky.

„Na tuhle část pláže mají auta vjezd zakázán,“ promluvil tiše a zastrčil mi pramen vlasů za ucho. „A auta sem nesmí vjet proto, že tu pětihvězdičkovou restauraci, která se nachází o několik laviček dál, vlastní další beznadějná romantička jako ty. Nechce, aby její hosty rozptylovalo cokoli jiného než jejich rozhovor a zvuk oceánu.“

Spadla mi brada a on mě zase líbal tak dlouho, až mi došel dech.

„Takže...“ Usmál se, vstal a přitáhl mě nahoru k sobě. „Máš tu hvězdy, soukromou pláž, pětihvězdičkovou restauraci a polibek.“

„Nebyl ovšem cituplný.“

„Musím nesouhlasit.“ Přitiskl mi ruku do prohlubně zad. „Necítila jsi motýlky?“

„Ani trošku.“ Zrudla jsem. „Myslím, že mě budeš muset políbit znovu, než to poznám.“

„Víš to jistě?“ Uculil se. „Nebo radši počkáme, až budeme mít za sebou nezbytný rozhovor o knihách, umění a svých oblíbených činnostech?“

„Ty sis zkopíroval můj seznam a nechal si ho?“

„Nebylo třeba,“ vysvětlil jsem. „Pamatuju si ho.“

„No, tak proč jsi mi říkal, že jsou všechny moje požadavky nerealistický?“

„Protože jsou.“ Zasmál se a zakryl moje ústa svými. „S kýmkoli jiným kromě mě.“

17. SKLADBA: End Game (3:37)

Ethan

Příští den ráno mi Rachel ležela na hrudi a já jsem zaplétal prsty do jejích vlasů. Jakmile jsme se vrátili z rande, upustili jsme všechno na zem a rozdali si to proti oknu v obývacím pokoji. Jako závisláci neschopní přestat jsme se přesunuli do kuchyně, potom do chodby a nakonec na terasu u vířivky. Krátce před úsvitem jsme se dostali na balkon její ložnice a pak usnuli uprostřed rozhovoru v její posteli.

Jelikož jsem pochyboval, že se hned tak probudí, zvedl jsem z nočního stolku mobil a zkontroloval příchozí zprávy.

***Táta:** Ahoj, synku. Zavolej mi, až budeš moct. Mám úžasnou zprávu týkající se tvé budoucnosti. A taky jednu ne tak úžasnou o něčem jiném.*

Zprávu jsem vymazal a otevřel další.

***Greg:** Kámo, už nikdy nechci slyšet tvoje stížnosti, že jsme já a mí kamarádi moc hluční. Vzhledem k tomu, jak v noci Rachel vřískala tvoje jméno, vím jistě, že už všichni naši sousedi vědí, jak se jmenuješ.*

***Greg:** Tak fajn, rozhodně tvoje jméno znají. Babka odvedle se mě dneska ráno ptala, jestli jsem **Eeethan**, a mrkla na mě, sakra.*

„Co je tu k smíchu?“ Rachel se zavrtěla a vzhledla ke mně. „Taky se chci zasmát.“

„Zprávy od Grega. Soukromej vtip.“

„Aha, fajn,“ řekla ochraptěle. „Byla jsem v noci moc hlasitá?“

„Proč myslíš?“

„No, vím, že jsem včera vypila u večeře dost vína a musel jsi pro nás objednat Uber. Pak si nepamatuju už nic než sex a křik. Byla jsem hlasitá?“

„Ne.“ Dal jsem jí pusku na čelo a zadržel smích. „Chceš jít dneska ven?“

„Od deseti mám vyučování.“

„To jsi už dávno zmeškala. Jsou čtyři odpoledne.“

„Cože?“ Pokusila se posadit. „Proč jsi mě nechal spát tak dlouho? Musím odevzdat projekt do soutěže. Ne, dva projekty. Uvidím, jestli mi dovolí přihlásit se přes e-mail a přinést to zítra.“

Povytláhl jsem obočí. „Mluvili jsme o tom, než jsme usnuli, Rachel.“

„Můžeš mě hodit do kampusu, abych se mohla pokusit odevzdat svoji práci, než zavřou katedru? Jestli to nevyjde, mohl bys mě odvézt do kampusu na druhé straně města, protože v tamní pobočce mají otevřeno o trochu dýl?“

„Ne.“ Odhrnul jsem jí uvolněné vlasy z obličeje. „Ale jenom proto, že jsi chtěla, abych nechal tvoje umělecké projekty za dveřma, a Greg je do kampusu odvezl.“

„Myslíš, že je odevzdal na správný katedře?“

„Přinutila jsi mě, abych mu nakreslil mapu.“ Zasmál jsem se. „Kromě toho, když jsem mu řekl, že by na umělecký fakultě mohl najít novy holky k randění, trval na tom, že tam zajede brzy.“

„Počkej, podívám se.“ Převrátila se, popadla svůj mobil a zkontrolovala si e-maily. „Podle potvrzovacího e-mailu to tam přinesl už v osm hodin,“ oznámila. „Profesor mi píše, že můj ‚kamarád‘ dvě hodiny postával před jeho učebnou, kde vyučoval malbu ženských aktů. Prý mu mám vyřídit, ať už se tam nevrací.“

Oba jsme se zasmáli a plácl jsem ji po zadku.

„Máš hodinu na přípravu. Chci s tebou dneska něco podniknout.“

„Můžeme to udělat až po dalším kole sexu?“

„Rozhodně.“

O čtyři hodiny a několik kol sexu později jsme se osprchovali (každý sám) a setkali před autem.

„Nejedeme na kolech?“ zeptala se Rachel.

„Když jsem viděl, že máš problém chodit rovně? Asi ne.“

„Fajn.“ Začervenala se. „Vrátíme se na ty pastelově zbarvené lavičky?“

„Rozhodně ne. Chci ti ukázat jiný věc, který jsi neviděla, protože jsi byla na moři.“ Hodil jsem jí svoje klíče. „Začneme na východním konci Hlavní třídy. Můžeš řídit.“

„Ne, to nemůžu.“ Hodila mi je zpátky.

„Můžeš.“ Pokrčil jsem rameny a otevřel pro ni dveře řidiče. „Když jsme byli na střední, každé den sis stěžovala na to, jak řídím, takže bych rád konečně viděl, jak to jde tobě.“

„Myslela jsem tím, že *nemůžu*,“ zdůraznila a položila klíčky na střechu.

„Nikdy jsem nezískala oprávnění... Nemám řidičák.“

„Cože? Proč ne?“

Pokrčila rameny. „V létě po maturitě na střední, když jsme spolu nemluvili, jsem asi třikrát neudělala testy. Řekli mi, že jestli je nezvládnou ještě jednou, budu muset čekat celý rok, než to zkusím znovu.“

„Takže místo abys zašla za mnou a požádala mě o pomoc, rozhodla ses zkoušku nedělat?“

„Po maturitě jsem tě už nechtěla nikdy vidět.“ Usmála se. „Proto jsem odjela na Semestr na moři.“

„Zapomněl jsem, jak dospěle uvažuješ.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Která část zkoušky ti nešla? Paralelní parkování, přejíždění z pruhu do pruhu, rychlá jízda nebo řazení?“

„To všechno.“ Odmlčela se. „Při poslední zkoušce jsem zapomněla, že mám zařazenou zpátečku, a plnou rychlostí jsem nacouvala do lepenkových figurín.“

„A při testu předtím?“

„Ani jsem se nedostala z parkoviště. Jakmile jsem se posadila za volant, ztuhla jsem a všechno zapomněla.“

„Fajn.“ Sebral jsem svoje klíče a otevřel jí dveře spolujezdce. „To, o co jsi v kampusu přišla, doženeme o víkendu. Musíš se naučit řídit.“

„Nakonec si řidičák udělám.“ Vklouzla na sedadlo. „Nedělej z toho vědu.“

„Pro mě je to důležitý.“ Nastartoval jsem. „Zbytek týdne, když nebudeš mít vyučování, tě budu učit řídit. A příští týden uděláš zkoušku.“

Opřela se v sedadle a stáhla okýnko.

„Zapni si pás.“ Ohlédl jsem se na ni. „Dají ti pět bodů už jenom za to. Prosím, řekni mi, že jsi to vždycky udělala, aniž by tě na to museli upozornit.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou.

„Ježíši, Rachel.“ Vycouval jsem z příjezdové cesty. Za řadicí pákou jsem ji chytil za ruku a jel na opačnou stranu města, k dlouhému a v ústraní ležícímu kusu pláže, kde mě učil řídit táta.

Vypnul jsem motor a zadíval se na ni. „První lekce. Posad' se mi na klín.“

Začervenala se. „Takže sis s tím, že mě budeš učit řídit, jenom dělal legraci?“

„Ne, myslím to vážně.“ Rozepnul jsem si pás a posunul sedadlo dozadu. „Ale jestli ses to nebyla schopná naučit běžným, nudným způsobem, nechápu, proč bysme to měli opakovat...“ Naklonil jsem se k ní a přejel jí

prstem po rtech. „Kromě toho si myslím, že nejdřív musíme zajistit, aby ses zbavila všeho stresu, co máš v sobě.“

Seděla tam, dívala se na mě a nehýbala se. Tak jsem jí rozeplnul pás, vsunul jí ruce pod stehna a posadil si ji na klín.

„Druhá lekce.“ Odmlčel jsem se, protože mi ztvrdlo péro. „Čím dýl ti bude trvat, než se naučíš základy, tím víc budeme oddalovat sex na předním sedadle.“

„Já nejsem ta, kdo po tom touží,“ řekla a ohlédla se přes rameno. „Možná bys měl vymyslet něco jinýho.“

Vklouzl jsem jí rukou pod šaty a přitiskl prst na provlhlé kalhotky. Pak jsem do ní vsunul dva prsty a okamžitě ucítil vlhko.

„Myslím, že to, co jsem vymyslel, je perfektní.“ Dal jsem jí pusku na rameno. „Teď mi řekni, co si pamatuješ, že máš udělat jako první, když nasedneš do auta.“

18. SKLADBA: Don't Blame Me (4:27)

Rachel

PŘEDMĚT: Urgentní. Schůzka nutná co nejdřív.

Milá Rachel,
doufám, že Váš první semestr na souši probíhá dobře. (Už se Vám po něčem ze Semestru na moři stýská?)
Dozvěděl jsem se něco důležitého, mohli bychom se proto sejít během mých úředních hodin, až se příští měsíc vrátím z dovolené?
P. S.: Blahopřeji Vám, že oba Vaše kousky získaly nejvyšší ocenění v Cenách Rose.
Arnold Hinton
studijní poradce

PŘEDMĚT: Re: Urgentní. Schůzka nutná co nejdřív.

Vážený pane Hintone,
můj první semestr na souši probíhá skvěle. (Nestýská se mi vůbec po ničem.)
Můžeme se sejít první pátek v příštím měsíci ve tři odpoledne?
P. S.: Moc Vám děkuji.

Znovu jsem načetla e-maily a čekala na jeho odpověď, když se mi na displeji objevila zpráva od Ethana.

Ethan: *Myslím, že si zasloužím odměnu za své služby, když jsi konečně získala řidičák.*

Já: *S hotovostí jsem na mizině. Přijmeš jako odměnu moji pusu a orál?*

Ethan: *Záleží na tom, jestli mi to poskytneš za jízdy, nebo ne...*

„To hodláš strávit celou večeri zíráním do mobilu, Rachel?“ zeptal se táta a přiměl mě vzhlednout. „Za posledních dvacet minut jsi nepromluvila ani slovo.“

„Omlouvám se.“ Odložila jsem telefon a povzdechla si.

Od začátku semestru jsem se mu dokázala vyhýbat a nestrávila s ním nikdy víc než pár minut, a než jsem mohla zavolat a znovu navázat kontakt za vlastních podmínek, ukázal se dneska v našem domě a trval na tom, že mě vezme na „rodinnou večeři“. Jediný problém je v tom, že ženu sedící mezi námi za rodinu nikdy považovat nebudu.

Nikdy.

„Tvůj dům se mi moc líbí, Rachel,“ řekla tátova manželka. „Myslím, že je skutečně roztomilé, že teď s Ethanem vycházíte tak přátelsky, abyste mohli žít pod jednou střechou. Nikdy by mě nenapadlo, že se vy dva usmíříte.“

„Tati, mohl bys mi podat sůl, prosím?“

Podal mi ji.

„Takže, hm...“ Jeho manželka se usmála. „Udržovali jste spolu kontakt, zatímco jsi byla na moři, nebo jsi na něj náhodou narazila, až když ses vrátila?“

Osolila jsem si bramborovou kaši a strčila si plnou lžící do pusy.

„Rachel,“ pokáral mě tiše táta. „Stella si s tebou snaží povídat.“

„Opravdu? Na co se ptala?“

„Ptala se tě, jestli jsi byla v kontaktu s Ethanem Wyattem, zatímco jsi byla na moři, nebo jestli jsi na něj narazila, až když ses vrátila?“

„Udržovali jsme kontakt, když jsem byla na moři.“ Upila jsem víno a nevšímalá si Stellina falešného úsměvu.

„Takže měl přehled, ve kterých přístavech jste kotvili, a posílal ti dopisy?“ zeptala se Stella.

Zvedla jsem nůž a namazala si máslo na housku.

„Rachel Marie Dawsonová...“ Otec odložil ubrousek na stůl. „Netuším, proč se stále chováš s takovým despektem k mé ženě, ale –“

„Protože se ona chová s despektem ke mně!“ vyštěkla jsem. „A to, že jste mě vy dva vzali ze všech míst právě sem, od vás taky není hezký. Jak vás to vůbec napadlo?“

Pohlédl na menu restaurace a obličej mu zesinal. Pak sevřel své manželce ruku. „Mrzí mě to. Vůbec jsem si to neuvědomil... Nic to však nemění na tom, jak neomaleně ses ke Stelle celé ty roky chovala, a ocenil bych, kdyby ses náš vztah aspoň pokusila přijmout.“

„Tak pojďme na to a promluvme si o tom, proč se to nikdy nestane, ano?“ Cítila jsem, jak se ve mně vaří krev. „Mám za to, že převzala titul ‚manželka‘ asi šestnáct měsíců po smrti tvé první ženy, tedy moje mámy, je to tak?“

„Rachel...“ V očích se mu zračila bolest. „Rachel, tohle teď, prosím, nedělej.“

„Co nemám dělat?“ Pokrčila jsem rameny. „Ptát se, jak ses k čertu mohl oženit s nejlepší kamarádkou moje mámy necelé dva roky po tom, co nás opustila? Vsadím se, že je to něco, na co by se tvá dcera ani neměla odvažovat ptát.“ Pohlédla jsem Stelle zpřímá do očí. „Byla jsi moje kmotra. Jak můžeš sakra v noci spát?“

Vypadala, že se rozbrečí.

„Jestli čekáte, že někdy přijmu, že jste vy dva spolu,“ prohlásila jsem, „zbytečně mrháte časem.“

„Rachel, pochop.“ Stella polkla. „Vím, že to v té době vypadalo, že je to rychle, ale kdybys mě aspoň chvíli poslouchala.“

„Nikdy mě nebude zajímat jediný slovo, co mi chceš říct.“ Vstala jsem a zadívala se na tátu. „Příště, až se mnou budeš chtít u večere ,dohnat ztracený čas‘, neber mě sem a neber s sebou ani ji.“

Odešla jsem, než mohl odpovědět, proběhla jsem kolem parkoviště a vydala se ulicí dál. Došla jsem ke kavárně na rohu, několikrát se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit.

K ničemu to nebylo. Zdědila jsem po mámě „horkou hlavu“ a věděla jsem, že to bude trvat déle, než budu zase v pořádku.

Vydala jsem se k autobusové zastávce, když jsem v kapce ucítila vibrace mobilu. Přišla mi zpráva od Ethana.

Ethan: *Jak jde ta večere?*

Já: *Skvěle :-)*

Ethan: *Smajlíky posíláš, jenom když jsi rozrušená. Jak to skutečně probíhá?*

Neodpověděla jsem.

Dál jsem šla k zastávce a cítila při každém kroku, jak mě pálí slzy. Když jsem dorazila k přístřešku, podívala jsem se na jízdní řád a zjistila, že nejbližší autobus přijede až za třicet minut.

Zatímco jsem se choulila na lavičce, k zastávce přijel Ethanův modrý kabriolet.

„Něco mi říkalo, ať si zajdu na večeri kousek odsud, abych mohl být poblíž,“ vysvětlil s úsměvem. „Nasedneš si?“

Vstala jsem a vklouzla do jeho auta.

Jeho rty se střetly s mými, než jsem si mohla zapnout pás. Podíval se mi do očí. „Jak dlouho jsi tam vydržela?“

„Dvacet minut.“

„To je o pět dýl, než jsem si původně myslel,“ poznamenal. „Chceš si o tom promluvit?“

„Ani ne.“

„Tak co kdyby ses ohnula do mého klína a velkoryse mi cestou domů laskala pusou péro?“

„To myslíš vážně?“ Ohlédla jsem se na něj a zasmála se. „To je pravej důvod, proč jsi byl poblíž, že jo? Protože sis při řízení chtěl užít orál?“

„Samozřejmě že ne.“ Uculil se. „Byl jsem poblíž, protože mi záleží na tvých emocionálních potřebách.“

„No jistě.“ Protočila jsem panenky a rozepnula mu kalhoty. „To by bylo poprvý.“

„Nebylo.“ Políbil mě, než jsem mu mohla rozepnout i opasek. „Vždycky mi na nich záleželo.“

TENKRÁT: V osmnácti letech

Ethan

PŘEDMĚT: Maturitní ples. Můžeš závidět.

Milý Ethane,

měl bys vědět, že jsem opravdu šťastná, že náš ředitel rozhodl, že se nemůžeš ucházet o titul Krále plesu. (Tvoje vítězství v Panu Oblíbeném třikrát v řadě by pro tvoje obrovské ego mělo být víc než dost. Ne že bych pro tebe hlasovala.)

Taky chci, abys věděl, že ať už máš na svůj večer naplánované cokoli (se Shelby Hannahovou, uch), mému večeru se to nevyrovná. Jelikož mě doprovodí Clive Harrison, dokonalý džentlmen a nejužitečnější hráč v loňské fotbalové sezoně, vyzvedne mě kvůli focení v šest hodin, vezme mě na večeři do pětihvězdičkové restaurace v centru a na plesu mi dopřeje ten nejlepší tanec v životě.

Taky jsem se rozhodla, že pokud půjde všechno dobře, pojedu s ním potom do hotelu.

(Pronajal nám pokoj v Marriottu!) Vsadím se, že ty a Shelby budete šukat jenom na předním sedadle ve tvém autě.

Doufám, že mi závidíš.

Trhni si.

Rachel

P. S.: Co si myslíš o mých šatech? Myslíš, že se budou Cliveovi líbit?

P. S. S.: Nepřeháním to s tím nadšením?

PŘEDMĚT: Re: Maturitní ples. Můžeš závidět.

Milá Rachel,

díky, žeš mi připomněla, proč jsi mě vždycky nesnášela ze všech lidí nejvíc. (Už snad posté – vyhrál jsem Pana Oblíbeného čtyřikrát v řadě. A to i bez tvého nesmyslného, zbytečného hlasu.)

Už se nedivím, proč Clive mlčel o tom, koho vezme o víkendu na ples. Protože říkat někomu, že doprovodí tu nejneznámější osobu v naší třídě, není právě skvělý začátek rozhovoru. Můj večer pravděpodobně ve srovnání s tvým zbledne, ale jenom proto, že si myslím, že ples je víc než dost pro někoho, koho ani nemám moc rád...

Odmítám uvěřit, že budeš mít vůbec někdy sex, takže ani nebudu komentovat to, že Clive rezervoval pokoj v Marriottu. (Kromě toho tam jeho starší bratranec dělá generálního manažera, tak mu asi nedalo moc práce to zařídit.) Se Shelby si zašukáme na zadním sedadle mého auta. :-)

K závidění mám daleko.

Trhni si.

Ethan

P. S.: Jestli mluvíš o těch červených šatech, ve kterých se poslední dva týdny každý den prochází po svém pokoji... Jo, budou se mu líbit. (A všem ostatním.)

P. S. S.: Kdybys byla kdokoli jiný, jo. Ale jelikož je to pro tebe v podstatě první schůzka, ne.

Večer v den maturitního plesu jsem dvakrát zkontroloval, že jsem pro svůj doprovod vyzvedl správnou fialovou kytíčku a že na modrém kabrioletu není ani skvrnka.

Zatímco jsem si oblékal smoking, podíval jsem se z okna a všiml si, že se dneska Rachel neprochází po svém pokoji v plesových šatech jako obvykle. Dokonce vypadala, že není ani zpoloviny připravená.

Místo toho seděla u stolu a brečela.

Celý zmatený jsem vytáhl okno a hodil do toho jejího tužku.

Vzhlédla a otřela si oči, než okno otevřela. „Co je?“

„Copak už ti tvoje dokonalý šaty nepadnou, nebo co? Proč k čertu brečíš?“

„Na ten ples nejdu.“

„Cože?“

Popotáhla a zvedla svůj mobil.

„Odsud na displej nevidím, Rachel.“

„Pozval mě jenom ze srandy. Prý si myslel, že vím, že to nemyslel vážně, a prý že bez urážky, ale nikdy by nepozval na rande mě. Jde tam s Terezou Klineovou – královnou absolventského plesu. Proč mě vůbec napadlo, že by pozval mě místo ní, když spolu pořád chodí? Jak jsem mohla být tak slepá a blbá?“

Věděl jsem, že bych měl říct právě teď něco ohleduplného a smysluplného, třeba něco jako: „Měla bys tam stejně jít. Ukázat mu, o co přichází,“ jenže jsem měl zpoždění, proto jsem jenom pokrčil rameny.

„No, tak to je velká smůla,“ řekl jsem. „Až se vrátím, všechno ti o plesu povyprávím.“

Spadla jí brada a zrudla v obličeji, když jsem zavřel okno. Než jsem odešel z pokoje, ještě jsem jí zamával.

TENKRÁT: V osmnácti letech

Rachel

Hodila jsem do květináče další papírový kapesník a svalila se do houpacího křesla na verandě. Měla jsem nutkání jít na ples i bez Clivea a zkrátka se dobře bavit, jenže můj make-up byl katastrofa a ve chvíli, kdy se tu ukázala tátova nová přítelkyně (nejlepší kamarádka mojí mámy), aby mi „pomohla“, zhroutila jsem se.

Jako by mi nestačilo tátovo bláznovství, ještě se do mě zařízl Cliveův krutý žert. Byl první kluk ze školy, který mě kdy pozval na rande, a myslela jsem, že se mu opravdu líbím.

Srdce mě tížilo a nemohla jsem uvěřit, že mohl být tak krutý. Psali jsme si celé tři týdny o všem, co děláme, abychom se připravili na svůj velký večer, a řekl mi: „Chci prožít maturitní ples s osobou, do které jsem už potajmu dlouho blázen.“

Nemůžu uvěřit, že jsem mu skočila na špek.

Zvedla jsem mobil a poslala mu několik dalších hezkých zpráv, abych ukázala, že jsem lepší člověk.

Já: Táhni do prdele, Clive! Doufám, že ti upadne péro!

Já: Nemůžu uvěřit, žeš to na mě celé týdny hrál!

Já: Zatracenej zmrdeeee!

Zavrtěla jsem hlavou a snažila se nemyslet na to, že se teď všichni dobře baví, nepředstavovat si řadu luxusních vozidel stojících venku před plesovým sálem a celou hodinu hrající muziku z devadesátek, kterou nám ředitel slíbil.

Měla jsem nutkání napsat některé ze svých kamarádek (tedy spolužaček) a zeptat se, jak to probíhá, ale ovládla jsem se. Ani jedna mi totiž neodpověděla, když jsem jim řekla, že na ples nemůžu přijít.

Ani se mě nezeptaly proč.

Zatímco jsem uvažovala, jak strávím zbytek večera, projel ulicí Ethanův modrý kabriolet a vjel vedle na příjezdovou cestu.

Ethan vystoupil z auta a hodil si sako přes rameno. Čekala jsem, že přejde na opačnou stranu auta a doprovodí Shelby do svého pokoje, ale nic

takového se nestalo.

Když sklopil střechu, došlo mi, že na sedadle vedle řidiče nikdo není.

Sundal si motýlek a mrštil ho na zadní sedadlo, potom se vydal za mnou.

„Ani se neodvažuj vstoupit na naši verandu, Ethane Waytte,“ zastavila jsem ho. „Jinak budu ječet jako o život.“

„Risknu to.“ Usmál se a posadil se do houpacího křesla vedle mě. „Jak ses měla?“

„To jako vážně?“ vyštěkla jsem. „Máš tu drzost tu klidně sedět a položit mi takovou otázku?“

Mlčel a jenom se na mě díval.

„Chci jenom, aby sis to už odbyl,“ řekla jsem a povzdechla si. „Do toho, nasyp mi sůl do ran. Povyprávěj mi o všem, o co jsem dneska přišla, a zkus u toho nebýt až moc nadšenej, jestli to zvládneš.“

„Věř mi, opravdu bych chtěl, ale ani toho moc k vyprávění není.“

„Mohl bys mi aspoň říct, kdo vyhrál titul Krále plesu,“ nadhodila jsem, poněkud překvapená, že se chová vcelku slušně. „To, že jím nejsi ty, mi zpříjemnilo večer.“

„Králem plesu není nikdo, protože jsme se k tomu nedostali,“ odpověděl. „Ples byl zrušenej.“

„Cože?“

„No, spíš ho teda odsunuli na jindy kvůli jisté nepříjemnosti.“

„Aha... Stalo se něco hroznýho? Jako spadlo něco ze stropu?“

„To přesně ne.“ Pokrčil rameny. „Během hodiny songů z devadesátek se spustil požární kropicí systém a během několika vteřin byli všichni mokří.“

„No jasně... Tomu asi tak uvěřím, Ethane,“ prohlásila jsem. „Jenom sis to vymyslel, abych se cítila líp. Jakej ten ples byl doopravdy?“

„Fakt si myslíš, že bych si vymyslel pitomou historku, jenom aby ses *ty* cítila líp? Potom, co jsem měl kvůli tobě skoro celej čtvrtáček domácí vězení?“

„Ne, vlastně ne.“

„Přesně.“ Opřel se. „Ten večer byl přeceňovanej už od začátku. Nejdřív zavolal na poslední chvíli dýdžej, kterýho jsme chtěli, že je nemocnej, takže ho nahradil ten chlápek z Boomer FM.“

„Ze stanice, co hraje starý songy?“

„Jo.“ Přikývl. „Cateringová služba přivezla jídlo sotva pro polovinu naší třídy, takže za hodinu zbyly už jen sušenky a karamelovej popcorn. Jo,

a fotograf to zabalil, hned jak zjistil, že prezident třídy mu nevypíše za jeho služby šek. Podle mě ale tohle ani nebylo to nejhorší.“

Naklonila jsem se k němu. „Co bylo nejhorší?“

„No, zaprvý ten zmrď, kterej tě měl doprovodit na ples, se procházel po sále a mně i spoluhráčům se chlubil, jak měl celý týdný něco s tou ‚kudrnatou ubožáčkou Rachel‘ a že jsi mu poslala hromady sprostých zpráv. Říkal, že se kvůli tomu skoro cítí špatně.“

„Skoro?“

„Jo, skoro.“ Vydechl. „Každopádně mě unavovalo to poslouchat a taky mě nebavilo, jak mě Shelby každých pět minut prosila, abych jí složil kompliment, tak jsem šel ven. A pak najednou začali všichni ze sálu utíkat ven na parkoviště, protože tam začala stříkat voda.“

Chvilí mlčel. „Příští týden se koná náhradní ples a prádelny nabízejí, že všechny promočené šaty vyčistí a vyžehlí zdarma.“

„Co ale pánský smokingy? A všechny ty prachy, co lidi utratili za auta a další věci?“

„Pan Walsh říkal, že se pokusí se všemi pronajímateli vyjednat nějaké slevy. Takže to vypadá, že nakonec můžeš na ten ples jít a vzít si ty červený šaty. Možná bys tentokrát měla jít na ten ples sama.“

„Půjdu.“ Zadívala jsem se na jeho mokré kalhoty a zavrtěla hlavou. „Byls před budovou, když se to stalo, a přesto jsi mokrej?“

„Kropiče požáru jsou i venku, Rachel,“ odpověděl. „Bohužel.“

„Toho jsem si nikdy nevšimla,“ řekla jsem a pokrčila rameny. „Kdo by k čertu spustil požární poplach a zničil všem ples? Jasně, ten dýdžej asi nebyl tím, koho všichni chtěli, a večer nebyl dokonalej, ale proč by někdo...“ Přestala jsem mluvit, zadívala se na něj a s každou uplynulou vteřinou čím dál víc kulila oči.

Před budovou žádný kropicí systém není... Neměl by být mokrá, leda by...

„Myslíš, že nakonec toho, kdo ten alarm spustil, chytí?“

„Pochybuj.“ Uculil se. „Slyšel jsem, že než ten požární systém spustil, vyřadil z provozu kamery. Něco mi říká, že s tím má spoustu zkušeností, protože si po nocích potajmu vodí holky do školního bazénu.“

„To jsi slyšel?“

„Slovo od slova.“ Zadíval se na mě. „Sranda, jak se někdy život vyvrbí, co?“

„Jo, fakt sranda...“

Ve tmě jsme na sebe hleděli a neřekli ani slovo.

Odkašlala jsem si a ticho tak prolomila. „Tak rozdal sis to s Shelby Hannahovou na zadním sedadle, nebo se k ní ještě dneska vrátíš?“

„Ne.“ Zasmál se. „Nedostali jsme se k tomu. Byla kvůli tomu zničenému večeru našťvaná – navíc se jí zdálo, že se jí moc nevěnuju – tak se rozhodla, že je to znamení vesmíru, že už se mnou nemá spát.“

„Možná bys měl jít na ten příští ples taky sám.“

„Půjdu.“

Zase bylo ticho.

Ethan vstal a podal mi bílou kytíčku – ozdobu na šaty. „Je ze saténu, takže neuvadne. Koupil jsem ji večer v květinářství cestou domů. Napadlo mě, že ji budeš potřebovat, když nemáš kluka, který by ti ji příště dal.“

„Děkuju.“

„To nic.“ Sešel z verandy.

„Hej, Ethane!“ zavolala jsem na něj.

Ohlédl se přes rameno. „Jo?“

„Stejně tě nesnáším.“

„Fajn.“ Usmál se. „Já tebe taky.“

19. SKLADBA: Call It What You Want (3:22)

Rachel

Kdykoli mě v minulosti učitelé požádali, abych namalovala něco o lásce, laskavě jsem odmítla a poprosila o jiný úkol. Na oplátku mi vyhrožovali, že mě nenechají projít, takže jsem vždycky inspiraci musela hledat na stránkách místního časopisu nebo v románu. Musela jsem poslouchat milostné písničky, až jsem zaslechla tu správnou notu.

Bohužel se mi tyhle kousky nikdy moc nepovedly a mí učitelé vždycky říkali něco jako: „Určitě už jste v životě vzplanula vášní, slečno Dawsonová. Určitě dokážete přenést tu lásku do své práce.“

Celé roky bylo tohle téma mou největší slabinou, ovšem od té doby, co chodím s Ethanem – přestože zatím jen krátce –, vím, že už s tím nikdy mít problém nebudu. Bez ohledu na to, jak dlouho nám to spolu vydrží, vždy se budu moct ohlédnout a vzpomenout si na noci, kdy jsme strávili celé hodiny ve vířivce, na rána, kdy jsme se hlasitě milovali v kuchyni, na víkendy plné schůzek, které ve mně vzbuzovaly pocit, že tohle je skutečně moje první opravdová romance. Moje první pravá láska.

„Rachel?“ Ethan mi zamával rukou před obličejem a vytrhl mě z myšlenek. „Rachel?“

„Jo?“ Zadívala jsem se doprava a zjistila, že stojí na parkovišti před molem.

„Kdy miníš z toho auta vystoupit?“ Usmál se a rozeplnul mi pás. „Bylo by hezký, kdyby to bylo ještě dneska večer, ale můžu počkat do zítřka, jestli chceš. Ovšem jestli budeme čekat tak dlouho, nestihnu tě vzít odpoledne k Modrým vodopádům.“

Zasmála jsem se, vystoupila a zabouchla za sebou dveře. „Netušila jsem, žeš myslel vážně, že mě vezmeš na kolotoče. Jako mladší jsme sem chodili pořád, vzpomínáš?“

„Pamatuju si jenom, že jsem odcházel s modřinama, protože jsme se celou dobu bili.“ Položil mi ruku do prohlubně zad. „Za tu dobu, cos byla pryč, se to tady hodně změnilo.“

U vchodu nám koupil vstupenky a kráčeli jsme po promenádě ruku v ruce. Jediné, co se nezměnilo, je ruské kolo a šlapací loďky zakotvené

podél mola. Všechny původní automaty s občerstvením nahradily skutečné jídelní stánky, kde se prodávala cukrová vata, smažené cukrovinky a *funnel cake*, sladká smažená pochoutka.

Pořád si pamatuju, jak jsme se jako děti naháněli po mole, a napadlo mě, jak je možné, že jsem nikdy netipovala, že se z mého nepřítele odvedle stane můj první skutečný přítel.

Ethan mě vedl ke kolotočům a zastavil se před jasně modrým karavanem s nápisem: *U Gayle: Nové sladké speciality. Inspirováno Carterem a Arizonou Jamesovými*. Podle menu na bočních dveřích nabízeli různé vafle a sladké snídaně. Netuším proč, ale na všech plechovkách s vaflovým těstem stálo slovo „Crack“.

„Než nasedneme na některý kolotoč, musíš konečně vyzkoušet tohle, abych si byl jistý, že to ochutnáš aspoň jednou.“ Podával prodavače několik bankovek. „Můžete mi dát ještě dvě horké čokolády, prosím?“

Obsluhující nám začala připravovat kelímky a já jsem se dívala na menu.

„Není poblíž kampusu bistro U Gayle?“ zeptala jsem se.

„Je, jenže musíš čekat aspoň hodinu, než tam získáš místo. Prodávají tam ty nejlepší snídaně a zákusky v zemi.“

„Lepší než v té vaflárně, kam jsme dřív chodili před začátkem vyučování?“

„Milionkrát lepší.“ Usmál se, podal mi kelímek a pobídl mě, ať se napiju.

Obrnila jsem se – připravená, že mi čokoláda nebude chutnat. Kdykoli během střední trval na tom, abych si objednala tohle místo kávy, převracela jsem oči v sloup. Myslela jsem, že oprávněně. Jenže to byla láska na první doušek.

„Ujde to,“ řekla jsem a napila se víc. „Ale pořád to není tak dobrý jako moje kafe.“

„Chceš ještě jednu, než půjdeme do řady ke kolotočům?“

„Ano, prosím.“ Vypila jsem zbytek, zatímco se smál a objednával mi další. „Můžu se tě na něco zeptat, Ethane?“

„Samozřejmě. Na cokoli.“

„V dopisech jsi mi psal, že ses bral na rande ‚hromady‘ holek,“ řekla jsem. „Taky ses zmiňoval, že jsi jich dost zval sem, zejména ve třetáku.“

„A co?“ Povytláhl obočí.

„No, když jsme dneska byli v bazénu, tvrdil jsi, že jsem první holka, kterou bereš na kolotoče na mole. Říkal jsi, že jsi sem nikdy žádnou holku nevzal, protože jsi nechtěl, aby si to vykládala jinak... Tak jak je to?“

Uculil se. „Pravda je to druhý.“

„Takže jsi mi v těch dopisech taky úmyslně lhal?“

„Mohl jsem lhát o místech konání, ale ty schůzky jsem si nevymyslel.“

Podal mi nový kelímek s horkou čokoládou a podíval se mi do očí. „Snažil jsem se soutěžit se všemi místy, cos mi psala, žes viděla s těma klukama na lodi. To molo prostě mělo nejbliž k místům jako Japonsko, Maroko, Portugalsko a Itálie.“

„Takže jsi žárlil.“

Usmál jsem se. „Nevěděl jsem, že žárlím...“

„A teď to víš?“

„Teď vím, že jsi moje.“ Políbil mě, až jsem celá zrudla. „Na ničem jiným nezáleží.“

Naše rty se znovu setkaly, a to na tak dlouho, že jsem tušila, že na nás všichni kolem zírají. Když se ode mě odtrhl, molo ozářilo noční osvětlení.

Došli jsme k ruskému kolu a půl hodiny mlčky stáli ve frontě, zatímco vzduch kolem nás naplňoval smích. Když jsme se dostali na řadu, Ethan mě pobídl, abych se posadila první, a pak mě objal kolem ramen.

Kabina pomalu stoupala do vzduchu a cítila jsem, jak mi srdce uhání jako o závod. Z vrcholu kola jsem se rozhlédla po mole a viděla všechna třpytivá světla a pomalé vlny pod ním.

„Rachel?“ Ethan mi jemně zajel prsty do vlasů.

Neodpověděla jsem.

„Rachel?“ Chytil mě za bradu a otočil mou hlavu k sobě. „Za poslední hodinu jsi skoro nepromluvila. Proč?“

„Protože se stále snažím pochopit, co se to pár posledních týdnů k čertu děje. To zaprvý. A zadruhý nemůžu uvěřit, že chodím s klukem, který zapálil moji sběratelskou figurku Wonder Woman.“

Ušklíbl se. „Už je dávno na čase, aby ses přes to přenesla.“

„Ty ses už přenesl přes to, co jsem udělala tvému Kapitánovi Amerika?“

„Tak přes tohle se nepřenesu nikdy.“

„No, tak jsme si kvit.“ Opřela jsem se o jeho hrud' a usmála se.

„A Ethane?“

„Jo?“

„Přestaň mi strkat prsty do vlasů.“

Usmál se a klouzal mi rukou ve vlasech ještě několik vteřin, zatímco mi hleděl do očí. „Myslíš to fakt vážně?“

„Vůbec ne.“

Zaklonil mi hlavu a políbil mě na rty. „To jsem si myslel.“

20. SKLADBA: I Know Places (1:13)

Ethan

PŘEDMĚT: Vaše práce + jedinečná nabídka

Vážený pane Wyatte,
neříkám to příliš často (a popřu, že jsem to kdy řekl, pokud to zopakujete), ale Vaše práce na manželčině květinářství je zatím neuvěřitelná. Vaše návrhy, jak zefektivnit služby a zboží, daleko přesahují, co jsem očekával, a dokázal jste tak, že moje třída je to poslední místo, kam patříte.

Poté co jsem si promluvil s několika dalšími profesory na katedře a zjistil, že po tomto semestru získáte všechny kredity z povinných předmětů z oboru podnikání, dohodli jsme se, že Vás doporučíme do zrychleného magisterského programu. (Je to nejlepší program v zemi.)

Prosím, ozvěte se mi, jestli máte zájem.

Těším se na odpověď.

Profesor Hughes

PŘEDMĚT: Re: Vaše práce + jedinečná nabídka

Vážený profesore Hughesi,
děkuji, že se Vám moje práce líbí. Tento týden Vám přinesu poslední části svého projektu. Rozhodně si od Vás rád vyslechnu více informací o tom studijním programu. Na příští podzim mám už nabídky od několika nejprestižnějších škol.

Ethan Wyatt

PŘEDMĚT: Re: Re: Vaše práce + jedinečná nabídka

Klíčové slovo je „zrychlený“, pane Wyatte.

Tento konkrétní program začíná už v tomto jarním semestru. Je to intenzivní výuka šest dní v týdnu, ale jsme přesvědčení, že se pro to skvěle hodíte.

Promluvíme si o tom, až se tu zastavíte.

Profesor Hughes

21. SKLADBA: I Did Something Bad (4:09)

Rachel

„Dala byste si další šálek kávy, slečno Dawsonová?“ V pátek ráno jsem seděla naproti studijnímu poradci panu Hintonovi. „Nebo třeba čaj?“

„Už jsem měla dva hrnky.“

„Ach, ano.“ Hleděl na mě. „Chcete ještě přidat smetanu?“

Zadržela jsem povzdech. Už jsem seděla v jeho kanceláři dvacet minut, a on celou dobu pokládal otázky o nápojích, místo aby mi vysvětlil, co znamenaly ty jeho „urgentní“ a „důležité“ e-maily, co mi poslal před pár týdny.

„Za hodinu se musím s někým sejít,“ upozornila jsem ho. „Jde tu pouze o pravidelnou schůzku?“

„To přesně ne.“ Zavrtěl hlavou. „Jde o vaše školní kredity.“

„Fajn.“ Usmála jsem se, protože jsem tušila, kam tím míří. „Uvědomuju si, že mi ještě chybí požadované předměty týkající se psaní, ale mám v plánu je absolvovat v příštím semestru, protože pravopis a písemné rozborů mi stále moc nejdou.“

„Psaní není ten problém...“ Vytáhl list papíru a podal mi ho. „Právě teď jste na této univerzitě považována za studentku třetího ročníku.“

„Ne, už mám tři roky vyučování za sebou a teď jsem ve *čtvrtáku*.“

„Ano, jenže...“ Odkášlal si. „Ukázalo se, že jsem vám zapomněl říct, jak se kredity počítají, když studujete upravený program Semestr na moři. Pravidla se změnila v době, kdy jste byla ve druhém ročníku, a mně to zcela uniklo, protože jste si zvolila to studium na několik let.“ Měl tu drzost se usmát. „Ovšem nedělejte si starosti. Je to vcelku jednoduché.“

Podíval se na mě, jako by čekal, že mu úsměv oplatím.

Neudělala jsem to.

„Tak tedy,“ pokračoval. „Tady v kampusu má každý předmět hodnotu tří kreditů. Na lodi platí totéž pro povinné předměty vašeho oboru, ovšem ty volitelné jsou pouze za kredit a půl, protože je vyučují naši partneři ze Semestru na moři, a ne oficiální zaměstnanci univerzity. Ale získala jste dodatečné půlkredity za předměty v letních měsících a za předměty, které

jste absolvovala během čtyřtýdenních pobytů v Thajsku a Austrálii, jste dostala celé dva kredity, což je pro vás jediné dobře.“

„Pane Hintone, co se mi tu snažíte říct?“

„Říkám, že pokud chcete absolvovat tuto univerzitu, máte dvě možnosti. Tou první je, že sem budete chodit ještě tři další semestry. To znamená na jaře, potom v létě a na podzim. Nebo můžete absolvovat jarní a část letního semestru na palubě další lodi z programu Semestr na moři. Existuje ještě přesouvající se plavba teď v zimě, kdybyste chtěla začít dřív.“

Srdce mi pokleslo. „To si ze mě do prdele děláte legraci?“

Hinton vykulil oči. „Slečno Dawsonová, není třeba používat takový slovník. Jsem pouze posel.“

„Jste posel, kterej mi právě zatraceně rozkopál moje plány.“ Přimhouřila jsem na něj oči. „Příští podzim mám v plánu se věnovat magisterskému studiu.“

„To stále můžete... Jenom si, chápejte, musíte vybrat tu možnost, která vám to umožňuje.“ Zavrtěl hlavou a sklonil ji, aby se mi nemusel dívat do očí. „Moc mě to mrzí.“

„Proč mi nikdo o této změně v pravidlech kreditů neřekl dřív?“ Měla jsem chuť se rozkřičet. „Přece mi to někdo na té lodi mohl vyřídit. Okamžitě bych odtamtud vypadla a dokončila zbytek studia tady.“

Stále se vyhýbal očnímu kontaktu a opřel se v křesle.

Jak vteřiny ubíhaly, dokázala jsem myslet pouze na to, jak mi před více než třemi lety tento „jedinečný“ program líčil a ujišťoval mě, že předměty jsou tam stejné jako v kampusu. Říkal, že je to „lepší než obyčejná škola“ a že si nebudu muset dodělávat žádné kredity, až se vrátím. Vzal tátu a mě každý týden na večeri, abychom to probrali, lákal mě všemožnými novými brožurami a zůstával se mnou v kontaktu, když jsem se rozhodovala.

Vzpomínám si, jak jsem jeho slova doslovně citovala v dopisech Ethanovi a trvala na tom, že já jsem ta, kdo studuje vysokou „tím správným způsobem“.

Neměla jsem ani nejmenší chuť absolvovat další plavbu po moři, ani jsem nechtěla trávit nadcházející rok a půl studiem zbytečných, podělaných předmětů.

„Mohla bych si o tom promluvit s děkanem, pane Hintone?“ zeptala jsem se a cítila, jak mě v očích štípou slzy.

„Můžete,“ řekl. „Ovšem měla byste vědět, že to byl on, kdo ta pravidla zavedl. Chtěl se ujistit, že se studenti nesnaží zvolit si jednodušší cestu.“

„Pobývat tři roky na lodi bez wi-fi a se samými cizími lidmi nic jednoduchého není.“ Protočila jsem panenky.

„No, opravdu chápu, že jste rozhozená, ale –“

„Nechápete vůbec nic,“ přerušila jsem ho a vstala. „Vykládáte mi tu, že jsem absolvovala tři roky studia na lodi jen tak pro srandu králíkům.“

„Netvrdil bych nezbytně, že jen ‚pro srandu králíkům‘. Vím jistě, že jste se toho za tu dobu hodně naučila a že si této zkušenosti budete cenit celý život.“

„To by byla pravda, kdybyste mi řekl, že v prvním roce budu jediná prvačka na palubě nebo že většina lidí je tam pouze na jeden semestr.“ Zamračila jsem se na něj a zvedla kabelku. „Měla jsem tušit, co jste zač, když jste mě nechal upsat se na ten program jako prvačku.“

„Slečno Dawsonová, spousta studentů prvního ročníku dělá Semestr na moři.“ Tvářil se uraženě. „Rok od roku se to mění. A co si vzpomínám, ty poslední formuláře jste podepisovala s *radostí*.“

„Dostáváte provizi nebo bonus za každého studenta, který se upíše na delší dobu?“

„Cože?“ Zbledl v obličeji. „Co se mi tu k sakru snažíte naznačit?“

„Nic.“ Zamířila jsem ke dveřím. „Váš výraz mluví sám za sebe.“

Později večer jsem seděla ve vířivce Ethanovi na klíně a dívala se na oceán. Upřeně mě pozoroval a jezdil mi prsty po rtech. Přestože jsem byla našťavaná, jak to vypadá s mým univerzitním studiem, byla jsem si jistá, že máme s Ethanem skvělý vztah a že takhle se člověk ve skvělém vztahu má cítit. Jestli ne, tak se to tomu zatraceně blíží.

„Povíš mi něco?“ zeptal se. „Celej večer jsi strašně zamlklá.“

„Vadilo by ti, kdybych zase odjela na Semestr na moři?“

„To záleží na tom,“ odtáhl ruku, „jakej k tomu máš důvod.“

„Můj pitomej studijní poradce mě převezl.“ Zlomil se mi hlas.

„Pětadvacet procent kreditů, který jsem získala na palubě, se tady nepočítá, takže jsem technicky ještě třetáčka. Řekl mi, že buď můžu absolvovat jarní a část letního semestru na palubě, nebo si dodělat rok tady v kampusu. Dokonce mi nabídl, že se můžu nalodit při příštím zimním odjezdu, což je zatracená blbost.“

„Cos mu řekla?“

„Ještě nic. Přemítám o tom.“

Pohládl mě po zádech. „No, jestli se tam vrátíš, budeme si dopisovat jako dřív.“

„To bylo předtím, než jsme spolu chodili a spali.“

Usmál se a tiše se uchechtl. „Fakt si myslíš, že bych tě podváděl, zatímco bys byla pryč?“

„Ne.“

„Tak fajn. V čem je teda problém?“

„Musím si to promyslet.“ Opřela jsem se mu o hrud'. „Můžeme mluvit o něčem jiném?“

„Jasně,“ řekl. „Mám dobrou zprávu.“

„Našel si Greg konečně novou holku?“

„To sice jo, ale o tom nemluvím.“ Políbil mě na rty. „Přijali mě do zrychleného magisterského studia na Hudsonský univerzitu. Je to v New Yorku.“

„Aha.“ Přinutila jsem se k úsměvu, srdce mi však pokleslo. „To je... skvělý. Co znamená, že je zrychlený?“

„To, že začínám už příští semestr.“ Zase mě políbil, tentokrát déle.

„Chápeš? Stejně budeme od sebe, ať už se rozhodneš, jak chceš.“

„Nechtěl ses věnovat tvůrčímu psaní, Ethane?“ zeptala jsem se. „Vždyť podnikání nesnášíš.“

„A proto mám ze všech předmětů áčka?“

„Máš áčka, protože matika a všechno, co s ní trošku souvisí, ti vždycky šlo levou zadní,“ zahučela jsem a zadívala se mu do očí. „Vždycky jsi mě přesvědčoval, že se mám věnovat umění, takže teď to, že půjdeš studovat na Hudsonskou, z tebe dělá zatraceného pokrytce.“

Povytláhl obočí. „Jsi kvůli tomu našťavaná?“

Neodpověděla jsem.

Zamrkal, jemně mě chytil za boky a odsunul si mě z klína. Potom vstal a vystoupil z vířivky.

„Rachel, věřím, že slovo, které hledáš, je ‚gratuluju‘,“ pronesl. „To je obvykle to první, co lidi řeknou, když zjistí, že někdo dosáhl úspěchu.“

„Budu ti gratulovat, až nastoupíš do školy, kterou chceš studovat. Až se budeš věnovat něčemu souvisejícímu se psáním, co ti pomůže dopsat ten román, na kterém pracuješ už od prváku. Pořád ho píšeš, že jo?“

„Jo...“ Zaťal čelisti. „Říkal jsem ti, že ho dokončím někdy příští rok.“

„V dopisech jsi mi psal, že už ho máš z osmdesáti procent hotovej. Proč ho prostě nedokončíš a nepřihlášiš se na obor tvůrčího psaní, místo abys

dělal, co od tebe očekává táta? Místo abys dělal kroky k převzetí společnosti, kterou ani nechceš?“

Mlčel.

„Nechci se o tom s tebou hádat, Rachel,“ poznamenal. „Rozhodně ne teď.“

„To ty jsi ten, kdo tu dělá scénu a vylezl z vířivky.“ Založila jsem si ruce a on zkroutil rty do úsměvu. „Tentokrát tu nejsem poděs já. Jenom jsem ti vyložila, co si o tom jako tvoje přítelkyně upřímně myslím. Nevzpomínám si, že bys mi v dopisech psal, že ses hádal s některýma jinýma.“

„Žádný jiný si už upřímně nepamatuju.“ Zasmál se, sehnul se a vytáhl mě z vody. „Co kdybysme si zbytek večera povídali o něčem jiným než o svojí budoucnosti?“

„To bych ráda. O čem si chceš povídat?“

„Myslím, že bysme měli probrat to, že je Greg na víkend pryč a že máme celej dům pro sebe.“ Zatáhl za pásek mých kalhotek a nechal je spadnout do vany. „A tím ‚probrat‘ nemyslím mluvení...“

22. SKLADBA: Shake It Off (2:22)

Ethan

„To, že půjdeš studovat na Hudsonskou, z tebe dělá zatracenýho pokrytce.“

Příští ráno jsem Rachel zakryl dekou, políbil ji na čelo a oblékl se. Navzdory nočnímu sexuálnímu maratonu po celém domě jsem nebyl schopný dostat některá její slova z hlavy a byl trochu rozhozený.

Ani mi nedala příležitost vysvětlit, že to studium bude trvat pouze rok (proto to slovo „zrychlené“) a že po jeho absolvování mám zaručenou velice dobře placenou práci. Měl jsem v plánu jí říct, že si potom chci vzít rok volna a věnovat se chvíli psaní.

Na druhou stranu jsem měl tušit, že zareaguje takhle.

Pořád je zatracený poděs.

„Kam jdeš?“ zamumlala a převrátila se. „Ethane?“

„Za tátou do kanceláře. Mám ti něco přinést cestou zpátky?“

„Jo...“ Zadívala se na mě. „Mohla bych se podívat na prvních pár stránkách tvého románu? Nikdy jsi mi ho nedal číst.“

„Promyslí si to,“ řekl jsem, došel k ní a dal jí pusku na čelo. „Tím ‚něco‘ jsem myslel, jestli chceš koupit něco v obchodě nebo v kavárně.“

„Horkou čokoládu od Gayle. Dva kelímky.“

Zasmál jsem se a zhasl. „Za dvacet minut jsem s tím zpátky.“

O patnáct minut později jsem vešel do kanceláře ve stavební společnosti svého otce a položil na jeho stůl motivační dopis pro Hudsonskou univerzitu.

„Páni.“ Zvedl papír a usmál se. „Tohle je ten typ ‚tvůrčího psaní‘, o kterém mluvím, Ethane. Tohle jen ten druh slov, co tě někam v životě dostanou.“

„Nepřišel jsem proto, abych si o tom povídal,“ řekl jsem. „Jenom jsem ti chtěl oznámit, že se budu brzy stěhovat.“

„No, děkuju, že sis zvolil správnou cestu.“ Usmál se a opřel se v křesle. „Nemůžu se dočkat, až studium ukončíš, abych ti mohl ukázat všechno, co se ti bude na řízení téhle firmy líbit. No, možná ne zrovna líbit, ale bude ti to vydělávat, a tak budeš moct ve dnech volna dělat to, co máš rád.“

„Jasně.“ Obrátil jsem oči v sloup a zvedl dopis. „Jak jsem řekl, nejsem tady, abych si povídal, a ani nevím jistě, jestli budu chtít po škole ve tvé firmě pracovat. Řekl jsem ti, že to *zvážím*.“

Výraz mu ztvrdl. „Ethane, tohle je firma v hodnotě několika milionů, kterou jsem ochoten ti *darovat*, a to bez otázek. Máš tušení, jak bych se cítil, kdyby mi otec slíbil totéž, když jsem byl v tvém věku?“

Asi to dokážu uhádnout... „Nemám.“

„No, cítil bych se poctěn a ty bys měl být taky,“ řekl a vytáhl svůj notebook. „Ukaž mi, jak se přihlašuješ do školního portálu, ať se můžu podívat, jaké odborné zaměření budeš prvních pár měsíců mít. Udělám, co budu moct, abych přizpůsobil své lekce tvým.“

„Víš, že Hudsonská univerzita je v New Yorku, že?“

„Jo.“ Pokrčil rameny. „Není lepší způsob než se konečně spojit přes Skype, protože to budeš muset udělat, abys komunikoval s budoucími klienty. A jelikož budeš studovat zrychlený program místo standardního, znamená to, že nemám tolik času, abych pro tebe připravil všechny přechodné příručky.“ Otočil ke mně monitor a žvanil neskutečnou rychlostí o něčem, na čem mi vůbec nezáleželo. Na letmý okamžik se mi mihlo hlavou, jestli nemá Rachel pravdu.

23. SKLADBA: Wildest Dreams (2:09)

Rachel

V sobotu večer jsem seděla naproti Ethanovi, Penelope a Gregovi v našem střešním bazénu, zatímco se smáli všem šílenostem, které během univerzitního studia napáchali. Poslouchala jsem je jenom na půl ucha a cítila, jak mě srdce bolí, protože nemám nic, čím bych k téhle konverzaci přispěla. Můj první semestr v kampusu je zároveň jedním z jejich posledních. Chtěla jsem, aby to trvalo věčně.

Nechci se vrátit na tu zatracenou loď...

Zatímco Greg s Ethanem plavali k hlubšímu konci bazénu a Penelope je následovala, popadla jsem z terasy mobil a poslala e-mail svému poradci.

PŘEDMĚT: Moje možnosti

Vážený pane Hintone,
chtěla bych Vám říct, že i když jsem znepokojená z toho, jak jste se vypořádal s mými kredity (a informacemi o nich), rozhodla jsem se pro první možnost a ráda bych získala nezbytné kredity pro dosažení vzdělání zde.

Jelikož mám studijní průměr 4.0 a dva dopisy o přijetí z magisterských programů, které začínají příští podzim, ráda bych Vás také požádala o písemné vysvětlení pro tyto školy, aby mohly zvážit, zda mi podrží místo, dokud tady nedokončím bakalářské studium.

Děkuji

Rachel

24. SKLADBA: Mean (3:47)

Rachel

O týden později

„Nemůžu uvěřit, že chodím s Gregem Charlestonem III.,“ vyhrkla Penelope ve čtvrtek večer v bistru U Gayle a posadila se vedle mě.

Na stůl jsme čekaly celou hodinu venku v dešti a servírka nám to zatím vynahrazovala nekonečným proudem šálků horké čokolády.

„Jako že si ze všech chlapů v kampusu vyberu toho největšího kreténa. Kluka, který za mnou přišel s tou nejhorší balicí hláškou, co jsem kdy slyšela.“

„Je ovšem taky starostův syn.“ Usmála jsem se a napila se. „Není tak randit s ním o něco lepší?“

„Vůbec ne.“ Zasmála se. „Lepší je to díky sexu.“

„Je tak dobrej?“

„Dobrej ani není to správný slovo.“ Zamávala na něj a Ethana, kteří právě vešli do bistra. „Od chvíle, kdy spolu chodíme, jsem nezažila den bez orgasmu.“

Ethan mi dal pusku na tvář, než se vedle mě posadil, a Greg mávl na servírku.

„Promiň, že jdeme pozdě,“ zašeptal Ethan. „Greg se chtěl zastavit pro narozeninové přání pro Penelope.“

Povytáhla jsem obočí. „Vždyť má narozeniny až příští měsíc.“

„Chtěl to koupit dřív, než na to zapomene.“

„Hej!“ Greg zakýval prstem. „Dneska žádný šeptání, vy dva *nepřátelé*. Je první večer třítydenních oslav a na to svoje šeptání budete mít spoustu času pozdějc.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Co přesně slavíme?“

„To, že budeme mít brzy novýho spolubydlícího,“ řekl se smíchem. „Ale především to, že Ethan příští měsíc přechází na ekonomickou fakultu do New Yorku.“

COŽE? „Promiň, cože?“ Zadívala jsem se na Ethana. „Příští měsíc?“

Přikývl a usmál se. „Přemýšlel jsem o tom a rozhodl se. Měl jsem v plánu ti říct všechny podrobnosti dneska večer, protože vím, že budeš mít plno otázek. O víkendu si jedu prohlídnout kampus, můžeš se ke mně připojit. Zůstanu tam sice celý týden, ale budu rád, když tam strávíš pár dní se mnou.“ Políbil mě na tvář a mně v žilách ztuhla krev.

„Na newyorský sny!“ Greg zvedl šálek na přípitek a Penelope s Ethanem se k němu připojili.

Předstírala jsem úsměv a opřela se do sedačky.

„Na newyorský sny!“ zopakovali všichni ještě jednou.

Seděla jsem tam ztuhle a poslouchala, jak jim Ethan vypráví o všem, na co se v New Yorku těší, o všech plánech a přípravách, které udělal, aniž by se mi o tom vůbec zmínil. Jelikož má kreditů na rozdávání a všichni jeho učitelé se domluvili, že nebudou trvat na tom, aby poslední semestr studoval volitelné předměty, letos v zimě získá tituly z obou svých oborů.

Ne že by byl schopný zúčastnit se vlastní promoce.

Následující týden ho čeká návštěva kampusu a za dva a půl týdne potom úvodní seznámení se školou a po posledním týdnu intenzivní stáže a speciálních testů začne mít v lednu šestidenní vyučovací týden.

Greg trval na tom, že Penelope ukáže slavný box Cartera a Ari na opačné straně bistra. Když odešli, odkašlala jsem si.

„Ethane?“

„Ano?“ Usmál se, otočil se ke mně a na okamžik jsem zapomněla, proč jsem našťvaná.

„Můžeme si na minutku promluvit venku?“

„Samozřejmě.“ Vstal, chytil mě za ruku a provedl mě bistroven ven do deště. Zvedl deštník a držel mi ho nad hlavou, než jsme došli do blízké uličky.

„O čem si chceš promluvit?“

„Přísahala bych, že jsme si řekli, že než se jakkoli rozhodneme, promluvíme si o svých plánech do budoucna společně.“

„Ne, jenom jsme si řekli, že si o tom promluvíme později,“ opravil mě. „S tím posledním jsem nikdy nesouhlasil, zejména proto, že ty už ses rozhodla.“

„Moje rozhodnutí se nepočítá, protože je správný.“ Založila jsem si ruce. „Jestli příští měsíc odlétáš do New Yorku, co bude s náma?“

„Jak to myslíš, co bude s náma?“ Protočil panenky, ustoupil a nechal mě držet deštník. „Pořád budeme spolu, Rachel. Je to jenom New York, můžu

za tebou každou neděli přiletět. Nebo můžeš přiletět ty za mnou, kdykoli se ti bude chtít.“

„Dovol, abych si to ujasnila...“ Odmlčela jsem se a cítila, jak se ve mně vaří krev. „Jsem ochotná tady zůstat rok a půl, studovat zbytečný předmět, jenom abych mohla být s tebou, a tys mi nemohl říct, že už máš v plánu odstěhovat se do New Yorku? Nerozhodl ses tak včera nebo dneska Ethane, víš to už nějakou dobu.“

„Taky jsem sakra věděl, jak budeš reagovat, tak jsem si myslel, že bude lepší, když si o tom promluvíme v soukromí.“

„Ach, opravdu? No, jak to podle tebe zatím jde? Je tohle *lepší*, než co sis představoval?“

„Je to překvapivě horší.“ Zavrtěl hlavou. „Ale dělám, co je pro mě nejlepší, a jako moje přítelkyně to musíš respektovat.“

„Kdybys měl opravdu pocit, že je tohle pro tebe nejlepší, řekl bys mi to dřív než Gregovi,“ prohlásila jsem. „Kdyby tě tenhle obor skutečně dělal šťastným, mluvil bys o tom stejně tak moc, jako mluvíš o nás nebo o psaní.“

„Nemluvil jsem o tom, protože se ani nesnažíš mít ze mě radost.“ Zaťal čelisti. „Možná to není můj vysněnej obor, ale výdělky z práce, kterou díky tomu pak získám, mi pomůžou platit účty, zatímco se budu věnovat psaní. Kdybys mě pro změnu někdy poslouchala, možná bych ti to mohl vysvětlit.“

„Já tě k čertu poslouchám, Ethane.“ Přimhouřila jsem na něj oči. „Jen tě přes všechny ty nesmysly neslyším. Kdybych věděla, že odletíš do New Yorku, rozhodla bych se –“

„Rozhodla bys ses *zatraceně stejně*,“ zasyčel. „Zůstala bys tady, protože je to nejromantičtější možnost, protože nejsi schopná udělat logický rozhodnutí, stavíš všechno na pocitech a na tom, co čteš v těch proklatých romantárnách.“ Přistoupil blíž a proklál mě pohledem. „Místo abys šla na vysokou jako každej normální člověk, rozhodla ses absolvovat Semestr na moři, protože jsi byla našťvaná kvůli něčemu, co jsem řekl.“

„Byla jsem našťvaná kvůli něčemu, cos *udělal*.“

„To je to samý.“ Pokrčil rameny. „Podívej, kam tě to dostalo. Máš rok a půl zpoždění v získání kreditů a tři roky času jsi strávila na lodi, kterou jsi nesnášela, jenom proto, že někdo ranil tvoje city. Jsi ochotná tady zůstat a studovat zbytečný podělaný předmět, jen abys zůstala nablízku někomu, s kým chodíš pouhých pár měsíců.“

Rozlehlo se ticho.

Pršelo o něco hustěji a ani jeden z nás několik minut nic neřekl. Byla jsem v šoku z jeho chladného popisu našeho vztahu a v hrudi mi z toho ztěžka bušilo srdce. Žadonilo, ať odsud odejdu a dokončím tohle později, než povím něco, čeho bych mohla litovat, zůstala jsem však stát.

„Přestože bych tu moc rád zůstal další semestr a strávil s tebou víc času,“ pronesl a povzdychl si, „mám příležitost získat magisterský titul za kratší dobu, takže...“

„Jenže ty titul MBA *nechceš*, Ethane!“ přerušila jsem ho. „O to tu sakra celou dobu jde! Jenom se bojíš zariskovat a udělat něco jiného, protože nemáš žádnou záruku, jak to dopadne.“

„Ted' konečně přemýšlíš logicky,“ poznamenal lakonicky. „Gratuluju. Trvalo ti to jenom přes dvacet let.“

„Polib mi prdel, Ethane.“

„Na to jsem právě ted' moc naštvanej.“

„Moc dobře víš, že tak jsem to nemyslela.“

„Ale měla bys.“

„Víš ty co?“ Zavrtěla jsem hlavou a vstoupila na chodník. „Vyřid' Penelope a Gregovi, že mi není dobře a že jsem se rozhodla jít domů. Nebo jim můžeš říct, že jsem odešla kvůli svým *podělaným emocím*. Tvoje volba.“

„Rachel...“ Povzdychl si a natáhl se po mojí ruce. „Rachel, počkej. Odvezu tě.“

„Nedotýkej se mě.“ Vytrhla jsem mu ruku. „Jdi si oslavovat svůj nový život, ten, kterýho zjevně nejsem tak velkou součástí, protože s tebou chodím *pouhých pár měsíců*.“

„Přesně o tomhle mluvím.“ Zat'ál zuby. „Jenom proto, že udělám něco, co se ti nelíbí, se rozhodneš odejít.“

„Udělal jsi spoustu věcí, co se mi nelíbí, Ethane,“ prohlásila jsem a vrátila mu deštník, přestože pršelo čím dál víc. „Některý byly dokonce na můj úkor, jenže byly vždycky nefalšovaný a dávaly určitéj smysl.“

„Tohle rozhodnutí taky dává dokonalej smysl.“ Vrátil mi deštník. „A jedinej, kdo tu zpochybňuje, jak si kvůli němu stojíme, jsi ty.“ Prohrábl si vlasy. „Jsem ti k dispozici, kdykoli si o tom budeš chtít promluvit jako dospělá. Možná za pár dní, až se oba uklidníme?“

„Jasně,“ řekla jsem. „Můžeme si o tom promluvit, až přiletíš zpátky ze své návštěvy kampusu v New Yorku.“ Ustoupila jsem a mávla na taxi.

„Na tvou oslavu se nevrátím.“

„Kdybys to udělala, nebyla bys ta Rachel, kterou znám...“

25. SKLADBA: Look What You Made Me Do (0:20)

Rachel

PŘEDMĚT: Re: Moje možnosti

Vážený pane Hintone,
omlouvám se, že jste minulý týden marnil čas, když jste mi pomáhal vybírat předměty na další tři semestry v tomto kampusu.
Rozmyslela jsem si to.
Ráda bych zvolila druhou možnost a nastoupila za pár týdnů na loď na zimní plavbu.
Děkuji Vám
Rachel

TENKRÁT: V osmnácti letech

Ethan

PŘEDMĚT: Ta zatracená cedule

Milý Ethane,
jen abys věděl, jediný důvod, proč ty jsi nejlepší student školy a já jsem druhá nejlepší studentka školy, je ten, že máš lepší známku z angličtiny. Z jediného předmětu! To je všechno. Můžeš teda vymazat ze své tabulky vzkaz „Jsem zatraceně lepší než ty, Rachel“? Máš na to jeden den, pak ti hodím do okna šutr.
Mimochodem asi budu potřebovat odvézt ze závěrečného maturitního ceremoniálu, jestli se mě táta pokusí posadit do jednoho auta se Stellou (tou mrchou!). Koupím ti za to čtyři kelímky té nechutné horké čokolády, co tak rád piješ.
Jo, a... (okamžik příměří) Za minulý týden mě čtyři kluci pozvali na rande a všichni čtyři se na mě na poslední chvíli s nějakou ubohou výmluvou vykašlali. Dnes večer mám schůzku v kavárně Waterstones s Taylorem Jonesem a fakt doufám, že se mnou není něco špatně... (Je se mnou něco špatně?)
Máš den na to, abys odstranil tu ceduli.
Trhni si.
Rachel

PŘEDMĚT: Re: Ta zatracená cedule

Milá Rachel,
to, že jsem nejlepší student, má několik důvodů, ale v krátkosti tím hlavním je, že jsem zatraceně lepší než ty. :-) Podle toho, jak obvykle házíš šutry do mého okna (a netrefuješ se), jsem ochotný to risknout a tu ceduli tam nechat.
Zdá se, že budeš po maturitním ceremoniálu potřebovat průkazku na autobus. Ale kdyby k tomu došlo, můžeš sedět na mém zadním sedadle jako jedna z mých skutečných kamarádek – vpředu bude sedět Brody. (Pořád nemůžu uvěřit, že se Stella dala s tvým tátou dohromady tak brzy...) S tou čokoládou tě беру za slovo.
Okamžik příměří... Kromě toho, že jsi ta nejhorší osoba, kterou znám, s tebou nic špatného není. Je období rozchodů a prázdniny před vysokou, tak si myslím, že se každý snaží užít si tolik sexu, kolik může. Ti kluci se na tebe asi vybodli, protože si to rozdávali s nějakou jinou. (Před pár dny jsem provedl to samé Emilii, vzpomínáš?)
Ta cedule tam zůstane.
Trhni si.
Ethan

Později večer jsem s provinilým pocitem zastavil před kavárnou Waterstones. Přesto jsem nedovolil, aby mi to zabránilo v odhodlání dostat se ke klukovi, se kterým má Rachel domluvené rande, dřív než ona a dohlédnout na to, aby do kavárny nikdy nedorazil.

Netuší to, ale kvůli těm červeným šatům, co si vzala na ples, se stala předmětem hovoru v chlapecké šatně. Přestože dokážu přiznat, že jí to ten večer opravdu seklo, nevykládal jsem ty věci, co každý druhý kluk ve škole.

(Zejména proto, že Rachel od té doby znovu nosí velká volná trička a tepláky.)

„Koho by napadlo, že je Rachel Dawsonová taková kost?“ „Musím ji ojet, ještě než skončí škola...“ „Až na mně bude rajtovat, moc rád ji plácnu po tom jejím zadku...“

Ještě ten večer skupinka čtvrtáků – každý z jednoho sportovního týmu – uzavřela sázku, kdo ji dostane nejdřív. Jejich plán byl jednoduchý a nechutný: Každý kluk s ní bude chvíli po škole flirtovat, „dřív než nasedne do auta k Ethanu Wyattovi“, a vymění si s ní telefonní číslo. Každý kluk si vybere dva dny v týdnu, kdy jí pošle zprávu a projeví o ni zájem, než ji pozve na rande. V den schůzky jí bude každý lichotit tak dlouho, dokud nedojde k sexu. Ohledně toho nejsou žádná pravidla. První, kdo ji ošuká, vyhrává. Plusové body za fotky.

Neměl jsem o tom plánu vůbec vědět, jenže jakmile mi Rachel začala vykládat, že dostala pozvání na rande od několika kluků najednou (navíc od kluků, kteří podle mě pro ni nejsou dost dobří), vytušil jsem, že se něco děje.

Prvního kluka jsem po škole sledoval cestou domů a zmlátil ho. Řekl jsem mu, ať tu pitomost ukončí, jenže neměl příležitost můj vzkaz vyřídit, protože pořád není schopný mluvit.

Takže jsem musel vzít zbytek do vlastních rukou.

Nápadníkům číslo dvě a tři jsem rozřezal pneumatiky jejich aut. Měli plno starostí se sháněním nových, než aby se věnovali Rachel. Čtvrtý kluk zrušil rande několik hodin dopředu. Jsem rád, že dnes už zbývá poslední z té skupiny a že to musím udělat naposledy.

Najednou jsem zahlédl Taylora, jak vchází do Waterstones, a vyskočil z auta. Vešel jsem do kavárny a následoval ho na záchody. Když se blížil ke kabince, poklepal jsem mu na rameno.

„No, co?“ vyhrkl.

„Přišel jsi sem na schůzku s Rachel Dawsonovou?“ zeptal jsem se.

„Jo.“ Usmál se. „Proč?“

Prohlédl jsem si ho a uvědomil si, že je o dost větší než já a že ho sám nezvládnou, proto mi nezbývalo než mu to rozmluvit.

„No, měl bys vědět, že... hm...“ Zadržel jsem povzdech. „Sex s ní je mrhání tvým časem.“

„Kdo tu mluvil o sexu?“

Prázdně jsem se na něj zadíval a on se zasmál.

„Fajn, fajn, Ethane.“ Zvedl ruce. „Proč bych na ni mrhal časem?“

„Protože se zaprvý říká, že si to už rozdala s polovinou školního fotbalovýho týmu. Zadruhý mi pár kluků několik dní potom, co jsem ji u nich vysadil, napsalo, že dostali filcky. Zatřetí Rachel vyhrožovala, že bude o tom posledním klukovi, se kterým se tuhle ochotně vyspala, lhát, když jí po sexu nekoupí večeri, takže nechci, abys ty nebo kdokoli z naší školy uvízl v jejích hrách.“

„Tý jo... To jsem ji totálně špatně odhadl.“ Vydechl a zavrtěl hlavou. „Díky, Ethane. Asi ji dobře znáš, když bydlíš vedle ní, co? Cením si tvojí rady. Víš, vrtalo mi hlavou, proč nikdo z mých kámošů...“ Odkášlal si. „To je fuk. Tak díky.“

Odešel z toalet a já se opřel o dveře kabinky, vděčný, že je to konečně za mnou.

Dveře vedlejší kabinky se otevřely a z nich vyšla Rachel.

V džínách a příliš velkém tílku se zastavila přede mnou a zavrtěla hlavou.

„Hm, na...“ Odmlčela se. Obličej měla červený a zalitý slzami.

„Na ženských záchodech byla strašně dlouhá řada a nemohla jsem čekat, tak mě napadlo zajít sem. Nejsem si jistá, jestli mám být šťastná, nebo naštvaná, že jsem to udělala.“

Povzdychl jsem si. „Rachel...“

„To kvůli *tobě* nikdo z těch kluků nepřišel na rande?“ Zadívala se na mě. „Proto jsi chtěl znát jejich jména a podniky, kam jsme měli jít? To všechno jenom proto, abys jim mohl zabránit, aby si se mnou povídali?“

„Něco takovýho...“

„Proč jsi mi to udělal?“ Brečela a otírala si z očí slzy. „Jak jsi o mně mohl vykládat takový žvásty? Takový lži?“

„Není to tak, jak si myslíš.“

„Je to *přesně* tak, jak si myslím.“ Strčila do mě. „Fakt ti dělá radost, když se trápím. Myslela jsem, že jsme na zbytek školního roku vyhlásili příměří, ne?“

„Rachel...“ Došlo mi, že by se asi o té sázce měla dozvědět. „Poslouchej. Měl jsem k tomu zatraceně dobrý důvod. Nechtěl jsem, aby ti ublížili...“

„Jdi do prdele, Ethane.“ Znovu do mě strčila. „Víš ty co? Teď už si skutečně můžeš trhnout, protože ti můžu zaručit, že dnešek je poslední den, kdy s tebou mluvím. A je mi fuk, jestli budeme chodit na stejnou vysokou. Stejně ti už nepovím ani ň.“

„Právě jsem ti prokázal obrovskou laskavost.“ Zuřil jsem. „Ani netušíš, jak moc bys mi měla být vděčná.“

„Jediný, co vím, je, že jsi hajzl a že od prvního dne, kdy jsme se setkali, mi jenom ubližuješ. Když už jsme u toho –“

„Jestli je dnes poslední den, kdy se mnou mluvíš, můžeš s tím skoncovat už teď?“ přerušil jsem ji a proklál ji pohledem. „Nevidím důvod, proč bys měla čekat.“

„Nejdřív ti musím říct svá poslední slova.“

„Fakt nemusíš.“

Prudce se nadechla a pomalu, s důrazem na každou slabiku, prohlásila: „Nenávidím tě, Ethane Wyatte. Zatraceně tě nenávidím, a to už od té doby, co jsme měli tu smůlu, že jsme se setkali. Přísahám na svůj život, že tohle je poslední den, co spolu my dva mluvíme.“

„Na to se sakra spolehni.“

26. SKLADBA: Welcome to New York (3:04)

Ethan

Já: *Můžeme si promluvit? Chci se ujistit, že je to mezi námi dobrý, než mi začne škola.*

Já: *Rachel, prosím. Myslím, že jsme oba řekli slova, která nemyslíme vážně.*

Já: *Můžeš mi aspoň odepsat, ať vím, že jsi moje zprávy četla?*

Obnovil jsem stránku se zprávami snad posté a doufal, že přijde odpověď od Rachel, jenže se nic neobjevilo. Od toho večera U Gayle, kdy odešla, nechávala dveře svého pokoje zavřené a ignorovala všechny moje zprávy. Sice jsme se párkrát potkali v kuchyni, sotva se však na mě podívala, a když jsem se k ní chtěl připojit ve vířivce, okamžitě z ní vylezla a odešla do své ložnice.

„Pane Wyatte?“ Průvodcův hlas mě přiměl vzhlednout od mobilu.

„Ano?“

„Blížíme se k Times Square, možná si budete chtít udělat pár fotek.“

Usmál se na mě z předního sedadla luxusního vozu. „Tohle je pravděpodobně jediná chvíle, kdy můžete jeho krásu ocenit, než začnete studium. Potom budete mít spoustu práce. Věřte mi.“

Povzdychl jsem si, zvedl telefon a pořídil několik fotografií okázalých zářivých billboardů. Poslal jsem všechny Rachel, doufal, že si tím získám její pozornost, ale marně.

„Další zastávkou na naší soukromé prohlídce před začátkem studia bude Wall Street,“ oznámil průvodce. „Cestou uvidíme spoustu úžasných věcí a pochopíte, proč lidé, kteří sem přijedou, už nikdy nechtějí z města odjet.“

Já jsem chtěl odjet hned, jakmile jsem tu přistál...

27. SKLADBA: All You Had To Do Was Stay (4:10)

Ethan

O týden později

Sotva jsem se vrátil z New Yorku, zajel jsem do prádelny, abych se přesvědčil, jestli tam Rachel nenocuje. Když jsem ji tam nenašel, zamířil jsem domů a nalil dvě sklenice jejího oblíbeného vína.

Nesl jsem je k její ložnici a zaklepal na dveře. „Rachel, vrátil jsem se z New Yorku. Můžeme si, prosím, promluvit?“

Neodpovídala.

„Rachel, můžeš, prosím, otevřít dveře, abych se ti mohl omluvit za všechno, co jsem ti řekl?“

Čekal jsem pět minut. „Fajn, jdu dovnitř...“

Stiskl jsem kliku a zatlačil do dveří. Upustil jsem sklenice s vínem na podlahu, protože jsem viděl, že její věci jsou pryč. Všechno tu vypadalo stejně jako předtím, než se sem nastěhovala. Na posteli nechala jen malý růžový lístek se vzkazem.

Trhni si, Ethane.

(Tentokrát doopravdy a napořád.)

Rachel

NA MOŘI: První týden

Rachel

Milá Penelope,

ahoj! Doufám, že si můžu tentokrát dopisovat s tebou, zatímco jsem pryč, protože s Ethanem jsme se rozešli... Pokusím se psát kratší dopisy než obvykle, abych tebe (a Grega :-)) neobtěžovala svou zdlouhavostí.

Naši loď zrekonstruovali, takže vypadá mnohem moderněji. Myslím, že si muselo pár lidí stěžovat, že je tu jenom jedna kavárna, protože teď tu máme tři.

Překvapilo mě, že jsem se celý týden každý večer scházela se stejnou bandou holek a bylo mi s nimi příjemně. Pár kluků to na mě zkoušelo, ale myslím, že ještě nejsem připravená si s někým něco začít. (Domnívám se, že po Ethanovi na to nebudu připravená ještě dlouho... Myslíš, že jsem udělala dobře, že jsem odjela a ukončila to s ním?)

Brzy mi odepiš a povyprávěj mi, co se děje v kampusu Saltbeachské univerzity.

S láskou a větrem v plachtách

Rachel

NA MOŘI: Třetí týden

Rachel

Milá Penelope,

už zase ahoj! Jsem si jistá, že ještě pořád píšeš první dopis, ale chtěla jsem ti dát vědět, že dnes loď projela mořem plným delfínů. (Říkala jsi mi, že delfíny miluješ, je to tak?) Vytiskla jsem několik snímků ze svého foťáku a posílám ti je s tímhle dopisem.

I kdybys mi měla poslat jenom pohlednici, napiš...

S láskou a větrem v plachtách

Rachel

Milá Penelope,

(musela jsem ti napsat dva dopisy v jednom týdnu – a nebudu se zlobit, když od tebe obdržím dva nazpátek)

Proboha! Tohle je poprvé za dlouhou dobu, co můžu upřímně říct, že si svůj pobyt na Semestru na moři užívám! Možná jsem se předtím plavila se špatnou skupinou lidí, ale teď tu mám konečně kamarády a skvěle se bavím. (Ach, počkat... možná je to proto, že jsou tu samí čtvrtíáci a že nám dovolují vypít každý večer v baru víc než dva drinky?)

S láskou a větrem v plachtách (prosím, odepiš mi)

Rachel

NA MOŘI: Šestý týden

Rachel

*Milá Penelope,
prosím, odepiš mi...
Rachel*

28. SKLADBA: I Almost Do (3:11)

Rachel

Osmý týden na palubě

Zalepila jsem další obálku pro Penelope a slíbila si, že jí už další dopis nepošlu, dokud mi konečně neodepíše. Ačkoli jsem trochu přikrášlila to, jak dobře se tu bavím, je to zatím moje nejlepší zkušenost na lodi a chci o tom někomu – komukoli říct.

Jenom ne Ethanovi.

Tak zoufale jsem si chtěla s někým dopisovat, že jsem vytáhla starý seznam „Vězni s krátkou délkou trestu, kteří chtějí kamarády na dopisování“ a uvažovala o několika nových lidech na korespondenci. Jenže jsem se nedokázala přimět, abych to udělala. Tedy zatím ne.

Odnesla jsem dopis pro Penelope do poštovní kanceláře a strčila ho do boxu na odchozí poštu. Zkontrolovala jsem osobní schránku a našla novou pohlednici od táty se zprávou „Doufám, že si užíváš dobrou plavbu!“ a čtyřicet čtyři neotevřených obálek od Ethana.

Do posledního přístavu poslal pět nových...

Příliš raněná na to, abych je otevřela, jsem je tam nechala a vzala si jen pohlednici od táty.

„Slečno Dawsonová?“ zavolala na mě pošťačka.

Otočila jsem se. „Ano?“

„V posledním přístavu pro vás přišel balík od otce,“ oznámila mi a položila na pult růžovou krabici. „Podepíšete mi převzetí a odnesete si ho do kajuty, nebo ho tu chcete nechat, než dopljeme do dalšího přístavu?“

„Vezmu si to hned.“ Usmála jsem se, podepsala potvrzení o převzetí a pospíchala do své kajuty, abych si krabici otevřela. Táta mi nedávno poslal balík plný sladkostí, nezbytných hygienických potřeb a fotek pláže, proto jsem netušila, co dalšího mi tak brzy zase posílá.

Většinou od něj dostávám balík jednou za dva měsíce.

Roztrhla jsem krabici a usmála se na růžovou obálku, co ležela nahoře, s mým jménem vytištěným modrou barvou.

Úsměv mi však opadl, když jsem viděla, že dopis uvnitř je napsaný zaobleným písmem, které znám až příliš dobře.

Navzdory bolesti se mi v břiše probudili motýlci, a než jsem se mohla vzpamatovat a dopis zahodit, už jsem se začetla.

Milá Rachel,

nemůžu uvěřit, že jsem musel poslat balík jménem tvého táty, abys ho otevřela. (Vím, žes tenhle otevřela.) Poslal jsem ti bezpočet dopisů, aniž bys mi odpověděla, a už to nedokážu dál snášet. Jak se máš? Vylepšili nějak tu loď? A co kavárna? Je tam pořád jenom jedno místo, kde si můžeš koupit kávu, nebo umístili někde aspoň stánek?

Co tvoje předměty? Bavi tě některé tentokrát o trochu víc?

Dal jsem do krabice ještě jeden dopis (jehož čtení asi na nějakou dobu odložíš, ale je tam), kde píšu něco o tom, jak se mám, a opravdu bych byl rád, kdybys mi brzy odepsala.

Netrhni si.

Ethan

P. S.: Jenom pro případ, že máš nutkání někomu napsat, nevyužívej ten seznam vězňů. Na zadní straně tohoto dopisu najdeš seznam umělců v New Yorku, kteří si psaní a čtení dopisů doslova užívají.

P. S. S.: Moc mi chybíš.

Přečetla jsem si jeho slova ještě jednou a otřela si několik slz. Odložila jsem obálku stranou, vytáhla z krabice všechnu papírovou výplň a uviděla další osobní dopis, jež mi napsal, spolu s poznámkovým lístečkem.

Protože vím jistě, že potřebuješ nějaké nové...

Zvedla jsem ten lístek a našla tři romantické série od svých oblíbených autorek. Setřela jsem další slzy, vybrala si knihu, kterou jsem si chtěla přečíst nejvíc, a zalezla s ní do postele.

Když jsem knihu otevřela, byl v ní další rukou psaný vzkaz od Ethana.

Jestli sis vybrala tuhle knihu jako první, myslím, že je férové říct, že tě znám velice dobře, Rachel. Taky si myslím, že je správné se shodnout, že když jsme byli spolu naposledy, řekli jsme oba věci, které nemyslíme vážně, ovšem ta situace byla na sto procent moje chyba.

Měl jsem ti o New Yorku říct dřív a neměl jsem si z tebe dělat legraci, že jsi beznadějná romantička. Je to totiž jeden z důvodů, proč tě tak moc miluju. (Netuším, proč jsem to nevěděl už před mnoha roky, ale teď to vím.)

Opravdu bych byl moc rád, kdybys mi odepsala, až si tohle přečteš.

S láskou

Ethan

29. SKLADBA: Breathe (2:39)

Ethan

Trvalo mi jenom osm týdnů, než jsem si uvědomil, že jsem udělal největší chybu svého života. (Pouze jeden, kdybych upřímně počítal sedm týdnů popírání.)

Studijní předměty v New Yorku jsem nesnášel, pohrdal jsem svými spolužáky a jejich nemilosrdným konkurenčním bojem a zatraceně se mi stýskalo po Rachel. Měla o tomhle studiu stoprocentní pravdu, a přestože jsem dělal požadované úkoly, většinu času jsem pracoval na svém románu.

V poštovní schránce mi nepřistála fialová obálka už celé týdny a poprvé v životě jsem cítil, jaké to je, když vám někdo opravdu chybí.

Dřív, když jsme nebyli spolu, mi nijak nevadilo, že jí odpověď trvala dlouho, a nezáleželo mi ani na tom, když jsem se s odpovědí víc než dlouho zdržel já. Poté co jsem si však konečně uvědomil, jak moc pro mě znamená, mě přivádí k šílenství, když se mi tak dlouho neozývá.

Už asi posté jsem zkontroloval plán přístavů, kde má kotvit její loď. Vím, že už obdržela všechny moje dopisy i balík. Ze zoufalství jsem poslal e-mail na její alternativní e-mailovou adresu.

Zasténal jsem, klikl na další stránku poznámek z přednášky a snažil se co nejlépe soustředit na něco jiného než na rostoucí bolest na hrudi. Protože vím, jak dlouho je Rachel schopná chovat zášť, budou už Vánoce, než toho konečně nechá a pošle mi vánoční přání.

Sakra.

Na obrazovce se objevilo upozornění ze Skypu, že volá táta, a jelikož jsem ignoroval už deset jeho nedávných hovorů, rozhodl jsem se mu konečně věnovat pět minut.

„Ano?“ ozval jsem se a čekal, až se na monitoru objeví jeho obličej. „Jestli voláš kvůli těm Harrisonovým číslům, poslal jsem je na tvou soukromou adresu, protože ten soubor byl v tvém pracovním e-mailu označen.“

„Proto nevolám,“ pronesl tiše.

Trochu jsem v monitoru přidal jas, nejistý, co si mám o jeho výrazu myslet. Vypadal trochu bledě a mnohem zranitelněji, než jsem ho kdy viděl.

„Stalo se něco mámě?“ zeptal jsem se.

„Ne.“ Usmál se. „Ačkoli chtěla, bych ti vyřídil, že je naživu a v pořádku. Taky by ocenila, kdybys jí občas přímo zavolal, místo abys posílal jenom zprávy.“

„Dobře.“

Odkáshal si. „Dneska jsem trochu uklízel na půdě,“ řekl a zvedl list papíru. „A našel jsem tohle.“

Přimhouřil jsem na stránku oči a přečetl slova: *Nesnáším svou sousedku*. „Našel jsi moji starou slohovku?“

„Našel jsem jich hromadu,“ přiznal. „Potom jsem šel do tvého pokoje a objevil tvou... hm, tvou krabici se všemi slohovými pracemi, které jsi odevzdal ke zveřejnění, a kopie prací, které jsi poslal k přečtení mámě, a já... hm...“ Odmlčel se. „Omlouvám se.“

„Za to, že jsi prolezl moje věci?“

„Ne.“ Usmál se a otřel si oči. „Všechno pod *mojí* střechou je moje. Omlouvám se, že jsem na tebe tlačil, abys studoval podnikání.“

„Za to nemůžeš jenom ty. Jsem v tom dobřej.“

„Jenže v psaní jsi skvělý,“ namítl s posmutnělým výrazem. „Vím jistě, že vždycky budu přemítat, co by tě asi mohlo čekat, kdybys jednoho dne převzal moji firmu, jenže tohle není tvoje břímě a nemusíš ho už nést.“

„Chápal jsem tě až do té poslední věty, tati. Co se mi snažíš říct?“

„Tvoje současné studium na ekonomické fakultě je největší chybou tvého života,“ prohlásil. „Nepatříš tam, ani omylem.“

„Chceš říct, že se mám věnovat tomu teploušskému krasopisu, jak jsi to nazval?“ Usmál jsem se.

„Ano.“ Zasmál se. „Myslím, že tvůj největší potenciál je v téhle přihráté blbosti, a nechci, abys litoval, žeš nedal šanci svým skutečným snům, jako jsem to udělal já...“

Rozhodl jsem se mu zamlčet, že už jsem se tak stejně rozhodl, že jsem už před týdnem napsal koncept dopisu o ukončení tohoto strašného studia.

„Jsem rád, že jsi mi pro změnu konečně něco schválil.“

„Moc si na to nezvykej.“ Zavrtěl hlavou a stále se smál. „Ach!

Mimochodem nemůžu uvěřit, že po všech těch letech a poté, co jsi mi řekl, že už konečně s Rachel vycházíte, si pořád posíláte malicherné dopisy, když jste na sebe naštvaní. Dlužím tvoji mámě pět set babek, protože jste oba dospělí lidi, kteří se pořád ještě nenaučili, jak si poradit s názorovými rozdíly.“

„O čem to mluvíš?“ posadil jsem se rovněji. „Rachel mi poslala dopis?“
„Jo.“ Zalistoval v papírech. „Vlastně pohlednici. Mám ti ji přečíst?“
„Prosím.“ Pokynul jsem mu, aby mi ji i ukázal.

*Milý Ethane,
posílám ti tenhle dopis na adresu domů, protože ti odmítám posílat
cokoli do New Yorku. (A taky pochybuju, že by ti Greg dopis ode mě
někdy v dohledné době předal.)*

*Na ekonomickou fakultu nepatříš. Víš to ty, vím to já, ví to každý,
kdo o tobě něco ví.
Přestože si cením přání všeho nejlepšího, cos mi poslal, nepopřeju ti
totéž.*

*Doufám totiž, že se máš na ekonomické fakultě absolutně hrozně,
a nenapišu ti znovu dřív než o příštích Vánocích, přestože už nebudu
na téhle lodi.*

Jaký to je pocit?

Trhni si.

Rachel

*P. S.: Došlo mi, že jsem napsala špatně „pocit“, až několik hodin
potom, co jsem to udělala, ale nemůžu si dovolit vyhodit pohlednici.
A máž to.*

29A. SKLADBA: Begin Again (1:39)

Ethan

Později toho dne jsem seděl naproti studijnímu poradci a čekal, až dočte mé oznámení o ukončení studia.

Zavrtěl hlavou, sundal si brýle na čtení a povzdychl si. „Pane Wyatte, prosím, vezměte na vědomí, že Hudsonská univerzita nepřijme to, že opouštíte školu během prvního čtvrtletí, příliš laskavě,“ oznámil. „Naši lidé pracovali skutečně tvrdě na tom, aby pro vás ve zrychleném programu udělali místo, a váš brzký odchod bude znamenat, že jednoho dne budeme posuzovat vaši opětovnou žádost hůř.“

„Pochybují, že se sem někdy vrátím,“ řekl jsem. „Můžu, prosím, podepsat oficiální ukončení studia?“

„Pokud na tom trváte.“ Podal mi formulář a já jsem během vteřiny napsal svoje jméno na vytečkovaný řádek.

„Děkuju.“ Vstal jsem a zamířil ke dveřím.

„Pane Wyatte, máte zájem o studium jiného oboru?“ zeptal se. „Jestli to tak je, můžu promluvit s děkanem o tom, že jste si to rozmyslel, a můžeme vám nabídnout něco jiného.“

„Nemám zájem o něco jiného, ale o *někoho* jiného,“ odpověděl jsem.

TENKRÁT: V osmnácti a půl letech

Ethan

Milý Ethane,

měl bys vědět, že jsem si společně strávené léto užila. Sex byl fakt žhavý a úžasný – zejména ve tvém autě, ale myslím, že my dva můžeme být víc než jen kamarádi s výhodami. (Připadáš mi jako přemýšlivý kluk, který stojí o víc. Je to tak?) Každopádně teď jsem v jiném státě a na jiné univerzitě, takže si myslím, že tohle je nyní nejlepší způsob, jak spolu komunikovat. Víím, že dopisy píšeš rád, proto doufám, že si najdeš čas, abys mi odepsal, a možná se z nás časem stanou přátelé (a snad i víc).

S láskou

Alicia

P. S.: Zmínila jsem se o tom, že ten sex byl fakt žhavý? Můžeme na to skočit, kdykoli se o prázdninách vrátím do města.

P. S. S.: Pokud mi teda odepíšeš.

Obrátil jsem oči v sloup a dopis zmuchlal. Už jsem měl všech lidí ze své minulosti po krk, a co si pamatuju, náš „vztah“ vůbec žádným vztahem nebyl. Téměř nikdy jsme spolu nemluvili o ničem zásadním ani nikdy neměla zájem o něco jiného než sex (to mi nevadilo) a žvanění o jiných holkách. Snášel jsem to jenom proto, že jsem opravdu neměl nikoho jiného, s kým bych mluvil.

Univerzita byla oficiálně mým resetovým tlačítkem. Netoužil jsem po žádném vážném vztahu a neměl jsem zájem zůstat ve spojení s nikým, s kým jsem se seznámil v létě. Jediní lidé v mém životě byli můj nový spolubydlící (který chodil s šílenou uječenou holkou) a moji rodiče.

Hodil jsem zbytek pošty na stůl a pospíchal přes kampus na katedru podnikání na svůj první vyučovací den.

„Milé, že jste se k nám připojil, když se vám to zrovna hodí, pane Wyatte,“ přivítal mě vedoucí katedry. „Vzhledem k tomu, že máte univerzitní stipendium, přehlídnu skutečnost, že jste tu o třicet minut později.“

Posluchárnou se rozlehl smích.

Zadíval jsem se na hodinky a uvědomil si, že jsem si je nenařídil správně. „Omlouvám se.“

„To nic,“ pronesl s úsměvem. „Mám pocit, že tohle bude pro vás velice zajímavý rok. Když vidím, že už máte pocit, že v téhle budově bydlíte, a tak vůbec.“

„Promiňte, pane?“

Zvedl fialovou obálku a podal mi ji. „Prosím, vyřídte svým přátelům, ať vám posílají poštu na *kolej*, a ne na katedru vašeho oboru.“ Odvrátil ode mě pohled. „Teď zpátky k tomu, co jsem říkal o náročnosti tohoto studia, dámy a pánové. Pokud si myslíte, že následující čtyři roky budou procházka růžovým sadem, šeredně se pletete.“

Přestal jsem ho poslouchat a přečetl si na obálce adresu odesílatele.

Rachel Dawsonová
Semestr na moři – výletní loď Eurodam
Křídlo B, kajuta 221

Ach, bože.

Rachel se mi neozvala ode dne, kdy jsme se pohádali na těch toaletách. Nastalo si zavřela okno a zakryla ho novinami a já udělal totéž se svým.

Navzdory tomu, že jsme se celý život dennodenně potkávali, jsme po maturitě nějak dokázali se jeden druhému vyhýbat.

Sotva jsem se vrátil na pokoj, uvažoval jsem, že bych její dopis spálil, jenže jsem se k tomu nedokázal přinutit. Nechal jsem ho ležet na stole neotevřený celý týden, než mě konečně dostihla zvědavost.

Milý Ethane,

píšu ti tenhle dopis, protože doufám, že při studiu svého oboru trpíš. (Pořád nerozumím tomu, proč sis jako hlavní obor zvolil podnikání místo tvůrčího psaní, ale nestojíš mi za to, abych se tě ptala.)

Vím, že přemýšlíš, jak je možné, že mi jako prvačce umožnili absolvovat Semestr na moři, takže ti to vysvětlím: měla jsem možnost promluvit si o studiu v zahraničí v prvním ročníku s děkanem a souhlasil s tím za podmínky, že budu studovat umění a udržím si průměr 3,5. (Kdo je teď ten chytřejší, co?)

Okamžik příměří...

Fajn, ve vši vážnosti, tahle loď není taková, jaká jsem si myslela, že bude. Jsem na palubě dva týdny a za tu dobu jsem trpěla mořskou nemocí, cestovní nemocí i steskem. Jsem tady jediná prvačka a nedošlo mi, že

většina lidí tady budou třetíáci a čtvrtíáci, kteří si už dávno našli kamarády a jsou na téhle plavbě společně, a že to berou jako nějaký typ oslavy před absolvováním univerzity.

Naše první zastávka je příští týden v Londýně. Mám pocit, že bych z toho měla mít větší radost, než mám, ale možná to přijde časem. (Jestli uvidím nějaká psací pera, která by vypadala podobně jak ta, co jsem ti zničila, když jsme byli mladší, možná ti je koupím. To se ještě uvidí...) Z Londýna pak poplujeme kolem pobřeží Evropy a potom budeme na volném moři až do příjezdu do Austrálie.

Zapsala jsem se na tři roky, ale mám v plánu si to prodloužit i na čtvrtý ročník, leda by mi řekli, že už to nemůžu protahovat.

Každopádně doufám, že se ti daří dobře (ale ne moc dobře) a že jsem napsala tvou adresu správně a že tenhle dopis dostaneš dřív, než ti začne semestr.

Vím, že mě nesnášíš (já tebe rozhodně ano), ale jestli si najdeš čas, odepsal bys mi?

Trhni si (předem).

Rachel

P. S.: Mohl bys jednou a provždy uznat, že ses ke mně choval od našeho prvního setkání jako pitomec? Mám pocit, že bych tě nemusela nenávidět tak moc, kdybys to konečně přiznal.

P. S. S.: Ve skutečnosti tě nebudu nenávidět míň, ale bylo by milé, kdybys o tom konečně řekl pravdu.

Přečetl jsem si její dopis několikrát a posadil se ke stolu, abych jí odepsal. Ráno jsem dopis poslal expresní poštou a o týden později mi od ní přišla další fialová obálka.

Než jsem se nadál, neuplynul měsíc, aniž by mi v poštovní schránce přistála její typická fialová obálka, a po nějaké době jsem se začal těšit, až si přečtu o jejích cestách a problémech. Zpočátku bývaly ty dopisy krátké – někdy půl stránky, jindy celá stránka – ale po prvním semestru mívaly naše dopisy vždycky nejméně pět stran.

Psal jsem jí všechno o svém životě a ona mi zase psala všechno o tom svém. Přestal jsem opravovat její pravopis a ona skoncovala s psaním urážlivých otázek v posledním sdělení.

Tu a tam jsem randil s novou holkou, která se mě na ty fialové obálky, které mi přicházely poštou pravidelně jako hodinky, vyptávala, přísahal

jsem však, že to nikdy nebudu vysvětlovat nikomu, s kým nemám vztah déle, než si dopisuju s Rachel.

Někdy jí trvalo dlouho, než mi odepsala, tak mi volala ve tři ráno v neděli, kdy směla telefonovat, a vyprávěla mi, co se stalo nového. (Souhlasili jsme, že se budeme vždycky chovat, jako by k těm hovorům nikdy nedošlo.) A někdy místo toho, abych jí řekl: „Vím, že ještě pořád píšeš svůj příští dopis,“ a zavěsil, jsem si s ní vykládal až do východu slunce.

Někdy naopak trvalo mně moc dlouho, než jsem jí odepsal, tak jsem jí posílal malé balíky s pohlednicemi a čokoládou. Tvrdil jsem jí, že se učím na zkoušku, ale že už je můj dopis na cestě. (Někdy mi odepsala: Nech si svůj příští dopis. Pošli mi víc čokolády!)

Dokonce ani po všech těch dopisech jsem se však nedokázal přimět k tomu, abych ji nazýval svou kamarádkou. Pořád byla můj nepřítel. Jen jsem si ji teď držel nablízku zcela jiným způsobem.

30. SKLADBA: This Love (3:53)

Rachel

Za rozbřesku jsem seděla na horní palubě Eurodamu a dívala se na přístav Sitka na Aljašce – na přesně to město, kde jsem žila, než se moje rodina přestěhovala na okraj Salt Beach. Jelikož byl zrušen plánovaný výlet do Moskvy, měli jsme tu v rámci programu zůstat dva týdny, já jsem však ještě nevystoupila z lodi.

Otec mi napsal, že on (a Stella) obdrželi oznámení, že budu na Aljašce. Takže se ubytovali v hotelu ve městě a „zoufale doufají, že si se mnou *společně promluví*“, ještě jsem jim ale neodpověděla.

Nikdy na to neodpovím.

Držela jsem matčin zalepený dopis a rozhodla se, že je konečně čas ho otevřít, protože poprvé od chvíle, kdy nás opustila, jsem neměla opravdu nikoho, s kým bych si mohla popovídat.

Milá Rachel,

dopis pro tebe píšu jako první, protože nejvíc toho potřebuju říct tobě a nechci nic vynechat. (Vím, že moji nemoc těžce neseš, ale slibuju, že jsem udělala vše, co bylo v mých silách, abych zařídila, že o tebe bude emocionálně naprosto postaráno, až tady nebudu.)

Připojuju mnohem delší, desetistránkový dopis, ale teď ti chci říct tři základní věci.

Zaprvé, jsi krásná, a navzdory tomu, jak se k tobě ty namyšlené holky v sousedství chovaly, můžu ti zaručit, že hlavně prostě žárlily. (A neříkám to jen tak pro nic za nic.)

Zadruhé, řekla jsem tvému otci, aby kvůli mně netruchlil víc než rok. Znáám ho do morku kostí, a jestli bude truchlit o něco déle, ztratí tě. Dala jsem mu seznam žen (které znám), kdyby se rozhodl řídit mými slovy a chodit na schůzky. Budu mu seshora moc fandit.

Zatřetí, chci, abys cestovala. Hodně. Abys viděla každý kout světa, co nejdřív to půjde. Vím, že jsem mockrát říkala: „Studuj v zahraničí,“ ale opravdu chci, abys to udělala. Pomůže ti to zjistit něco o sobě a rozšíří to tvoje obzory.

A později – mnohem později – pokud budeš stále bez partnera, udělej mi velkou laskavost: jestli bude Ethan Wyatt (ano, ten Ethan Wyatt) stále nezadaný, zajdi si s ním párkrát na kafe.

Asi teď protočíš panenky, to vím jistě, ale myslím si, že vy dva byste jednoho dne mohli být ti nejlepší kamarádi, nebo dokonce skvělý pár. Ve chvíli, kdy jsi ho shodila ze schodů (vždycky jsem věděla, že si nešlápl na vlastní tkaničky, jak jsi tvrdila) a kdy jste si začali posílat ty první nenávistné vzkazy, jsem tušila, že mezi vámi něco je.

Právě teď se směju, protože jsem nikdy neviděla dva lidi, kteří by byli tak posedlí tím, co dělá jejich „nepřítel“. Neřekla jsem ti to, ale během léta, když jsi na týden nebo dva odjela na umělecký tábor, za mnou Ethan vždycky přišel a ptal se, kdy se vrátíš. Přesvědčil mě (samozřejmě), abych mu připravila horkou čokoládu, protože jsi tam nebyla, a přiznal, že si užije mnohem víc zábavy se svým „nepřítelem číslo jedna“ než s kamarády.

Každopádně, až budeš na vysoké, zajdi si s ním někdy na kafe, abych se mohla podívat dolů a vidět, jestli jsem měla pravdu.

Nezapomeň si přečíst můj delší dopis, který jsem připojila, s podrobnějšími radami do života, ale tenhle s sebou klidně nos v peněženke. :-)

Navždy tě budu milovat a budu napořád s tebou.

S láskou

Máma

Četla jsem její slova a ten delší dopis ještě desetkrát a pokaždé si u toho otírala slzy. Složila jsem dopis a ve studijní místnosti si ho zkopírovala, pak jsem si ho zastrčila do džín a zamířila dolů na třetí palubu. V přístavu jsem oskenovala svůj řidičák a pronajala si kolo. Potom jsem ujížděla na místo, kde měl táta každé ráno snídat, jak mi napsal.

Odstavila jsem kolo na chodníku venku, vešla do restaurace a uviděla jeho a Stellu, jak sedí u stolu. Pospíšila jsem si za nimi – přerušila jsem ho a vykřikla: „Omlouvám se. Vám oběma... Moc mě to mrzí.“

Vstal, přitáhl si mě blíž a objal mě tak, jak to neznám už od druhého ročníku na střední. Když mě pustil, slunce už zcela vyšlo, a Stella žádala číšníka, aby ke stolu přidal židli.

„Já, hm...“ Zadívala se na nás. „Nechám vás dva o samotě. Rachel, moc ráda tě tu vidím.“

„Prosím, zůstaň,“ řekla jsem a objala ji. „Prosím.“

„Dobrá.“ Oplatila mi objetí a posadila se naproti mně.

Pár minut jsme seděli mlčky, pak jsem si odkašlala. „Napsala máma dlouhé dopisy i vám?“

Přikývli.

„Doporučila vám, že byste spolu měli chodit?“

„Ano,“ potvrdil táta. „Řekl jsem jí, že se pomátla, jakmile jsem si to přečetl. Musela vědět, že tak zareaguju. Dny předtím, než zemřela, pověřila někoho, aby mi poslal další dopis. Podala to trochu jinak. Tvoje matka byla velice chytrá, Rachel. Dokázala číst v lidech jako nikdo jiný, koho znám.“

„Proklínala jsem ji, když dala dopis mně.“ Stella se zasmála. „Byla jsem na ni tak naštvaná, že dělá plány na dobu, až tu nebude, ale jak víš, taková prostě byla. Chtěla, aby některé věci proběhly určitým způsobem, i když už nebude mezi námi.“ Odmlčela se. „Nenapsala ti o nás v dopisech pro tebe?“

„Ne tak konkrétně.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ale teď už chápu, co myslela. V mém dopise se zmiňovala o Ethanovi.“

„Jo?“ zareagovali současně.

„Ano.“ Zadívala jsem se z jednoho na druhého.

„Co ti napsala?“ zeptal se táta.

„Že ví, že když jsme se poprvé setkali, nespádl z těch schodů, protože by zakopl.“

„Samozřejmě že to věděla.“ Táta se usmál. „To je všechno?“

„Ne. Napsala, že si myslí, že až budeme starší, bude nám spolu dobře.“

„To jsme si mysleli vždycky,“ potvrdil táta. „Sledovali jsme vás dva, jak se každý den hádáte, a přesto jste další den zase trávili spolu ‚v nenávisti‘, jak jste oba tvrdili. Teď jste kamarádi, ne?“

„Snažili jsme se o to.“

Stella povytáhla obočí. „Jak to myslíš?“

„To by bylo na dlouho.“

„Zajdu nám pro čaj.“ Vstala a na několik vteřin bych přísahala, že vedle mě sedí máma. Jako by mě nabádala, ať řeknu to, co bych vyslovila, kdyby teď žila.

„Tati,“ vydechla jsem. „Jde o takovou holčičí věc. Můžu si promluvit se Stellou o samotě?“

„Jenom když mi slíbíš, že tu dnes s námi povečeříš.“

„Slibuju.“

Dal mi pusu na tvář, vstal a vyšel ven.

Když se Stella vrátila, pokynula mi, abych ji následovala do soukromého salonku. Sotva zavřela dveře, už jsem to v sobě nedokázala zadržet.

„Pořád ho nesnáším,“ vykřikla jsem. „Fakt ho zatraceně nenávidím.“
„Rachel...“

„Myslela jsem, že náš vztah něco znamená, že když budu ochotná zůstat, on to udělá taky.“ Po tváři se mi koulely slzy. „To hlavně kvůli němu jsem teď znovu na té podělaný lodi... Trval na tom, že je můj ‚první skutečný přítel‘, tak jsem si myslela... Prostě jsem si myslela, že on... Přisahala bych, že jsme...“

„Uklidni se, Rachel.“ Položila čaj na stůl a objala mě. „Uklidni se.“

„Říkal, že mě miluje.“ Nedokázala jsem se zastavit. „Říkal to ráno ze spánku a já jsem tomu opravdu věřila.“

Objala mě ještě víc.

„Se slovy to úžasně umí a já mu chci věřit, jenže nakonec z jeho počínání vyplývá, že to pro něj byla jen aférka, že mu šlo pouze o sex. Byl to fakt skvělejší sex, ale kdyby náš vztah stál na pevnějších základech, netoužil by tak odjet do New Yorku na školu, na který, jak vím, ve skutečnosti ani nechce být. Chtěl se jenom dostat pryč ode mě a mých ‚emocí‘ a spát s jinýma holkama. Jsem tak blbá...“

„Ššš.“ Hladila mě po zádech a čekala, dokud jsem ze sebe nezvrátila všechna slova, než mě přiměla se posadit. „Opravdu si myslíš, že tě Ethan nemiluje, Rachel?“

Ne... „Nemám důvod věřit něčemu jinému,“ prohlásila jsem. „Už jsem s ním dlouho nemluvila.“

„Otevíráš jeho dopisy?“

„Ne, ale...“ Odmlčela jsem se. „Jak víš o jeho dopisech?“

Usmála se. „Věř mi, vím jistě, že to, že nám volá, aby se zeptal, jestli ses nám neozvala, je jeho poslední možnost, jak o tobě něco zjistit. Ovšem podle toho, jak zněl jeho hlas po telefonu, bych řekla, že je stejně raněný jako ty.“

„No, dobře mu tak.“ Otřela jsem si slzy.

„To nemyslíš vážně.“ Tiše se zasmála. „A dobře to víš.“

„Kéž bychom jen tu hranici nikdy nepřekročili. Fakt si přeju, abychom zůstali nepřátelé.“

„Rachel Dawsonová,“ pronesla se smíchem a podala mi kapesník.

„Kdybyste opravdu byli nepřátelé, nikdy byste tak dlouho nezůstali v kontaktu, natož abyste spolu bydleli.“

„Zůstala jsem s ním v kontaktu jenom proto, že mi nikdo jinej nikdy neodepsal.“

„Víš to jistě?“ Usmála se. „Něco mi říká, že by ti stejně nakonec napsal.“

„To pochybuju.“ Pokrčila jsem rameny. „Ani nevěděl, že jsem na Semestru na moři, dokud jsem mu nenapsala.“

Usmála se. „Rachel, Ethan k nám přišel dva týdny před začátkem prvního ročníku a ptal se, proč tě neviděl na žádné univerzitní akci v kampusu. Když jsme mu sdělili, že ses rozhodla pro Semestr na moři, požadoval po nás rozvrh tvých zastávek v přístavech a chtěl vědět, jak se s tebou může spojit. Jenom jsi mu prostě napsala jako první...“

31. SKLADBA: How You Get The Girl (2:46)

Rachel

O několik dní později jsem mávala na tátu a Stellu, zatímco jejich taxi mířilo k letišti. Když mi zmizeli z očí, vešla jsem do dárkového obchodu, co byl nejbliž od naší lodi, připravená nakoupit pár suvenýrů, než zase odplujeme.

Hodila jsem do košíku několik pohlednic, přešla ke stěně s pery se jmény a hledala to Ethanovo. Jakmile jsem ho našla, vzala jsem k tomu ještě mikinu a čepici ve stejném stylu.

Jelikož tady byl dostupný telefonní signál, měla jsem v plánu využít poslední půlhodinu tak, že mu odpovím na pár zpráv, co mi poslal.

Nebo bych mu možná měla zavolat... Možná bych mu měla zavolat z lodi, abychom si mohli povídat dýl než třicet minut.

Stále jsem o tom přemýšlela a zamířila k pokladně.

„Fakt jsi neměla v plánu mi odepsat?“ ozval se za mnou povědomý hluboký hlas. „Vůbec ses mě nechystala kontaktovat?“

Cože? Otočila jsem se a ocitla se tváří v tvář Ethanovi. Pod světlem mu zářily světle modré oči a rty se mu kroutily do úsměvu.

Srdce mi málem vyskočilo z hrudi, když mě sjížděl pohledem odshora dolů.

„Jsem rád, že jsi tady, a ne v Moskvě,“ prohlásil a zastrčil mi pramen vlasů za ucho. „Jinak bych musel počkat a sejít se s tebou příští měsíc v Číně.“

„Letěl bys tam, jen abys mě uviděl?“

„Bez debat.“

Hleděli jsme na sebe a všechna slova, která jsem mu chtěla říct, se mi najednou vykouřila z hlavy.

„Slečno?“ zavolala na mě pokladní. „Slečno, chcete, abych vám namarkovala váš nákup?“

„Ano, chce,“ odpověděl za mě Ethan, obešel mě a podal pokladní svou kreditku.

Mlčeli jsme, zatímco skenovala věci a balila suvenýry. Když skončila, Ethan mi podal tašku, chytil mě kolem pasu a vyšli jsme ven.

Odvedl mě k lavičce, ale neposadil se. Jenom na mě zíral.

Nechtěla jsem mrhat zbývajícými minutami a vydechla. „Měla jsem v plánu ti odepsat. Dnes ráno jsem dokončila pátý dopis a chtěla jsem ti zavolat nebo poslat zprávu. Zrovna jsem uvažovala, co z toho by bylo lepší, takže to není tak...“

„Já tě sakra miluju, Rachel,“ přerušil mou řeč. „Miluju tě.“

Srdce se mi rozbušilo a Ethan mi přitiskl prst na rty.

„Slyšelasi mě dobře,“ pronesl s úsměvem. „Nemusíš se mě ptát, co jsem to právě řekl, ale protože vím, že to stejně potřebuješ slyšet znovu...“ Dal mi pusku na čelo. „Miluju tě, Rachel Dawsonová, miluju tě už od sedmi a půl let.“

Vytřeštila jsem oči.

Prohrábl mi vlasy. „Mrzí mě, že jsem na tebe nemyslel, když jsem se zapsal na ten magisterský program v New Yorku, kterej jsem vlastně ani studovat nechtěl. Zachoval jsem se jako sobec a měla jsi pravdu, že jsem to nedělal kvůli sobě, ale kvůli uznání někoho jinýho.“

„Řekl jsi, že mě miluješ od sedmi a půl let?“

„Ano.“ Přitáhl si mě blíž a líbal mě, až jsem nemohla dýchat. „Nech mě to dokončit...“ Počkal, až jsem popadla dech, potom mě pohladil po zádech. „Omlouvám se, že jsem ti o New Yorku neřekl jako první a že jsem nebyl ochotnej zůstat v Salt Beach jako ty.“ Odmlčel se. „Vím, že se teď vrátíš na loď, chci ovšem, abys věděla, že jsem ochotnej jít, kamkoli budeš chtít, abych ti dokázal, jak moc pro mě odjakživa znamená. A přestože ti moc rád píšu dopisy, mnohem radši bych tě každěj den viděl na vlastní oči.“

„Dokončím to za pár měsíců,“ řekla jsem a usmála se, když mě znovu políbil. „Můžu ti dát aktualizovaný rozvrh přístavů, kde zastavíme.“

Otevřela jsem kabelku a vytáhla papír s novými zastávkami.

Sotva si ho ode mě převzal, přerušil náš okamžik zvuk, který znám až příliš dobře.

Na vrcholu Eurodamu se rozeznělo hlasitě a jasně deset houkání, což signalizovalo, že se loď připravuje vyplout z přístavu přesně za deset minut.

Ethan – jako kdyby i on věděl, co ten zvuk znamená – si mě přitáhl do náruče a líbal mě, jako by to mělo být naposledy, jako bychom se už nikdy neměli vidět a chtěl mi tenhle okamžik pevně zapsat do paměti.

Odtáhl se ode mě, dal mi pusku na čelo a vydechla. „Fakt bych byl radši, kdybychom se viděli každěj den.“

„Já taky.“ Objala jsem ho. „Zavolám ti ještě dneska, hned jak se otevře telefonní kabina. A pošlu ti taky těch pět dopisů.“

Siréna zahoukala sedmkrát.

Usmál se a ustoupil. „Uvidíme se v dalším přístavu.“

„Opravdu?“

Přikývl. „Opravdu.“

Neschopná odolat jsem ho ještě jednou políbila na rty, než jsem se rozběhla k lodi. Každých pár vteřin jsem se ohlížela přes rameno, dokud mi nezmizel v davu. Když jsem se nalodila, pospíchala jsem do svojí kajuty, abych našla telefonní kartu.

Prohrabovala jsem se vrchním šuplíkem, když naposledy zahoukala siréna a někdo mi zaklepal na dveře.

„Budu na kontrole prezence za vteřinku!“ zavolala jsem a otevřela další zásuvku.

Klepání se tentokrát ozvalo hlasitěji. Zasténala jsem a došla ke dveřím.

„Říkala jsem, že tam budu za vteřinu, jenom jsem...“ Zalapala jsem po dechu, protože ve dveřích stál Ethan. Několikrát jsem zamrkala, abych zjistila, jestli se mi to nezdá.

„Jak jsem říkal,“ pronesl s úsměvem. „Fakt bych byl radši, kdybychom se viděli každý den. A odteď tě uvidím i v každém přístavu.“

„Dokončuješ svůj poslední semestr na moři?“

„Ne, sakra.“ Usmál se. „Už jsem školu absolvoval, vzpomínáš?“ Podal mi tlustý kroužkový pořadač. „Řídil jsem se radou své přítelkyně a vyhledal si programy tvůrčího psaní. Ukázalo se, že existuje jeden, který mi umožňuje dopsat román na moři, pokud budu učit dva předměty týdně. Slyšel jsem, že pobyt na týchle lodi je zatracený utrpení, jestliže je tu člověk sám, tak doufám, že když se na palubě nachází láska mého života, nebude to pravda.“

Cítila jsem, jak mi po tvářích stékají slzy. „Máš vlastní kajutu?“

„Ne.“ Políbil mě. „Mám *apartmá*.“ Zadíval se za mě. „A vzhledem k velikosti tvé kajuty budeme většinu času trávit tam.“

Začervenala jsem se, neschopná dělat nic než na něj zírat.

„Asi by ses teď měla vydat na tu kontrolu prezence,“ poradil mi, přistoupil blíž a pohladil mě po zádech. „Slyšel jsem, že ten nový učitel, který ji má na starosti, to chce mít co nejdřív za sebou, aby se mohl ve svém *apartmá* s někým lépe seznámit.“

„Mluvíš o líbání?“

„Mluvím o šukání.“ Zasmál se. „Nebo ‚milování‘, jak tomu ráda říkáš a jak o tom čteš.“

„Ráda čtu o obojím.“

„Hmmm.“ Dal mi pusku na čelo. „No, vzhledem k tomu, že román, co právě píšu, je romance, kde se vyskytuje obojí, rád bych znal tvůj názor.“

Ukázal na pořadač, který mi dal, a já jsem povytáhla obočí.

„Ty píšeš romanci?“ Otočila jsem pořadač a uviděla slova „podle skutečného příběhu“. „Jestli dáváš na svoje knihy nepravdivou nálepku, abys ošálil ženy jako já, aby si myslely, že je tahle blbost podle skutečnosti, přísahám...“

„Je to tak.“

„Měl jsi jenom jeden vztah, v němž jsi řekl slova *miluju tě*, Ethan.“

„Toho jsem si vědom, Rachel.“

„Fajn...“ Poklepala jsem si na ret. Netušila jsem, jestli myslí vážně, že napsal romanci, nebo ne. „Jakej typ romance to je?“

„Od nepřátelství k lásce, nebo spíš od přátelství k lásce, ale ti dva si myslí, že jsou nepřátelé. Myslím, že by se ti ten příběh mohl líbit.“

„Nemůžu se dočkat, až si ho přečtu.“ Usmála jsem se. „Máš už název?“

„Mám.“ Letmo mě políbil na rty a odtáhl mě do chodby. Vydali jsme se k místnosti, kde probíhá kontrola účasti. „Myslím, že ten se ti na tom bude líbit nejvíc.“

„Řekl bys mi ho?“

Nemusel odpovídat. Když jsem pořadač otevřela, uviděla jsem ho vytištěný na první stránce velkými tučnými písmeny.

TRHNI SI, RACHEL

KONEC

TRHNI SI, RACHEL

Pro ty nejlepší čtenáře na světě

32. SKLADBA: New Year's Day (3:55)

Rachel

Pár týdnů poté, co se ke mně Ethan připojil na „Semestru na moři“

Milá Rachel,

vím přesně, co právě teď děláš.

Nikoho tu neoblbněš, vidím přímo do tebe. (Nemocná rozhodně nejsi a měla bys během mých hodin pro pokročilé přestat s tím předstíraným kašláním.)

Trhni si.

Ethan

P. S.: Proč jsi mi neřekla, jak hrozný je na téhle lodi tlak vody? Živě si vzpomínám na jeden konkrétní dopis, který jsi mi před časem poslala, jak je to tady „úžasné“ a „jako v lázních“. Připadá mi to jako zatracený kapající kohoutek.

Milý Ethane,

jsem zmatená. O čem to mluvíš? (Vím, že nejsem nemocná, dávám ti znamení. Signál „mám právě teď chuť na sex“.)

Trhni si.

Rachel

P. S.: Napsala jsem ti to, abys mi záviděl, protože ses ve třetáku zmínil, že bereš nějakou holku na celý víkend do Four Seasons. Musíš použít sprchy na páté palubě. Zajdi tam v době, kdy mají administrativní pracovníci každodenní poradu.

Milá Rachel,

jako herečka nestojíš za nic. (Sejdeme se za dvacet minut v mé kajutě.)

Trhni si.

Ethan

P. S.: To jsem si vymyslel. (Už tehdy jsem žárlil.) Počkat. Cože? Chceš mi říct, že chodíš do jejich kajut, když tam nejsou? Jenom aby ses pořádně osprchovala?

Milý Ethane,

fajn, začnu asi za tři minuty kašlat o trochu víc a odejdu ze třídy jako první.

Trhni si.

Rachel

P. S.: Jo. Ale jenom jednou týdně. Tlak vody v jejich kajutách je SUPER. Navíc mají koupelny odděleně od pokojů. Technicky vzato tedy nechodím do jejich kajut, chápeš? Problém vznikne, jen když tě přistihnou. Hesla ti dám později.

Milý Ethane a Rachel,
můžete, prosím, přestat využívat omezený lodní wi-fi signál, abyste si během vyučování posílali takové pitomé zprávy? Uvědomujete si, že každý v této místnosti vidí všechny vaše zprávy přes chatovací systém, že ano? Vidíme je KAŽDÝ DEN od chvíle, co se Ethan nalodil!

Trhněte si oba dva.

Profesor Max

P. S.: Rachel, zastavte se za mnou zítra ráno během mých úředních hodin, abychom probrali to „vloupání do sprch“...

Milý Ethane,

myslíš, že najdeme způsob, jak nastavit v tomhle chatu soukromí, nebo ne?

Trhni si.

Rachel

33. SKLADBA: You Belong With Me (3:49)

Rachel

O několik hodin později

Lod' se lehce houpala ze strany na stranu a Ethan mě držel v náručí. Zůstávala jsem v jeho kajutě poté, co jsme se milovali, už nepočítaně nocí za sebou a usínala mu na hrudi, zatímco mi do rtů šeptal sliby.

Od chvíle, co se nalodil, jsme naprosto neodlučitelní.

Jsem šťastná, že už si nemusím vyhrazovat čas na psaní dopisů o svých cestách ani úzkostlivě čekat celé týdny na jeho odpovědi. Je po mém boku celý den, každý den a procházíme si všechna cizí města a místa společně.

Poprvé v životě mám pocit, jako bych žila na stránkách romantických knih, ovšem můj skutečný přítel je mnohem úchvatnější než kterýkoli z hrdinů, které jsem poznala v knihách. Zná mě skrz naskrz, dokončuje moje věty, když mám problém najít správná slova, a dokonce i když sedíme mlčky, pozná, co se mi honí hlavou.

„Jsem ráda, že jsi nastoupil na loď, Ethane,“ pronesla jsem tiše. „Fakt nemáš tušení, jak moc.“

„Říkáš mi to každé večer.“ Usmál se a prohrábl mi vlasy. „Na něco se tě zeptám. Kdybych zůstal na ekonomické fakultě, myslíš, že bys nakonec ustoupila a poslala mi dopis?“

„Ne, dokud bych nevyčerpala všechny ostatní možnosti.“

„Prosím, pověz mi, že jsi neposlala žádný dopisy vězňům.“

„Ještě jeden den a udělala bych to.“ Zasmála jsem se a Ethan mi dal pusku na čelo.

Přetočila jsem se na něj a on přimhouřil oči na hodiny na vzdálené stěně kajuty.

„Proč jsi ještě pořád vzhůru?“ zeptal se. „Je jedna hodina po půlnoci.“

„Měl by sis nechat zkontrolovat zrak,“ namítla jsem. „Jsou tři ráno.“

„No, to je ještě horší.“ Zasmál se a pohládl mě po stranách trupu.

„Musím za pár hodin vstávat, abych pracoval na něčem důležitém, proto mi musíš slíbit, že do dvaceti minut usneš. Jestli ne, měla bys odejít do svojí kajuty, aby mě nelákalo si to s tebou znovu rozdat.“

Začervenala jsem se a odtáhla. „Zítra se nic důležitýho neděje, Ethane. Žádný vyučování ani semináře o místních zvycích. Po zbytek týdne máme ‚volné dny na moři‘. Na čem asi tak potřebuješ pracovat?“

„Fajn, jak chceš.“ Přitáhl si mě, dal mi pusu a pak ukázal ke dveřím. „Na zbytek noci sis vybrala svoji kajutu. Odejdi, Rachel.“

„Cože? To mě teď vážně vyhazuje?“

„Jestli mi nedokážeš slíbit, že budeš spát,“ odpověděl s vážným výrazem. „Včera v noci jsi mi to neslíbila a nakonec jsme si povídali a milovali se až do deseti do rána.“

Věděla jsem, že mu to nedokážu slíbit, proto jsem se z něj svalila a vylezla z jeho postele. „Uvidíme se později ráno, až se probudíš.“

„To jsem si myslel.“ Usmál se, a jako kdyby věděl, jak se chystám strávit následující hodiny, popadl z nočního stolku kroužkový pořadač s vytištěným románem *Trhni si, Rachel* a podal mi ho. „Už jsi to dočetla?“

„Ještě ne.“

„Chceš mi říct, že po třech týdnech, kdy jsi *žadonila*, aby sis to mohla přečíst, hodláš můj román nechat nedočtenej?“

„Skoro, ale stále si uchovávám naději,“ řekla jsem s úsměvem. „Zatím si nejsem jistá, jestli se mi líbí autorův styl. Musím si přečíst ještě několik kapitol, abych se rozhodla.“

Zasmál se a dal mi poslední polibek. Chtěla jsem za ním vlézt zpátky do postele a vrátit se do jeho náruče, ale nedala jsem se zviklat. Poté co jsem popadla dech, jsem rozsvítila a vyšla na chodbu.

Přímo za jeho dveřmi byla páskou přilepená dárková kartička do lodní kavárny s poznámkou.

*Pro příště, až vyklouzneš z mojí postele,
jen aby sis četla v kavárně.*

Trhni si.

Ethan

P. S.: Pospěš si a dočti už tu zatracenou knihu, prosím...

S úsměvem jsem kartičku odlepila, potom jsem se vydala chodbou k výtahu. Než jsem zamířila do kavárny, vstoupila jsem do společenské místnosti pro čtvrtáky a naposledy se zadívala na to, co tu zbylo po akci, jež se konala před několika hodinami.

Podlahu pokrývaly rozbité sklenice na šampaňské a pивní láhve, ve vzduchu byl pořád cítit pach máslových plev a vanilkového dortu

a vysoko z krovů visely na opožděnou oslavu této příležitosti třpytivé fáborky.

Vítej na palubě Semestru na moři, Ethane Wyatte!

Zvedla jsem jeden ze zbývajících dortíčků a odešla nahoru na venkovní palubu. Když jsem předávala nočnímu baristovi dárkovou kartu, někdo za mnou si odkašlal.

Otočila jsem se a ocitla se tváří v tvář zrzce ze čtvrtáku, která je ubytovaná přímo naproti Ethanovi. „Ahoj, Theo.“ Usmála jsem se. „Co tu děláš tak pozdě?“

„Stává se z toho nešťastný zvyk,“ odpověděla a přimhouřila na mě oči. „Prosím, řekni mi, že zůstaneš tady nahoře aspoň několik hodin.“

„Hm... jo?“ Vzala jsem si kávu. „Musím dočíst jednu knihu.“

„No, není to milé?“ Vypadala, jako by měla chuť mě uškrtit, proto jsem ustoupila. „Zatraceně milé...“

„Jo, to jo.“ Všimla jsem si, že jí oči začínají vystupovat z důlků, jako by byla zombie. „Stalo se něco?“

„Ale vůbec ne.“ Sebrala z pultu můj napůl snědený dortíček a nacpala si ho do krku. „Co by se tak brzo ráno mohlo stát?“

Prázdně jsem na ni hleděla a snažila se vymyslet, jak se od jejího náhlého záchvatu šílenství dostat co nejdál. „No, ráda jsem si s tebou popovídala. Doufám, že –“

„Víš, co na pobytu na téhle lodi nesnáším nejvíc?“ přerušila mě.

„Ne...“

„Co kdybys zkusila párkrát hádat?“

Pokrčila jsem rameny a vyjmenovala vlastní seznam nedostatků.

„Pomalý satelitní internet s rychlostí telefonního připojení, omezený výběr šamponů v obchodě s dárkovým zbožím nebo chybějící telefonní signál? Tohle štvě někdy nejvíc mě.“

„Ne, s tím vším si jednoduše poradím.“ Přistoupila blíž a zamračila se na mě. „Nejhorší pro mě je, že se tu nemůžu pořádně vyspat.“

Tím se tohle chování vysvětluje. „Opravdu? Mně zvuk vln narážejících na okno naopak pomáhá usnout.“

„No, kéž bych mohla ty vlny *slyšet* přes tvůj neustálý vrískot: ‚Ethaneee‘ nebo ‚Ach, můj božeee‘ nebo ‚Aaach, přímo taaam‘. Snad bych pak opravdu usnula.“

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře a jak mi spadla brada. „Já... se moc omlouvám... Vždycky mi říká, že nejsem moc hlasitá.“

„Tak ti *lže*.“ Na palubu vstoupila její spolubydlící Kristen a jenom obrátila oči v sloup. „Myslím, že od té doby, co je Ethan tady, ani jedna z nás nespala víc než pár hodin za noc. Chci říct, jsme rády, že si někdo na téhle nekonečné plavbě vrzne, ale vy dva jste to pozvedli na úplně jiný level.“

„Jo, takže kdyby ti to nevadilo,“ pokračovala Thea a vydechla, „mohli byste nás nechat se o víkendu vyspat, nebo třeba – možná – jenom občas svoje noční skotačení přenést do *tvé* kajuty na jiné palubě téhle lodi?“

Přikývla jsem, nejistá, co ještě bych mohla říct.

„Moc ti děkuju.“ Odešla, její spolubydlící tu však ještě chvíli zůstala.

„Mám rychlou otázku,“ oznámila a ztišila hlas. „Přivede tě Ethan k orgasmu pokaždé? Zní to, jako že jo, mohla by ses teda podělit o detaily? Se svým přítelem jsem ještě orgasmus při sexu neměla – jenom při orálu – takže jsem zvědavá.“

Věnovala jsem jí prázdný pohled.

„Aha, chápu.“ Usmála se. „Jsi hlasitá, jenom když je Ethan v tobě, co?“

„Pojď, Kristen!“ zavolala na ni Thea ze schodů. „Vyspíme se, dokud můžeme.“

Kristen pokrčila rameny a odešla. Pro sebe jsem si poznamenala, že později musím Ethanovi o jeho lži říct.

Nesla jsem si kafe a pořadač s románem na příd' a pak jsem si opřela nohy o okraj bazénu.

Otevřela jsem knihu a nalistovala na místo, kde jsem si nechala záložku. Zírala jsem na úvodní věty jednadvacáté kapitoly. Snažila jsem se samu sebe přesvědčit, že je čas konečně si přečíst dalších dvacet kapitol, ale nedokázala jsem to.

Uvízla jsem u dvacáté kapitoly, ne však proto, že by byla hrozná. Byla dokonalá a chtěla jsem, aby ten příběh nikdy neskončil. Nechtěla jsem dojít ke slovu „konec“, které mi vždycky zlomí srdce, proto jsem, kdykoli jsem měla příležitost, stále dokola četla prvních dvacet kapitol. Ti dva hlavní hrdinové jsme bezpochyby *my* a číst si Ethanova slova je jako znovu prožívat poslední roky svého života.

Jeho styl je velice čtivý a už teď vím, že jsem jeho největší fanyнка. Toho typu, co nemůže jíst ani dospat, když má vyjít autorova nová kniha. A pokud bude jeho následující kniha aspoň z poloviny tak dobrá jako tahle, vím jistě, že po něm budu vyžadovat ukázky, zatímco ji bude psát.

Možná si dnes přečtu jen kapitoly dvacet jedna a dvacet dva. Nebo se přečtu až k dvacáté páté?

Pořád jsem to ale nedokázala udělat. Nalistovala jsem zpátky na začátek a četla zase od první stránky.

O několik hodin později v dálce vyšlo slunce a mé prsty otočily list na známé místo.

Povzdechla jsem si a podtrhla jednu z oblíbených vět. Na této části plavby nás čekají ještě tři přístavy. Jsem přesvědčená, že bych mohla číst půl kapitoly denně, aby mi ten román vydržel o trochu déle.

Zrovna jsem podtrhávala další oblíbenou větu, když jsem za sebou uslyšela známý hluboký hlas.

„Obvykle přečteš jednu knihu za den, Rachel,“ pronesl Ethan tiše a políbil mě na zátylek.

„Za den přečtu jenom ty dobrý.“

Usmál se a přesunul se přede mě. „Co se mi snažíš říct?“

„Že jsi novej autor a tohle je tvoje prvotina. Možná bys neměl mít tak vysoká očekávání.“

Přimhouřil na mě oči. „Jak daleko ses dostala?“

„Jsem u dvacáté kapitoly.“

„Fajn...“ Založil si ruce a zasmál se. „Kolikrát jsi těch dvacet kapitol přečetla?“

„Asi padesátkrát.“

„Proč?“ zeptal se. „Je tam něco, co jsem mohl napsat líp? Část, u který se nějak zasekneš?“

„Ne, ale našla jsem tam pár nesrovnalostí,“ odpověděla jsem. „Například náš maturitní ples – pamatuju si ho krapet jinak, než to popisuješ.“

„No, ta kapitola je z mého pohledu, takže to dává smysl.“ Uculil se. „Co ještě?“

„Ten večer, kdy se konal náhradní ples, tu vůbec není,“ řekla jsem. „Tu část jsi z příběhu zcela vynechal. Mám pocit, jako by ses tomu vyhnul úmyslně a rozhodl ses přesunout k naší maturitě.“

Neodpovídal, jenom se usmíval.

„Potřebuju vysvětlení,“ dotírala jsem. „Máš důvod, proč jsi tu scénu vynechal?“

„Jo.“ Chytil mě za ruce a zvedl mě na nohy. Potom mi prsty prohrábl vlasy. „Jistá osoba mi řekla, abych *zapomněl*, že se to někdy stalo, abych se

o tom nikdy nezmiňoval.“ Zadíval se mi do očí. „Je to tak?“

Začervenala jsem se. „Jo, ale to bylo předtím. Když jsem si nebyla jistá, jestli...“

Vtiskl mi na rty polibek a umlčel mě. Jakmile se ode mě odtáhl, sáhl do kapsy a vytáhl několik složených žlutých stránek.

„Napsal jsem to,“ vysvětlil. „Jenom jsem nevěděl jistě, jestli by ti nevadilo, kdybych to tam zahrnul. Hlavně proto, že kdyby sis to přečetla, mohlo by tě to přimět přiznat něco o nás dvou a o tom, co jsme ve skutečnosti v té době jeden k druhému cítili.“

„O tom pochybuju. Ten večer jsem tě ještě pořád nenáviděla.“

„O tom nemluvím,“ namítl. „Já jsem tě tenkrát taky nesnášel.“

„Tak o čem to mluvíš?“ Natáhla jsem ruku, abych mu ty stránky vzala, ale zvedl je o něco výš.

„Dám ti je, jenom když mi slíbíš, že dokončíš četbu mého románu ještě dneska.“

„Dneska?“ Nedokázala jsem si to představit. „Mohl bys mi dát čas aspoň do konce týdne.“

„Viděl jsem tě, jak jsi za jediný den přečetla pětisetstránkovou knihu,“ namítl a stále držel ty papíry vysoko, jako rukojmí. „Máš *jeden den*. Tak jak to bude?“

V duchu jsem zvažovala pro a proti. Kdybych souhlasila, že knihu dočtu ještě dneska, znamenalo by to, že zbytek dní na moři neponese příslib jeho nových slov. Pokud ji dnes nedočtu, nebudu si moct přečíst ty bonusové scény.

„Myslím, že bys ke svojí oblíbený čtenářce měl být milej a dovolit jí, aby si ty stránky navíc přečetla, tak jako tak.“

„To teda ne.“ Začal couvat a strčil si ty papíry do kapsy.

„Bože, fajn, fajn,“ vyhrkla jsem. „Dočtu tu knihu ještě dneska.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Přikývla jsem a on mi podal ty stránky. Místo abych zůstala stát a přečetla si je hned tady na palubě, dala jsem Ethanovi letmý polibek a pospíchala do soukromé společenské místnosti, abych si je mohla přečíst v klidu.

Zabouchla jsem dveře a uklidila si místo, kde si budu moct vychutnat jeho slova.

Přečetla jsem prvních pár vět a najednou se přenesla zpátky do večera, kdy se konal maturitní ples. Přestože scéna byla napsána z Ethanova

pohledu, měla jsem pocit, jako bych ji četla ze svého...

TENKRÁT: V osmnácti letech

Rachel

Kdykoli se mi zdá o mém maturitním plese, vždycky se přede mnou rozvine jako jedna dlouhá scéna, nerealistická, přesto taková, co se může stát.

Začne tím, že vejdu do jasně osvětleného plesového sálu s nádherným chlapem ve smokingu po svém boku – takovým chlapem, kterého mi všechny holky závidí. Zatímco na nás všichni užasle zírají, políbí mě, jako by na tom závisel jeho život. Během několika vteřin se veškerá pozornost v sále upírá pouze na nás.

Chopíme se příležitosti, zamíříme na taneční parket, a když mě partner hluboko zakloní a zase zvedne před finální dechberoucí otočkou, vysloužíme si strhující potlesk.

Po zbytek večera (a poprvé za celou dobu na střední škole) nejsem neviditelná. Jsem víc než jenom „holka, která bydlí vedle Ethana“. Víc než nicka.

Na konci toho snu mi můj partner vždy pomůže nasednout do svého elegantního černého auta a odveze mě do restaurace Modré jezero, kde si pod mihotavými světly ještě jednou zatancujeme. Ve chvíli, kdy to nejméně čekám, mě políbí tak, až sotva popadám dech. (Přesně tím způsobem, jak máma vždy říkala, že by měl vypadat „dokonalý plesový polibek“.) Sotva mě můj úžasný partner odveze domů, mrštím svůj báječný večer Ethanovi do obličeje, protože vím, že jeho představa „rande“ se tomu nemůže nikdy vyrovnat.

Nuže, to je stručné shrnutí mého prokletého snu.

Podle toho, jak to dneska večer skutečně probíhalo, jsem pomalu akceptovala, že můj sen o ideálním plesu je přitažený za vlasy. Ať už je to náhradní ples, nebo ne, začala jsem si přát, aby „někdo“ na tom předchozím plese ten požární poplach nikdy nespustil a abych zůstala doma.

„Pořád stojíš u zdi?“ Zastavila se přede mou Ashley Chambersová, jedna z populárních dívek, a samolibě se uculila. „Chci říct, že uplynula už hodina. Nemůžu uvěřit, že tě ani jeden kluk nepožádal o tanec...“ Sjela mě pohledem. „Jako by tvoje pěkný červený šaty nestačily, aby skryly, že jsi pořád jedna z největších nicek na týhle škole. Fakt smutný.“

„Opravdu?“ Přimhouřila jsem na ni oči. „Protože si myslím, že to, že tvůj partner nemá páru, že ses vyspala s půlkou fotbalovýho týmu, je mnohem smutnější.“

Prudce se nadechla a brada jí udeřila o podlahu.

„Děje se něco, zlato?“ Její partner ji chytil zezadu kolem pasu a pak se jeho oči střetly s mýma.

„Hej, *ahoj*...“ Pustil Ashley a natáhl ke mně ruku. „Jsem Tyler.“

„A ona je *nikdo*.“ Ashley ho plácla po ruce a proklála mě pohledem.

„Právě proto je tady sama.“ Odvedla ho pryč, on se však zadíval přes rameno a naposledy si mě prohlédl odshora dolů.

Povzdychla jsem si, odstoupila od stěny a zamířila k dlouhému stolu s ledovými sochami a pitím u protější zdi. Kdovíproč čtvrťáci odhlasovali, aby všechny ledové sochy byly vytesány do tvarů starých automobilů a gramofonů.

„Myslím, že to byl super nápad,“ řekla jsem obsluhující dívce v pěkných růžových šatech, se kterou jsem dřív chodila na hodiny dějepisu. „Že jo?“

Protočila panenky a dala mi razítko na pásek na zápěstí, než mi pokynula, abych odešla.

Když jsem se přiblížila k nádobě s punčem a vzala si kelímek, skupina holek, které stály v řadě přede mnou, odložila svoje pití a odešla. Za pár vteřin odešli i další studenti a nechali mě tu samotnou. Už zase se ode mě distancovali.

Ani jeden člověk tu se mnou nemluvil, a přestože jsem mezi ně nikdy nezapadala, doposud jsem se ještě necítila jako vyděděnc.

Odmítala jsem dát komukoli najevo, jak se mě to dotklo, a obrátila jsem do sebe pár kelímků punče. Vydala jsem se k tanečnímu parketu, ale s každým mým blížícím se krokem několik párů ustoupilo a odešlo. Zčásti jsem chtěla věřit, že si to všechno jenom představuju, když jsem však prošla pod třpytivým transparentem, který visel v polovině cesty, většina párů už z tanečního parketu zmizela.

Co jsem provedla?

O pár kroků jsem couvla, a zatímco na mě všichni rozzlobeně zírali, vzdala jsem to. Utekla jsem z tanečního sálu do hotelové chodby. Zalezla jsem na nejbližší toalety, polkla narůstající knedlík v krku a rozplakala se naplno.

Nemohla jsem přijít na to, co jsem udělala, že se ke mně tak chovají. Zejména když se tenhle týden ve škole nic zvláštního nepříhodovalo. Někteří

z těch lidí, kteří mě na školních chodbách standardně zdravili „ahoj“ nebo „čau“, se mi dneska odmítali podívat do očí.

Pomalu jsem se otáčela před zrcadlem a snažila se najít nějakou skvrnu, které jsem si předtím nevšimla. Buď to, nebo nějakou cedulku „Zapomeňte, že Rachel existuje“, kterou mi někdo tajně přilepil na záda, jenže jsem nic neviděla. Jediná nová věc na mně byly ty slzy.

Vysněné červené šaty se proměnily v noční mŕru a věděla jsem s jistotou, že sotva se dostanu domů, nacpu je do pytle a věnuju někomu jinému.

Najednou se otevřely dveře a jedna z mých spolužaček z hodin umění vešla dovnitř. Dlouze se na mě zadívala, protočila panenky a potom bez jediného slova odešla.

Co se to...

Došla jsem ke dveřím a otevřela je, připravená na ni zakřičet. Chtěla jsem vědět, odkud se ta nenávist ke mně vzala, jenže už byla dávno pryč.

Daleko před sebou v tanečním sále jsem viděla, jak všichni vyskají a tleskají. Trvalo mi jen pár vteřin, než jsem pochopila proč.

Vstupními dveřmi právě procházel Pan Oblíbený, tedy Ethan Wyatt, se Shelby zavěšenou do rámě. Prošel mezi svými poskoky jako nějaký bůh. Obrátila jsem oči v sloup.

Přesto jsem se přinutit vrátit se do sálu, abych si ho mohla lépe prohlédnout.

Ačkoli jsem to nechtěla přiznat, zatraceně mu do dneska slušelo. Nevím, jestli to bylo kvůli tomu, že ten černý oblek dokonale padl na jeho svalnaté tělo, nebo proto, jak se mu světlo odráželo od jasných modrých očí, nebo díky jeho úsměvu s dokonalými bílými zuby, vypadal však mnohem víc sexy než obvykle. (No, poprvé „sexy“ pro mě. Z mého pohledu to byl pořád „jenom Ethan“.)

Shelbyiny oči se střetly s mýma a okamžitě se ode mě odvrátila.

Věděla jsem, že je jenom otázkou času, než Ethan udělá totéž, proto jsem posbírala zbytky své důstojnosti a zamířila k výtahům.

Sotva se dveře otevřely, vešla jsem do kabiny.

Právě když se zavíraly, někdo dovnitř strčil paži, aby se zase rozevřely.

„Kam sakra jdeš?“ Dovnitř s úsměvem vstoupil Ethan. „Nejsem si jistej, jestli by ten kluk, kterej spustil požární poplach, ocenil, že ses vykašlala na ples číslo dvě.“

„Jdu domů, Ethane.“ Stiskla jsem tlačítko na zavření dveří a výtah začal sjíždět do přízemí. „Na místo, kde se ke mně lidi nechovají jako

k vyvrhelovi ani mě bezdůvodně neignorují.“

„Cože?“ Stiskl stopku a kabina se prudce zastavila. „Ty si myslíš, že tohle se tady děje?“

„Přesně to se tu děje, Ethane.“ Protočila jsem panenky. „Měl by ses pravděpodobně na tu párty vrátit a přestat se mnou mluvit. Nejsem si jistá, jestli se k tobě jinak nezačnou taky chovat jako k vyvrhelovi.“

„O tom velice pochybuju.“ Usmál se. „Pan Oblíbenej nemůže být zároveň vyvrhel. To je jedna z výhod, který mám.“

„Díky, žes mi připomněl, proč přesně tě nesnáším.“

„Nemáš zač.“ Zasmál se a kapesníkem mi opatrně utřel oči. „Myslím, žes pochopila dnešní večer špatně, Rachel. To ti vlastně můžu zaručit...“

„Můžeš mě prostě nechat odejít domů? Chci být sama.“ Slyšela jsem, jak mi přeskočil hlas. „Vím, že se snažíš předstírat, že jsi teď můj kamarád, ale fakt bych dala přednost tomu, kdyby ses ke mně choval jako k nepříteli. Zkrátka jako obvykle.“

mlčel.

Zatímco na mě upíral oči, stiskla jsem tlačítko a kabina se dala zase do pohybu.

„Fajn, jak chceš.“ Povzdechl si. „Protože odcházíš a nejsi tu autem, jak máš v plánu dostat se domů?“

„Zavolám tátovi. V nejhorším případě zavolám Stelle.“

„Ne, vykašli se na to,“ řekl. „Odvezu tě.“

„Cha! Jako že Shelby rozhodně nebude vadit, že ji tady necháš, co?“

„Shelby je teď na mě docela našťavaná, takže asi ocení přestávku.“ Vytáhl z kapsy klíče. „Tak chceš odvézt domů, nebo ne?“

„Rozhodně jo.“

Jízdu v Ethanově autě mám rozmazanou. Jenom si pamatuju, že se ke mně při řízení párkrát nahnul, aby mi setřel slzy.

Právě když měl odbočit doprava do Fountain Avenue, k naší čtvrti, zatočil místo toho doleva. Nezahnul pak však rychle do některé z vedlejších ulic, prostě jel dál.

O několik minut později zastavil na parkovišti před restaurací Modré jezero a stáhl okýnka. Zapnul reflektory, takže osvětlovaly přístavní molo, a pak pustil písničku, kterou jsem si vždycky přehrávala, když jsem v těchto plesových šatech tančila v ložnici.

Obešel auto na moji stranu, otevřel mi dveře a pomohl mi vystoupit.

„Fajn,“ vydechl. „Tvůj sen o tom, jak by měl proběhnout večer, kdy se koná maturitní ples, je pořád ta největší a nejneuvěřitelnější hloupost, co jsem kdy slyšel, ale můžu ti s tím pomoci. Udělám i pár fotek, jestli chceš, než tě odvezu domů.“

„Nemusel jsi tady zastavit.“ Usmála jsem se a nechtěla přiznat, že jsem šťastná, že si vzpomněl na moje směšné fantazírování. Že moje noc není totální propadák. „Děkuju, Ethane.“

„Za co?“

„Za tohle a za ty drobnosti, co děláš, abys mi pomohl nezapomenout brzy na mámu,“ odpověděla jsem a cítila v očích slzy. „Samozřejmě by to nemělo nic znamenat, když to děláš ty, ale tak trochu znamená.“

„Tak trochu?“

„Jo, tak trochu.“ Usmála jsem se. „Nekoktám přece. Proč se na tebe vlastně Shelby zlobí tentokrát?“

„Nejde o nic důležitýho,“ prohlásil. „Jenom jsem k ní byl až moc upřímný, to je celý.“

„Jak může být špatný, když jsi upřímný?“

„Pokud to má něco společnýho s tebou...“

Pokrčila jsem rameny. „Jak to myslíš?“

Na obličej se mu objevil úsměv a o kousek ustoupil.

„Zeptala se mě, jestli se mi její šaty líbí víc než ty tvoje,“ vysvětlil. „Než jsem na to ale mohl odpovědět, zeptala se mě – doslova – jestli si myslím, že dneska vypadá líp než Rachel Dawsonová.“

„Jasně že se zeptala.“ Zasmála jsem se. „Řekl jsi jí, že jo, je to tak?“

„Řekl bych to,“ odpověděl a zadíval se mi do očí. „Jenže chtěla, abych byl *stoprocentně* upřímný.“

Rozhostilo se ticho.

Najednou se mi v hrudi rozbušilo srdce a pokusila jsem se rychle změnit téma – abych uvolnila atmosféru – jenže jsem ze sebe nedokázala dostat ani jediné slovo.

„Můžeme mít na chvíli příměří, Rachel?“ požádal.

Přikývla jsem, stále oněmělá.

„Jenom mezi náma dvěma, skoro každej zatracenej kluk, kterej byl dneska na plesu, na tebe valil oči. Byla jsi absolutně nejkrásnější holka v celým sále. A taky ta nejlépe oblečená.“

„Nelichoť mi.“ Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Kdyby to byla aspoň z poloviny pravda, jak vysvětlíš, že mě ani jeden kluk nepožádal o tanec?“

Ani jeden.“

Zasmál se. „Možná by to byl až moc velkej risk. Možná nechtěli, aby je seřvaly jejich žárlivé partnerky. Vezmi mě za slovo,“ řekl. „Sotva jsi vstoupila do sálu, přišla mi hromada zpráv. Čuměl na tebe úplně každý.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem mu věřit, jenže pohled v jeho očích mi říkal, že mluví pravdu.

„Co ti psali v těch zprávách?“ zeptala jsem se. „A nemyslíš, že kdyby se na mě dívali, aspoň jeden kluk by mi nabídl, že si se mnou zatancuje?“

Na moje otázky neodpověděl. Místo toho se vrátil k autu a pustil reproduktory. Za pár vteřin začala hrát pomalá písnička.

Došel ke mně a natáhl ruku. „Zatančím si s tebou. Pouze ze soucitu, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Protočila jsem panenky. „Děkuju, nechci.“

„Fajn, tak ne ze soucitu. Možná proto, že ani já nechci, aby můj plesovej večer skončil bez tance.“

„Můžeš se tam vrátit a zatančit si se Shelby.“

„Raději nějakou dobu počkám, než na to vůbec pomyslím.“ Znovu ke mně napřáhl ruku. „Tak zatancuješ si se mnou, nebo ne?“

Zaváhala jsem a on se zasmál.

Omotal mi paže kolem pasu a přitáhl si mě blíž, než jsem mohla jeho nabídku odmítnout. Potom mnou začal kolébat do pomalého rytmu hudby a já se jeho vedení poddala.

Hrála jedna píseň za druhou, my jsme se na sebe dívali a nikdy neztratili rytmus, následovali jsme jeden druhého krok za krokem. Uprostřed mé oblíbené písničky sklouzl pravou rukou z mého pasu a jemně v ní sevřel moje prsty – nechal mě tak udělat otočku a vrátit se zpět k němu.

„Víš, že k tomuhle tanci nikdy nedošlo, že?“ prohodila jsem, když začala hrát nová píseň.

„Samozřejmě.“ Usmál se. „Nemám tušení, o jakým tanci tu mluvíš.“

„Dobře. Měl bys taky vědět, že se potom s tebou nevyspím.“

„Už jsem ti říkal, že o panny nemám zájem.“ Najednou mě na několik vteřin zaklonil. „Vzhledem k tomu, že ty pannou zůstaneš pravděpodobně až do osmdesáti, myslím, že si s tím nikdy nebudeme muset dělat starosti.“

Oba jsme se zasmáli a on mě zase zvedl.

Následující dvě písničky mě držel blízko u sebe, při refrénu se zastavil, udělal se mnou otočku a přitáhl si mě zase zpátky. Nespouštěl oči z těch mých a já bych od něj nedokázala odtrhnout zrak, ani kdybych se snažila.

Kdovíproč jsem toužila po tom, aby mě teď a tady políbil. Aby mě opřel o molo a zmocnil se mých úst.

Prober se z toho, Rachel. Je to Ethan. Jenom Ethan.

Tóny poslední písně utichly. Odkášala jsem si. „Víš, tak mě napadá, jak se asi Shelby cítí, žes ji na plese nechal samotnou? Je mi jasný, že udělá scénu, jakmile se tam vrátíš.“

Přestal mnou kolébat a úplně mě pustil. „Shelby je doslova ta poslední, na koho teď myslím.“

„Opravdu? Tak na koho teď myslíš?“

Neodpověděl, jenom se na mě díval.

Než jsem se nadála, přitiskl mi rty na ústa a já ho objala kolem krku.

Zatímco jsme ústy dychtivě bojovali o nadvládu, zacouval ke kapotě svého auta a přitáhl mě na sebe. Líbal mě, jako by mě *potřeboval*, jako by to byl poslední polibek, co kdy dostane. Rozplynula jsem se v něm.

Nechala jsem ho převzít kontrolu a zasténala, když mi pohladil boky a pomalu tahal za zip na boční straně mých šatů. Sevřela jsem v ruce jeho vlasy a on vsál do úst můj spodní ret a jemně do něj kousl.

„Ethane...“ zašeptala jsem.

Jak polibek prohluboval, cítila jsem na stehně, jak mu tvrdne penis. Pokožka se mi pod jeho jemnými doteky zahřívala. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem mu zasténat do rtů.

Byla jsem vzrušená víc než kdy dřív, rozpálenější než kdy s kýmkoli jiným.

Chtěla jsem, aby mě nikdy nepřestal líbat a ukazovat mi, jaký na něj mám účinek.

Položil mi ruku na hlavu, uvolnil mi vlasy z drdolu a nechal je spadnout na ramena.

„Rachel...“ zašeptal.

„Jo?“

Neodpověděl. Zase mě líbal, ale tentokrát ne tak dlouho.

Přerušilo nás náhlé vypnutí hudby. Potom vzduch proťal ten nejotravnější vyzváněcí tón, co jsem kdy slyšela. Tón, který měl nastavený na Shelby.

Ethan mě pomalu pustil a já jsem zavrávala v úžasu z toho, co se to právě stalo. Jak bych mu možná v tom okamžiku, kdyby se pokusil zajít dál, dovolila, aby to udělal.

Co to mělo sakra znamenat? A odkud se to zatraceně vzalo?

S očima upřenýma na mě se Ethan posadil a zvedl mobil. Potom jsem z reproduktoru uslyšela ochraptělý ženský hlas.

„Kde k čertu jsi, Ethane?“ zařvala Shelby. „A proč sakra neběžíš zpátky ke mně, aby ses omluvil za to, cos mi řekl? Jako, dala jsem ti celou hodinu na to, aby ses vzpamatoval, a musíš se mi ještě omluvit za to, že jsi mě tak zatraceně naštvál! Nebo musím jít dneska po plesu domů s někým jiným? Tohle chceš?“

Díval se na mě, zatímco ona dál křičela. Potom se Ethan pomalu přiblížil, opřel si čelo o moje a prohrábl mi vlasy.

Cítila jsem, jak mi srdce utíká jako o závod, a měla jsem náhlé nutkání zase přitisknout rty na jeho ústa. Byla jsem zmatená a vzrušená zároveň a nechtěla jsem myslet na potenciální následky – jenom jsem se toužila vrátit o šedesát vteřin zpět.

„Ethane!“ ozvala se v jeho mobilu znovu Shelby. „Ethane, hned se mi omluv, jak si zasloužím, a slib mi, že se vrátíš, abys mě vyzvedl. Ethane?“

Aniž by Ethan odpověděl na Shelbyiny otázky, ukončil hovor a vypnul telefon.

„Protože se tahle noc nikdy nestala...“, promluvil a stále mě prsty vískal ve vlasech. „Chceš její zbytek strávit se mnou?“

„Ethane Wyatte...“ Polkla jsem. „Fakt teď vážně naznačuješ sex?“

„Ne.“ Zkroutil rty do úsměvu. „Vážně navrhuju *večeři*.“

„Aha.“ Přikývla jsem. „To by se mi líbilo. Dovolíš mi, abych nás odvezla?“

„To sakra ne,“ prohlásil se smíchem a prolomil to kouzlo, které nás dřív obestíralo. Ustoupil a já jsem se musela smát s ním.

Přešel na moji stranu auta, otevřel mi dveře a čekal, až se usadím. „Dovolím ti ale vybrat restauraci. Ovšem nic přehnaně nóbl.“

„Proč ne?“ Zapnula jsem si pás. „Jestli ses chystal vzít Shelby do nějaký úžasný restaurace, myslím, že si můžeš dovolit tam vzít i mě.“

„Měl jsem v plánu vzít ji do levný palačinkárny,“ odpověděl. „Nebo do fastfoodu. A i když je teď vytočená jako klíště, víš zatraceně dobře, že nám ve skutečnosti tak moc na sobě nezáleží. Prostě jenom chce, abych to hrál a choval se, jako že jo.“

„Samozřejmě.“ Zasmála jsem se. „Myslím, že ti ve skutečnosti nezáleží na nikom.“

„Záleží, na *někom* mi záleží.“ Zabouchl moje dveře a obešel auto. Nastartoval a vyjel na cestu.

„Opravdu?“ Nehodlala jsem to nechat být. „Kdo je ten *někdo*, na kom ti najednou tak záleží?“

Ohlédl se na mě a pokrčil rameny. „Nevěřila bys mi, kdybych ti to řekl.“

„Víš to jistě?“ Z legrace jsem ho praštila do ramene. „Vyzkoušej mě.“

„Právě jsem to udělal...“ zamumlal si pro sebe a potom pustil rádio.

„Tak do který restaurace jedem?“

33. SKLADBA: Trhni si, Rachel

Rachel

„Právě jsem to udělal...“

Nemohla jsem přestat brečet. Celou věčnost jsem si otírala slzy a cítila, jak mi srdce uhání, zatímco mi vzpomínky na tu noc zaplavovaly mysl. Potom jsem proletěla zbývajících čtrnáct kapitol, četla jsem je rychleji než cokoli kdykoli dřív. Když jsem se dostala k epilogu, přinutila jsem se přestat.

Ethan neříkal, že si musím přečíst i epilog. Ušetřím si něco pro sebe.

Vrátila jsem se k části, kterou jsem si chtěla přečíst znovu, a věnovala víc pozornosti větám, jež jsem neznala. Šlo o poslední odstavec v kapitole o našem posledním ročníku na střední a nemohla jsem si pomoci, dlouho jsem na něj zírala.

Nikdy jsem Rachel neřekl, proč jsem udělal tamto na toaletách – proč jsem tomu klukovi řekl, že je děvka, zatímco stála na doslech. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že je to proto, že by mi stejně nevěřila.

Lituju toho dodnes. Měl jsem za ní později zajít domů, posadit se s ní a celé jí to vysvětlit. Protože už tenkrát jsem k ní něco cítil. Jenom jsem si myslel, že na takové city nejsem připravený.

„Hej, Rachel?“ řekl někdo, tak jsem zavřela pořadač a vzhledla, přímo do světla.

Jak to, že už je tak pozdě?

„Jste v pořádku? Vypadáte rozrušeně,“ promluvil znovu ten hlas.

Několikrát jsem zamrkala, potom se zadívala doleva a uviděla jednu z vedoucích na této lodi.

„Nic mi není,“ odpověděla jsem. „Pouze jsem si četla.“

„No, až dokončíte to *pouhé čtení*, mohla byste napsat omluvný dopis své učitelce o tom, proč jste se dnes rozhodla vynechat její hodinu.“ Zavrtěla hlavou a strčila mi před obličej žlutý lístek s poznámkou. „Ovšem až vyřídíte tohle. Před pár minutami to přišlo do kanceláře hlavního poradce.“

Žena jménem Stella má pro vás mimořádnou zprávu. Co nejdříve se s ní spojte přes Skype. Klidně využijte extra satelitní minuty navíc, pokud to bude třeba.

Okamžitě jsem vstala. Popadla jsem pořadač a volné papíry, běžela chodbou a svezla se výtahem na osmou palubu. Hlavou mi vířily myšlenky a snažila jsem se nepanikařit, jenže mě napadalo všechno možné.

Prosím, ať se nic nestalo tátovi. Prosím, prosím, prosím.

Posadila jsem se k počítači, zadala heslo a nervózně bubnovala prsty, zatímco se pomalu navazovalo internetové spojení.

Jakmile naskočilo, otevřela jsem Skype a vyťukala Stellino číslo.

Zvonilo to jednou, dvakrát.

Obrazovka se zamlžila a pak se na ní objevila ona i táta.

„Ahoj, Rachel!“ řekli oba a zamávali na mě.

„Ahoj.“ Úlevou jsem vydechla. „Co se děje? Jsi nemocnej, tati? Přišel jsi o dům? Hrozí ti bankrot?“

Vyměnili si mezi sebou pohledy a vybuchli smíchy.

„Proboha, Rachel.“ Táta si držel ruku na hrudi. „O čem to krucinál mluvíš?“

„O tom vzkazu,“ vysvětlila jsem a zvedla ho. „Píše se tu, že pro mě máte mimořádnou zprávu.“

„Řekli jsme, že je to naléhavé, ale ne, že jde o stav nouze.“ Otřel si slzy. „Nikdo neumírá a o nic jsme nepřišli.“

„Tak o jakou zprávu jde?“

„Měla bys vědět, že jsme mluvili s Ethanem,“ pronesl s úsměvem.

„To vím,“ zamrkala jsem. „Přece jsme s váma dvěma mluvili přes Skype před pěti dny, vzpomínáte?“

„Jasně.“ Usmál se ještě víc, vypadal jako malé dítě. „Nuže, měli jsme v plánu se s vámi setkat v následujícím přístavu, jenže na zbytek víkendu znemožnili odlety do města mezipřistání. Musíme vymyslet, kde se můžeme sejít příště. Jenom chceme, abys věděla, že je všechno v pořádku, pokud nám tedy všechno povíš později. Jo, a vyříd' mu, že ho máme rádi.“

mlčela jsem a jenom na ně zírala. Kdyby někdy existovala cena pro nejzbytečnější telefonní hovor, tohle by rozhodně mělo šanci dostat se do nejlepší pětky.

„Je něco, cos chtěl při tomhle hovoru říct mně, tati?“ Naklonila jsem hlavu na stranu. „Víš, jako svojí dceři?“

„Máme tě taky rádi.“ Zasmál se. „Jo, a dávám pro tebe dohromady další balík. Měla bys ho dostat v druhém přístavu odted'.“

„Děkuju,“ řekla jsem a protočila panenky. „Připomeň mi, až se dostanu domů, že si mám s tebou a Stellou sednout, protože si musíme promluvit

o tom, co znamená slovo „naléhavý“.

Hlasitě se zasmál a před koncem hovoru mi poslal na dálku pusu.

Než jsem vůbec mohla pochopit, co to sakra mělo znamenat, Skype mi pípnutím oznámil nový hovor od Penelope.

Přijala jsem ho a usmála se, když se na monitoru objevil její obličej.

„Ahoj, Rachel!“ Položila si ruku na hrudník. „Jsem tak ráda, že jsem tě zastihla! Prošvihla jsem to? Vyprávěj mi všechny podrobnosti!“

„Cos měla prošvihnout?“ Pokrčila jsem rameny. „Jaký podrobnosti?“

„Neprošvihli jsme to.“ Greg se objevil na monitoru vedle ní a dal jí pusu na tvář. „Říkal jsem ti, že by zavolala, až by k tomu došlo.“

Jenom jsem na ně nechápavě zírala.

„Mluvíme o, hm... *Trhni si, Rachel*,“ zakoktala se Penelope. „Moc se nám to líbilo, ale chtěli jsme znát tvoji reakci. Ethan nám napsal e-mail, že tě konečně přiměl to dočíst.“

„Je to dobrý.“

„Přečetla jsi to celý?“ Naklonila hlavu na stranu. „Jako i epilóg?“

Přikývla jsem a ona zavrtěla hlavou.

„Rozhodně *nepřečetla*...“ Ona i Greg vybuchli smíchy.

„Fajn, dobrá,“ řekla Penelope. „Zavoláme ti zítra. Mohla bys být online zase ve stejnou dobu?“

„Jasně...“ Odhlásila jsem se a zavrtěla hlavou. Dva zbytečné hovory za sebou.

Musím je přinutit, aby mi za tohle poslali peníze na můj účet na Skypu.

Zatímco jsem se snažila přijít na to, o čem to k čertu mluvili, do místnosti vešel Ethan. Z pohledu na něj – oblečeného v bezchybném obleku s vázankou a s krásným bílým úsměvem – se mi sevřela hrud’.

Koná se dnes na palubě nějaká událost, na kterou jsem zapomněla? Obchodní párty bude až za čtyři dny.

„Mám ti od táty vyřídit, že tě má rád,“ řekla jsem a vypnula počítač. „Jo, a myslí si, že musíš vědět, že je všechno v pořádku, pokud mu později o svém dnu povyprávím.“ Odmlčela jsem se. „Myslíš, že má už tak brzy problémy s pamětí?“

Zasmál se. „Vůbec ne, ale děkuju, žes mi vyřídila, co říkal.“

„Jo, a volali Greg s Penelope. Dočetli tvou knihu a líbila se jim.“

„Ne, líbila se jim *moc*.“ Zasmál se, přistoupil ke mně blíž a chytil mě za ruku. „Musím si s tebou o něčem promluvit.“

„Hned teď?“

„Jo, hned teď.“ Pomohl mi vstát, sevřel mi ruku a odvedl mě z místnosti.
„Co říkáš na poslední kapitoly té knihy?“

„Na prvotinu je to docela dobrý, myslím.“ Snažila jsem se nenařukat jeho ego.

„To je všechno? Docela dobrý?“

„Možná si to jednou ročně přečtu znovu.“ *Spíš tak jednou týdně.*

„A co ta bonusová kapitola o nás z večera, kdy se konal maturitní ples?“
Odvedl mě do hlavní společenské místnosti, kde stěna s panoramatickými okny umožňovala široký výhled na moře.

„Myslím, že bys ji měl začlenit do knihy,“ odpověděla jsem. „Ale potom, co jsem si to přečetla celý, mě napadá, co by se mohlo stát, kdyby se ti hrdinové nedohodli, že vymažou ten večer ze svých vzpomínek?“

„Proč?“

„Možná by se před odchodem na vysokou nerozhádali, kdyby si prostě přiznali, co jeden k druhému cítí,“ vysvětlila jsem a bylo mi to krapet líto.

„Možná že kdyby ta hrdinka věděla něco z toho, co pro ni ten hrdina udělal, místo aby se domnívala... Však víš.“

„Jo.“ Přikývl. „Co říkáš na ten epilog?“

„Je dobřej. *Skvělejší.*“ Pokrčila jsem rameny.

„Co se v něm stalo?“

„Žili šťastně až do smrti.“

„Rachel, řekni mi podrobnosti, jako to děláš normálně.“

„Hm...“ Přemýšlela jsem, co bych mu odpověděla. „No, oni... hm...“

Na tváři se mu rozlil ten známý sexy úsměv. „Pořád se snažíš to nedočíst úplně do konce, že jo?“

„Jo.“ Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. „Ale ne, že bych nechtěla. Prostě si chci ušetřit něco na později. Je to víc než docela dobrý, Ethan. Je to zatraceně dokonalý. A myslím, že kvůli tobě teď pro mě možná bude těžký číst jiný knihy, protože ti můžu upřímně říct, že příštích pár týdnů budu pořád dokola číst jenom tu tvoji.“

„Je mi ctí, že to tak cítíš, Rachel,“ prohlásil a odhrnul mi pár uvolněných vlasů z obličeje. „Bohužel ti ale teď musím ten závěr vyžradit.“

„To se neopovažuj.“ Přimhouřila jsem na něj oči. „Jestli to uděláš, víš moc dobře, že na tebe budu našťavaná, dokud...“

„... si nezašukáme,“ dopověděl a políbil mě. „Bohužel musím. Očividně ti nemůžu věřit, že román v nejbližší době dočteš, a už jsem se tě snažil

přesvědčit několikrát. Jestli to budeš odmítat dočíst, nikdy se nedostaneme k té nejlepší části.“

„O čem to mluvíš?“

Povzdechl si a vytáhl z kapsy černou krabičku. Potom si klekl na koleno a vzhlédl ke mně.

„Rachel Marie Dawsonová...“, začal a mně okamžitě do očí vstoupily slzy. „Už jsem ti říkal, že tě miluju od sedmi a půl let. Ovšem nemůžu upřímně popřít, že celé ty roky, i když jsi občas rozhodně byla můj nepřítel číslo jedna, jsi byla vždycky moje nejlepší kamarádka.“ Pohlédl mi do očí. „Nikdy jsem ti tohle neřekl, ale tvoje matka mi krátce před smrtí napsala dopis, a já... jsem ho neotevřel až do doby, kdy jsme se rozešli a ty jsi se mnou přestala mluvit a vrátila ses na Semestr na moři. Psala mi, že si vždycky myslela, že bychom my dva měli být spolu. A pokud ještě nejsme spolu, poradila mi, že bych tě měl okamžitě pozvat na rande. Samozřejmě v té době jsem strašně trpěl, protože jsi se mnou nemluvila. Už nikdy se tak nechci cítit nebo být bez tebe tak dlouho.“

Snažila jsem se ovládnout, ale bylo to k ničemu. Srdce mi v hrudi prudce bušilo a po tvářích mi stékaly slzy.

„Vím, že je nám teď teprve dvaadvacet a půl, ale chci, abys od teď byla po mém boku až do sto a půl let. Nechci prožít další den s vědomím, že nejsi navždycky moje, protože vím, že já jsem byl vždycky tvůj...“

Rozplakala jsem se ještě víc, když mi sevřel ruku.

„Vím, že jsme vždycky zakončovali své dopisy slovy *Trhni si*, jenže jsem se na tebe nikdy nedokázal vykašlat, pořád na tebe musím myslet, Rachel. Nikdy nepřestanu...“

Vytáhl z krabičky prsten a jemně mi ho navlékl na špičku prstu.

„Rachel Marie Dawsonová, vezmeš si mě?“

„Ano,“ vydechla jsem, když vstal, aby mě políbil. „Teda počkej. Pod jednou podmínkou.“

„Pod jakou podmínkou?“

„Protože jsi mi prozradil konec knihy, chci, abys mi řekl, jak přesně jsi tuhle část popsal v románu.“

Usmál se a zase mě políbil. „Upřímně? Je to napsáno úplně stejně...“

KONEC